

Esteban J. Uriburu

Isten tabernákuluma

Barbara Kast
1950-1968

Családkadémia

Esteban J. Uriburu

ISTEN TABERNÁKULUMA
Barbara Kast élete
(1950-1968)

Esteban J. Uriburu

ISTEN TABERNÁKULUMA

Barbara Kast élete
(1950-1968)

Családkadémia-Óbudavár Egyesület
Óbudavár, 2014

A mű eredeti címe:
Esteban J. Uriburu: Barbara Kast
Patris Verlag, Vallendar-Schönstatt, 1976

Fordította:
Horváth Tímea

ISBN 978-615-5149-82-5

Kiadja a Családkadémia-Óbudavár Egyesület
8272 Óbudavár, Kistelek u. 2.
www.csaladakademia.hu
kiado@csaladakademia.hu
Felelős kiadó: az Egyesület elnöke
Nyomdai előkészítés:
Palásthy Imre • www.PalasthyBt.hu
Nyomás: Vareg Kft., Budapest • www.vareg.hu
Felelős vezető: Bernwallner Viktor

„Valahányszor valaki kiáll egy eszme mellett, vagy tesz valamit azért, hogy másoknak jobb sora legyen, vagy éppen felemeli a hangját valamilyen igazságtalanság ellen, a remény kicsiny hullámot vet a víz felszínén. A milliónyi különböző energiából és bátorságból született hullám pedig összeverődik, és olyan erős áramlattá egyesül, amely az elnyomás és ellenállás leghatalmasabb falát is képes ledönteni.”

Robert Kennedy

„Nem igazán a szavak által, hanem inkább a saját életünk és halálunk által figyelünk fel a földi világra, és reméljük, hogy legalább vágyat ébresztünk benne a természetfelettihez, az Istenhez, a végtelenbe vezető zárt kapuk feltárására.”

Joseph Kentenich atya

„Isten tabernákulumaként elvinni Krisztust és Schönstattot az emberekhez.”

Barbara Kast személyes eszménye

A spanyol kiadás előszava

A kinyomtatott lapokkal a kezemben, ha visszagondolok a megtett útra – erről a szobámban mindenütt szerkesztőrt aktatáskák, papírok, másolatok, vázlatok, piszkozatok és fényképek tanúskodnak –, most még jobban érzem ennek a munkának a korlátait, mint kezdetben. Nem arról a bizonytalanságról van szó, hogy folytassam-e vagy inkább abbahagyjam. Sokkal inkább azon gondolkodom, hogy hogyan is jutottam el idáig. Be kell vallanom, hogy személyesen sohasem találkoztam Barbarával. Először 1969 januárjában hallottam róla. Münsterben (Németországban) tanultam teológiát, amikor olvastam a chilei Schönstatt hírlevelén, hogy 1968 decemberében egy, a Schönstatti Lánymozgalomhoz tartozó lány autóbalesetben elhunyt. Barbara Kast-Ristnek hívták. Nem sokkal később megmutatta nekem valaki a fényképét, és a tiszta, nyugodt, ragyogó tekintete nagyon nagy benyomást tett rám. A németországi tartózkodásom után diakónusként tértem haza Argentínába, majd három évre Santiago de Chilébe helyeztek.

1971 júliusában látogattam meg először Linderosban Barbara otthonát, valamint édesanyját, Olga Kast asszonyt. Vele már találkoztam Schönstattban 1968 augusztusában, amikor épp arra várt, hogy beszélhessen Kentenich atyával. Elmentünk a buin-i temetőbe, hogy megmutassa a lánya sírját, és hogy ott imádkozzunk. Apránként érett meg bennem az elhatározás, hogy írjak valamit Barbaráról. Mindig is szerettem a szentek életrajzeit, életképeit, mindig teljesen fellelkesedtem tőlük (csak a jól megírtaktól, nem azoktól, amelyeket inkább bár meg sem írtak volna). Észrevettem, hogy a Schönstatt Családban (még ma is) nagy hiány van azoknak az embereknek az életraj-

zaiból, akik az eszményüket példaértékűen élték meg. Így keletkezett a „Los que cumplieron” (Akik véghezvitték céljaikat) sorozat. Ez a könyv a sorozat második része. Kezdetben ösztönösen, bővebb átgondolás nélkül afelé hajlottam, hogy csak írjak valamit Barbaráról. Aztán a chilei tartózkodásom alatt többször is meghallgatásra találtak a rá bízott imakéréseim. (Szilárdan hiszek a szentek közösségének valóságában, és számomra a látszólagos véletlenek nem véletlenek.) Az, hogy meghallgatta fohászaimat, számomra olyan volt, mint egy isteni terv apró jele. És a különböző oldalak pozitív visszajelzései és bátorításai csak megerősítettek abban, hogy jó döntés volt belevágni ebbe a munkába.

A szokásos lelkeszi munka mellett megírni egy könyvet, nem kevés plusz munkát igényel, viszont be kell valanom, hogy ez a munka nem jelentett terhet számomra, sokkal inkább állandó örömforrássá vált. Megismerhettem egy fiatal lány életét, a vágyait, a harcait, teljes tisztelettel követhettem az útjait, és a legfontosabb az volt, hogy megcsodálhattam az élő Isten jelenlétét ebben a rövid életben. Minél jobban haladtam a munkával, annál inkább tudatosult bennem, hogy mennyire korlátozott és kockázatos vállalkozás ez. Nem kellene tíz, húsz vagy ötven évnek eltelnie, amíg könyvet írnak róla? Nem túl közeliék még az élmények? Nem hiányzik még az az idő az embereknél, dolgoknál és tárgyaknál, ami után már minden letisztázódik? Nem fenyegethet az a veszély, hogy egy ember életének bizonyos nézőpontjait túl egyoldalúan muttom be, és a többit mellőzöm, annak ellenére, hogy azok is fontosak lennének az összbenyomáshoz? Azt elismerem, hogy ezek a kifogások mind jogosak, viszont szerintem az alábbi a gondolatmenet kárpótol minket mindenért.

Ha Isten munkálkodik egy életben, ha ez a személy Istent őszintén, teljes szívből kereste, akkor erről tanúbí-

zonyságot kell tenni. Minden ember életében vannak magasságok és mélységek, fény és árnyék. Ami viszont végérvényesen jelentős, azok nem az egyéni tulajdonságok és érdemek, hanem sokkal inkább Istennek ebben az életben való munkálkodása, és az, hogy megértsük annak a bölcs és irgalmas Istennek a jelenlétét, aki kiválaszt és gondoskodik, aki ott van a kezdettől a végig. Ha így szemléljük a dolgokat, akkor látjuk, hogy az isteni gondviselés különös módon avatkozott bele Barbara életébe, hogy az ő életében a Szűzanya nagy szerepet játszott, főként az ő jelenléte a bellavista-la floridai szentélyben. A hit fényében vizsgálva – véleményem szerint – az ő hirtelen halála nem csak egyszerűen egy tragikus esemény és egy sorscsapás volt. Emögött áll egy isteni terv, egy küldetés. Ez esetben viszont nagy mulasztást követnénk el azzal, ha ezt a kincset nem emelnénk fel, vagy ha ezt a véka alá rejtjénénk. Az Úrnak is az a kívánsága, hogy fény kerüljön a gyertyatartóra, hogy ez mindenkinek a házában ragyoghasson. Ez lényegesen meghatározta azt a döntésemet, hogy a kockázatot örömmel magamra vállaljam.

Esteban J. Uriburu

Santiago de Chile, 1973. december 29.

Előszó a német kiadáshoz

Miközben ezen a könyvön dolgoztam, mindig azt kívántam, egy nap Barbara bárcsak Chile határain túl abban az országban is ismertté válna, ahol született. Nos, a német kiadás megjelenésével teljesült ez a vágyam, aminek természetesen nagyon örülök. Remélem, hogy Barbara a mennyből ily módon továbbra is teljesítheti a küldetését: elvinni Krisztust és Schönstattot az emberekhez, és ezt nem csak a Schönstatt Mozgalomban, hanem még azon is túl.

Schönstatt, 1976. január 20.

E.J.U.

1. THALKIRCHDORF – SZÜLŐHELYE

Ha Németországban déli irányba, Svájc és Ausztria felé vesszük az irányt, akkor a bajor Alpok láncainál kötünk ki. Münchentől nyugatra nagyjából 120 km-re, és Lindautól keletre mintegy 35 km-re hét kis tanya, egymástól elszórva, alkotja a Thalkirchdorf nevű kis helységet. Az éghajlat zord. Az év öt hónapjában mindent ellep a hó, és ezen a környéken évente 2000 mm csapadék esik. Ez itt kimondottan olyan mezőgazdasági terület, ahol nagyon gyakori az állattenyésztés. A völgyekben sok szép színes legelő látható. A hegyoldalakat benőtték a faipar alapjai: a nagy fenyőfák és a környék különböző fái, miközben a legelőkön legelnek a kövér barna tehenek. 1930-ig szinte kizárólag csak állattenyésztésből élt a falu. Később csatlakozott ehhez még a turizmus, ami ma a közösség bevételének 70%-át teszi ki.

A második világháború nem nyomtalanul vonult át Thalkirchdorfon, már csak amiatt sem, mert a fiatalabb korosztályt behívták katonának. Az 1924-es születésűek közül nyolc fiatalnak kellett bevonulnia, és a háború végén csak hárman tértek haza. Köztük volt Michael Martin Kast is, aki három évig szolgált egy hegyi ezrednél. 1942-ben Franciaországba került, és az azt követő évben az orosz frontra küldték, Krimbe (a herszoni és cserkaszi csatákba), ezután 1944/45-ben Olaszországba. Egysége az Appennin-hegységtől egészen Trentóig előrenyomult. Amikor odaértek, épp fegyverszünetet kötöttek. A német katonák azt a szigorú parancsot kapták, hogy adják meg magukat az észak-amerikaiaknak. Michael Martin Kast a háború alatt egyszerű katonából tisztté és hadnaggyá lépett elő. Amikor az egysége megadta magát, és elvették a fegyvereit, akkor ért véget számára a háború. Úgy érezte, megszabadult

a német hadsereg kötelezettségeitől. Az egyik őrségváltás közben kiugrott egy iskola második emeletéről, fogva tartásának helyszínéről – és elmenekült. Így meséli:

„Eldöntöttem, hogy a lehető leghamarabb hazamegyek, mivel özvegy édesanyám egyetlen fia voltam. Tartózkodási helyemtől nagyjából 250 km-re volt az otthonom. A környék egyszerű térképével, amit egy olasz újságból vágtam ki, sikerült egy menettervet felállítanom. 1945 tavasza volt, április. Át kellett kelnem az Alpokon, amit még nagyon vastag hó borított. Mezőkön, legelőkön, hegyeken keresztül kellett gyalogolnom, mivel ha a normális utakon megyek, egyből elkaptak volna. Éjszakánként 30 km-t tettem meg, napközben pedig bokrok között rejtőzve pihentem. Gleccsereken és hómezőkön át olyan talpamra csatolt hócipővel jártam, amit a székek furnérjaiból készítettem. Két hét múlva értem célba.”

1946-ban elvette feleségül Maria Kreszentia Olga Ristet; a tanyán és egy kis faüzemben dolgozott. 1948-ban megszületik az első fiúk, Michael. Két évre rá már a második gyermeküket várják. 1950-ben elérkezik a júliusi hónap, Németországban perzselő nyár van. 24-én hajnalhasadáskor az ég felhős, és mint ahogy az elmúlt napokban, a szüléssel kapcsolatban ma sem lehet sok mindent csinálni: csak várni. Kast asszony az előző estig végig segített a mezei munkákban, annak ellenére, hogy a szülés órája egyre csak közeledett. Korán reggel megkezdődtek a fájások; és nyolc órakor a baba megérkezett a Kast családhoz Wiedermansdorfbba. 10.30 körül a kislányuk megpillantja a napvilágot. „Még mindig jól emlékszem, milyen csinos, dundi baba volt”, meséli Kast úr.

Nem mindegy, hogy milyen az a föld, amelyben a mag növekszik.

A Kast családban, a természettel való szoros összetartozás gyümölcseként egészséges, mélyen vallásos atmo-

szféra uralkodott, teli kemény munkával és őszinte imákkal. Johanna Rist, Olga Kast-Rist asszony édesanyja, 12 gyermeknek adott életet.

„Amikor már nagyobbak voltunk”, meséli Olga asszony, „édesanyánk vasárnaponként mindig Immenstadtba ment szentmisére, ami kb. hét kilométer távolságra volt tőlünk. Reggel 7-kor felszállt a vonatra Ratholzban, és így pontosan megérkezett a kapucinus kolostor reggeli miséjére. Annak ellenére, hogy ilyen sok gyermeke volt, rengeteget segített a kolostornak, mindig vitt nekik magával valamit a földjükről vagy a kertjükből. Szívesen ismételte azt a mondatot, hogy: „Amit az ajtón elajándékozunk, azt rögtön az ablakon kapjuk vissza.” A szentmise után elindult a keresztút felé, ahol csendesén végigjárta az állomásokat. Ezután a plébánián részt vett még egy vasárnapi szentmisén. A háború idején nem jártak vonatok. Ezért 50 évesen megtanult biciklizni, hogy el tudjon menni templomba egy 5 km-re levő kis faluba, Bühlbe. A nagypéntek számára és Konrád Rist, az édesapám számára is, minden évben egy szent, bünbánati napnak számított. Ilyenkor gyalog elmentek Immenstadtba, hogy végigkísérjék a Megváltót a keresztútján. Részt vettek a szentmiséken, és még továbbra is étlen, gyalog indultak vissza Ratholzba, és délután 3-4 óra között érkeztek meg.”

Életének utolsó éveiben Johanna Rist asszony minden délután egy órát szentelt az imádkozásnak, amit otthon végzett el. A Ferences Világi Rendhez tartozott, tehát minden nap tizenkét Miatyánkot mondott el. 1941-ben életének 57. évében hunyt el, szenvedések nélkül, nyugodtan, épp akkor, amikor a tizenkét Miatyánkot imádkozta.

Augusztus 6-án a Thalkirchdorfi (korábban Völgyi Szent Jánosnak) Plébánia templomban Anton Müller plébános a Barbara névre keresztelte Michael és Olga Kast lányát.

A keresztelési bizonyítványban ez olvasható:

„Az Atya a Fiú és a Szentlélek nevében a szent keresztség vizéből... újjászületek az örök életre és felvételt nyerek Krisztus országába.

1950. július 24. születtem Thalkirchdorfban. Édesapám Michael Kast, édesanyám Olga Kast, született Olga Rist Szent Borbálát választotta védőszentemnek, hogy példaként szolgáljon nekem a harcok és a győzelmek idején. Mindig emlékezni szeretnék névadó szentem ünnepnapjára, december 4-re...”

„Szent Borbála, a tüzérek védőszentjének tiszteletére adtuk neki ezt a nevet. A háború alatt gyakran bíztam magam az ő védelmére”, mondja az édesapja.

Három hónappal később a család új lehetőségek után néz. Kast úr egy hosszú utazásra vállalkozik Chilébe. Nem sokkal később követi őt a felesége, két gyermeke és Hanni néni. Konrad Mist úrtól való elbúcsúzáskor az unokája, a kis Barbara békésen aludt a bölcsőben. A nagyapja szentelt vízzel keresztet rajzolva a homlokára megáldotta őt. A kislány kinyitotta kis szemeit, rámosolygott, és aludt tovább.

„Ez a búcsú”, mondta a lányának, „nagyon nehéz volt számomra, mert nem tudtam, hogy viszont látjuk-e még egymást... Ez a gyermek sok örömet fog nektek okozni... Menjetek! A világban be lehet bizonyítani, hogy mire vagyunk képesek..., csak egyet kérek tőletek: ne veszítsétek el a hiteteket!”

2. GYERMEKÉVEK

Michael Kast 1950. december elején érkezett meg Chilebe, miután a „Lavoisier” hajón eljutott Buenos Airesig, majd onnan egy vonat harmadosztályán tovább Santiagóig. Nála volt egy honfitársa lakcíme, aki az első lépéseknél a segítségére lehetett. Nagy meglepetésként érte a megállapítás, hogy a cím az nem a barátja házának a címe volt, hanem csak a postafiókja...

Néhány német barátja segítségével vett egy kis darab földet Linderosban, és egy kis házat 300 barackfával. Azután értesítette a feleségét. Ő a családja szembeszegülése ellenére (két kicsi gyermekkel utazni a háború utáni időben!) vállalkozott a hosszú útra. Amikor megérkezett, oly nagy volt a különbség az ő elképzelése és a valóság között, hogy már nem tudta visszatartani a könnyeit: hideg vidék, háromszáz újonnan ültetett karó – a barackfák – és egy kis kétszobás vályog viskó, ami viszont, amennyire csak lehet, ki van meszelve. A szél mindenütt befúj, és a nyílásokon mindenfelé ki lehet látni. Ám ahelyett, hogy ez a fiatal család elcsüggedt volna, a szerencsétlen állapot bátorságot és elszántságot ébresztett bennük.

Miközben a szülők kapával a kezükben a kis földet munkálták, a gyerekek egész nap egy gyapjútakarón játszottak gondtalanul a közelben. Kemény harcok jellemezték ezeket az éveket, ugyanakkor a mély családi egység is. Hanni néni, aki eredetileg csak egy évet akart ott tölteni, végül négy évig velük maradt. Némattanárként 6000 pesót keresett havonta, amit a testvérének és a gyerekeknek adott, míg a saját kiadásait plusz privátórákkal fedezte. A család gyorsan növekszik. Erika a harmadik gyermek; őutáná jönnek az első ikrek – Monica és Christian – és nem

sokkal később ismét ikrek születnek – Veronika és Gaby. Majd Juanito, Rita és José Antonio gyarapítja a családot.

Barbara otthon járja ki az óvodát és az első osztályt. Két környékbeli kislány, a bátyja, Miguel és ő alkotják a diákságot, míg Mau úr egy személyben az igazgatója, tanára és a szervezője ennek az „iskolának”.

„Barbarának kezdetben nehézségei voltak a számolással”, meséli az édesanyja. Általában nyugodt gyermek volt, de azért olykor heves természet is jellemezte. Nagyjából öt éves lehetett, amikor az egyik délután a tanára gyufákkal akarta neki elmagyarázni a számolást. De mivel ő továbbra sem értette, olyan mérges lett, hogy megfogta a gyufásdobozt és dühösen a tanára arcába vágta.

Tanulmányait az orsolyitáknál, a „Santa Ursula” internátusban folytatta Maipúban. A városközponttól nem messze, a közösségi ház melletti nagy területen volt az iskola. A háttérben hatalmas földek, a zöld különböző árnyalatai és gyümölcsfák díszeltek. Az iskolai légkör elég szigorú volt, ugyanakkor viszont jó is. Képzhetjük, hogy milyen nehéz lehetett egy ekkora váltás a hét éves Barbara számára. De hamarosan egy nagyon jó barátnőre lelt az egyik osztálytársában, Begoñában, akivel szoros kapcsolatba került.

Begoña így meséli: „Összeismerkedtem Barbarával, aki ugyanolyan helyzetben volt, mint én... Segítettünk egymásnak, egyre jobban megismertük egymást, hasonlóak voltak a céljaink, a gondolkodás módunk, ugyanazokat a játékokat szerettük. Sok közös volt bennünk, ami egyre jobban összekapcsolt minket, majd később elválaszthatatlan barátnők lettünk.”

A kislányok persze elkövették a tipikus gyermeki csínyeket: „Schlupfbett”-et* csináltak az egyik osztálytársuk-

* Egy olyan ágy, amiben a lepedőt félbehajtják, így a lábakat nem lehet benne kinyújtani. (Ford. megj.)

nak; titokban gyümölcsöt loptak a vidéki nyaraló fájról („egyszer meglátott minket a fán egy idősebb nővér...”), a második emeletről lépcsőzés helyett lecsúsztak a lépcsőkorláton...

Egy káplán is lakott az internátusban, és a diákok bár-mikor bemehettek hozzá. „Egyszer elmentünk Barbarával Pedro atyához. Nagyon éhesek voltunk, de ezt nem mertük neki megmondani. Az atya éppen akkor evett, és mi majd’ meghaltunk a vágytól, hogy kérjünk tőle valami en-nivalót. Az atyának egyszer csak hirtelen el kellett mennie elintézni valamit, és számunkra a kísértés túlságosan nagy volt. Mindketten rávetettük magunkat az ételre, mindent felfaltunk, és gyorsan visszamentünk a szobánkba. Az esetről hamarosan tudomást szereztek a nővérek is, és nem tartott sokáig, míg a szigorú megrovás hozzánk is eljutott...

Aztán később elkezdtünk titokban dohányozni. Néha elmentünk a zöldségeskert végében lévő magas kukoricák mögé, máskor pedig agyafúrtan próbálkoztunk, hogy ne kapjanak el minket. Például háromszor egy héten kötelező volt fürdeni, és hogy ne vegyenek észre bennünket, jóval korábban odamentünk, és amennyire csak lehetett, megnyitottuk a meleg vizes csapot. Ha elég nagy volt már a pára, akkor ebben elbújva cigarettáztunk. Egyik alkalommal nagyon kellemetlen helyzetbe keveredtünk: „Gyerekek, itt dohányszag van!” – „Nem, Nővér, ez csak a meleg vízpára!”

A lányoknak heti egyszer részt kellett venniük a szent-miséén; viszont arra is volt lehetőség, hogy többször is elmenjenek. „Néha-néha – folytatja Begoña –, Barbarával nagyon korán felkeltünk, és elmentünk a nővérek reggeli hatos miséjére. Késő délután szinte mindig betértünk a kápolnába egy kicsit imádkozni; ez nagyon szép volt.”

1957-ben Mária szeplőtelen fogantatásának ünnepén Barbara elsőáldozó lett az „Iglesia de la Purísima” temp-

lomban. Később Angela nővér kérésére minden gyerek leírta, miként emlékeznek vissza erre a napra. Barbara ezt írta:

„1957. október* 8-án reggel, amikor a templomba mentünk, esett az eső. Amikor odaértünk és beléptünk az ajtón, minden nagyon gyönyörű volt; minden padon angyalnak öltözött lányok ültek. Nagyon boldog voltam, hogy áldozhatok. A szentmise végén hazamentünk, és sok ajándékot kaptam. Délutánra végre elállt az eső. Sokat játszottunk. Ez volt életem legboldogabb napja.”

A kis Barbarában az otthonától való fizikai távolság nagy szeretetet ébresztett benne az otthona iránt. Nagyon örült, amikor péntek délután hazavitték Linderosba. Hátátalanul megbízott a szüleiben, és mindent elmesélt nekik, ami vele történt. Otthon meleg, barátságos és mélyen keresztény közeg vette körül. Az édesanyja minden este imádkozott vele: köszönetet mondtak Istennek az elmúlt napért, bocsánatot kértek az elkövetett hibákért, és befejezésül elimádkoztak három Üdvözlégyet, majd a tisztaság kegyelméért fohászkodtak. Pár évvel később ezt írta a naplójában:

„Amikor kicsi voltam, anyukám mindig imádkozott velem; sosem fogom elfelejteni, hogy milyen sokszor kértük Istent arra, hogy őrizze a tisztaságomat. Kezdetben nem értettem, miért is kell ezt kérnem, de most már pontosan tudom, hogy ez milyen fontos volt, ugyanis ez a tabernákulum egyik leglényegesebb ismertetőjele.” (1968. XI. 5.)

Barbara nagyon szerette az osztályfőnökét, Angela nővért. „Angela nővér ragyogóan megért minket” – ismételte folyton. Ugyanakkor nagyon közel állt Benedikte nővérhez is, akit a környéken tett látogatásaira mindig elkísért.

* Barbara eltévesztette a dátumot. Az édesanyja kijelentése szerint ugyanezen év december 8-án volt elsőáldozó.

1958. januárban Németországba utazhatott az édesanyjával. Nagyon boldog volt, hogy megismerheti a szülőföldjét, és nagyon büszke volt arra a szép templomra, amelyben megkeresztelték. Még Anton Müllerrel is találkozott.

Nos tehát, itt vagyunk az északi földgömbön, és Thal kirchdorfort mindenütt fehér hó borítja. Barbara megtanul síelni, és órákat tölt el a lécein. Amikor Chilében megkérdezték tőle, hogy mi tetszett neki Németországban a legjobban, azt válaszolta: „A hó... annyira fehér és annyira tiszta.” A hasonló korú unokatestvérei közül még senki sem volt elsősíelő. „Milyen jó, hogy én Chilében élek” – mesélte –, mert így korábban lehettem elsősíelő, mint ők.”

Márciusban nagyon örül az egész család, hogy végre megint mindannyian chilei földön vannak. Időközben az ikrek, Christian és Monica, megtanultak járni. Barbara a kishúgát rendkívül szerette.

Ez év karácsonyán nagyon súlyos sorscsapás érte a családot. December 24-én a kis kétéves Monica belefulladt egy linderosi öntözőárokba. Barbara megpróbálja megvigasztalni szomorú édesanyját: „Anyá, ne szomorkodj. Monica most már egy kis angyal, most már tud beszélgetni Istennel, és mindnyájunknak segíteni fog.”

Miután Kast asszony megszülte az ikreket, az orvosai azt tanácsolták neki, hogy ne vállaljon több gyermeket, mert azzal már a saját életét veszélyezteti. Orvosai tanácsa ellenére hamarosan ismét ikreknek adott életet. Épp Monica születésnapján. Barbara szólalt meg először: „Látod, anyá, ez nem véletlen, hanem ez egy isteni csoda!” Még három gyermekük született. Néhány évvel később azt mondta: „Az emberek tévedhetnek, de Isten soha.”

3. ISKOLAVÁLTÁS

„Ne, anya, nem akarok másik iskolába menni... Itt van az összes barátnőm, akikkel már hét éve együtt vagyok. És nem tudnék elszakadni Angela nővértől és Benedikte nővértől, mindkettőjüket nagyon szeretem!”

„Barbarita, az ikreket nem tudom nyugodt szívvel egyedül elengedni az iskolába; de ha te nem szeretnél, akkor majd Erika gondoskodik róluk, semmi gond.”

„Anyá, tudom, hogy aggódnál... Miattad, csakis azért, mert annyira szeretlek, átmegyek abba az iskolába, el fogom kísérni az ikreket, és gondoskodni fogok róluk.”

1966-ban, évelején, amikor Barbara a 4. osztályt kezdi meg a gimnáziumban*, otthagyja az orsolyiták internátusát, és a Mária Iskolában** folytatja tanulmányait. Az új osztálya már egy néhány éve összeszokott csapat volt. Az osztálytársai természetesen nagyon kritikusan fogadták az újonnan érkezőt.

„Szorgalmas, intelligens, erős személyiségű lánynak tűnt – meséli Carmen Delia. – Átgondoltan, világosan fejezte ki magát, és a csoportomban csodálatot keltett. Őt választottuk meg a leghamarabb osztály megbízottnak. Nekem személyesen nem volt szimpatikus a kitűnésre való törekvése miatt. Ez teljesen megbélyegezte, és ez sokaknak nem tetszett. Egyszer, amikor a nevelésről kellett beadnunk egy dolgozatot, a helyzet kritikussá is vált. Mindannyian három, ill. négy oldalt írtunk, és hozzá jött még egy újságcikk. Baby*** viszont írt vagy száz oldalt, plusz még az újságcikkek stb. Akkor azt gondoltam, sosem tudnék a barátnője lenni, ez már túlzás.”

* Hatosztályos gimnáziumba jár. (Ford. megj.)

** A Mária-nővérek iskolája

*** A „Barbara” egyik beceneve

Cristina, Barbara nagyon jó barátnője és iskolatársa, emlékszik az iskolába érkezésére, és arra, hogy tavasszal mindketten mennyire örültek a virágzó fáknek a Pocuro-téren. Többször váraakoztak a San Ignacio kollégium előtt az egyetemisták kijáratánál.

„Nagyon kötekedő volt. Még mindig jól emlékszem arra, amikor X-szel dulakodott. Egymás haját tépték, és verekedtek. Nem tudta elviselni, ha valaki bármit is mondott róla vagy a családjáról. Ha valaki tett egy megjegyzést a ruhájára, akkor ő rögtön dühbe gurult, és azt válaszolta: »Mi közöd van hozzá, hogy nekem mi tetszik?« Mindig vittünk magunkkal valami ennivalót az iskolába, és megosztottuk azokkal, akik nem hoztak. Barbara viszont felháborodott, ha kértek tőle kenyeret. »Ezt otthonról hoztam, és nem szándékozom adni belőle.« Emiatt aztán soha többé nem kértek tőle az osztályban.

Nagyon kemény is tudott lenni. Egy másik lánynak például képes volt teljes hidegvérrel azt mondani: »Egoista vagy!«

Carmen Delia elmesélt még egy másik esetet is. Az osztálynak egy bizonyos napon le kellett volna adnia egy dolgozatot, de eldöntötték, hogy nem fogják megcsinálni. Amikor eljött az idő, azt mondta nekik Barbara: „Nem, én dolgoztam rajta, ti meg lusták voltatok; most pedig kellemtelen helyzetbe kerültök a lustaságotok miatt. Mindenki maga tudja, hogy oldja meg ezt az ügyet; én leadom.”

Ő és a párja jó jegyet kaptak, az osztály többi tagja viszont a legrosszabbat.

A tanárnőknek ezzel a negyedik osztállyal nem volt könnyű dolga, mivel volt pár nagyon erős személyiség a lányok között – köztük Barbara is. Egyszer az egyik felbőszített tanárnő ezt vágta az arcukba:

„Veletek úgy érzem magam, mint egy oroszlánszelídítő!”

„Az egyetlen dolog, ami még hiányzik – felelte azonnal Barbara –, az a csizma.”

Az iskola sok mindent a diákok rendelkezésére bocsátott. A lányoknak lehetőségük volt egy pszichológussal is beszélgetni, aki nehéz helyzetekben megpróbált nekik segíteni. A Barbarával való beszélgetésnek nem lett jó vége.

„Feltűnt nekem, hogy Ön egyedül él itt Santiagóban az öt testvérével, míg a szülei vidéken laknak. Ez a szülők és a gyermekek közötti bizalom hiányára utalhat.”

Barbara büszkén így válaszolt: „Nem, kisasszony, ez nem így van. Jobban megbízom a szüleimben, mint a legtöbb osztálytársam. És nem áll szándékomban az időmet továbbra is magára vesztegetni!” Majd kiment a szobából, és becsapta az ajtót.

Amikor a szülők hatodik gyermeke is iskolás lett, vettek egy házat a Suecia-Allee 1500 alatt. Ez egy nagyon szép, nyugodt utca volt, tele keleti platánokkal, sok növényvel, a járda mellett volt egy öntözőárok, és a kerteket virágok és futónövények díszítették.

Barbara minden reggel elkísérte a hatéves ikreket az iskolába. A Suecia utcán lementek a Pocuro-térig, ott elkanyarodtak balra Los Leones felé, és ezen az utcán haladva, miután keresztülmentek a széles Bilbao utcán, megérkeztek az iskola bejáratához. Nagyjából 8 percig tartott ez az út. Télen hideg volt, és keleti irányban látni lehetett a hóborította Andok-hegységet. Tavasszal újra minden kiszöldült, és hatalmas öröm volt hallgatni a madarak csiripelését.

„Elmondátok már a reggeli imát?” – kérdezte Barbara az ikrektől.

„Nem, elfelejtettük.”

„Akkor kezdjük... Űrnóm és Anyám, egészen följánlom magamat Neked. Odaadásom tanúsítására ma Neked szentelem szememet, fületem, számat, szívemet és egész lényemet. Mivel tehát a Tied vagyok, jó Anyám, őrizz meg engem és oltalmaz, mint birtokodat és tulajdonodat. Ámen.”

Ez kezdettől fogva nagyon jellemző volt rá. Kivételes felelősségérzete volt, nem csak az iskolában, hanem otthon is. A Suecia utcában ő volt az a lánytestvér, aki az anyai szerepet is betöltötte. A kisebb testvérei gondját viselte, és gondoskodott róla, hogy a házi feladatot és minden más egyebet megcsináljanak. Esténként bement az ikerk szobájába, és együtt imádkoztak, mielőtt a nap teljesen véget ért volna. Gaby így emlékszik vissza az egyik alkalomra:

„Hét éves koromban egyik alkalommal hazudtam, és nem vallottam be. Barbara behívott a szobájába, és egy pástorról mesélt nekem: „Élt a völgyben egy pásztor, aki azért, hogy megijessze az embereket, így kiáltott: 'Farkas! Farkas!' Mindenki kirohant, de észrevették, hogy ez nem is igaz. Ezt megismételte még háromszor, és amikor a farkas egyszer csak tényleg megjelent, akkor torkaszakadtából üvöltött, de már senki sem hitt neki! Tehát”, mondta, „ha folytatod a hazudozást, akkor senki sem fog többé hinni neked, már akkor sem, ha igazat mondasz.”

Az iskolában is nagyon szorgalmas volt. Amikor átjött a Mária Iskolába, gyenge volt angolból, és rossz jegyeket is kapott. Eldöntötte, hogy kézbe veszi a dolgot. Nem csak egyedül tanult, hanem megkérte Blanca nővért, hogy keressen neki valakit, aki magánórákat adna neki. A siker nem sokáig váratott magára. Hamarosan azokhoz a diákokhoz tartozott, akiknek különösebben semmilyen nehézségük sem volt ezzel a nyelvvél.

Az erős és szinte parancsoló temperamentuma viszont mindig okozott némi összezörrenést a környezetével. Az iskola vezetőjével, Blanca nővérral folytatott beszélgetések egyikén, arra a kérdésre, hogy hogy tetszik neki az új iskola, így felelt: „Idegeimre megy az iskola... Nehogy azt higgye, hogy azért váltottam, mert akartam... Csak az édesanyám iránt érzett szeretetből tettem.”

Egy másik alkalommal pár osztálytársa csinált egy plakátot Larrain püspökről a „Semana del Colegio”, egy iskolai rendezvényhét alkalmából. Amikor Barbara, aki akkoriban az osztálymegbízott volt, meglátta, hogy milyen lett, megfogta a plakátot és kettétépte a következő megjegyzéssel:

„Pfü!... Milyen giccses!”

Blanca nővér épp arra járt, látta, hogy mi történt, és ezt kérdezte tőle: „Barbara, mit csinálsz? Ennek holnap késznek kell lennie! Hogy fogod ezt helyrehozni?”

„Nővér, átvállalom a plakátkészítést. Biztosítom, hogy holnapra csinálok egy másikat, egy sokkal jobbat!”

Az egyik barátnőjével egész nap azon dolgoztak, és határidőn belül el is készültek vele. Ez a plakát nyerte el az első díjat!

Nem meglepő, hogy sokszor a kisebb testvérei is szenvedtek az ő erős személyiségétől. Cristina, aki szinte minden délután vele tanult, mesélte, hogy hallotta, amikor Barbara hangosan azt mondta:

„Rita, ne zavarj! Menj ki!”, és egy másik alkalommal:

„Kicsik, kifelé!”

Egyik alkalommal Erika jött be. (Barbara nem sokkal volt idősebb nála.)

„Erika, épp Cristinával beszélék, menj ki!”

„Barbara – mondta Cristina –, ne légy ilyen szigorú, engedd meg, hogy bejöjjön, és egy kicsit velünk maradjon!”

„Nem, ő csak ne avatkozzon ebbe bele!”

Év végén a Blanca nővér által kidolgozott személyiségkép világosan megmutatta az ő képességeit és a velük együtt járó gyengeségeit is:

„...Erős érvényesülni akarás van benne, ami kitartást ad neki, ami minden egyes próbatétel alkalmával növekszik. Semmi kétségem sincs afelől, hogy Barbara az életével valami nagyot fog véghezvinni. Érezhető, hogy otthon

nagyon szolid, keresztény nevelésben részesült, ami lehetővé teszi számára, hogy olyan nagy eszmények mellett döntsön, amelyeknek majd teljesen átadja magát. Pontosan emiatt ilyen uralkodó a természete, ami mindenkit sokkol, aki nem olyan, mint ő. Viszont elég nyitott arra, hogy ezt belássa, és hajlandóságot mutat arra nézve, hogy ebben neveljenek rajta, hogy ezáltal pozitív befolyást gyakorolhasson a többiekre. Barbarának megvannak a vezetői képességei, és ezeket fejlesztenie kell ahhoz, hogy szolgálhassa a közösségét, amelyben dolgozik, legyen az otthon vagy az iskolában. Nem szabad elfelejtenie, hogy minden, amit Isten gazdagon neki ajándékozott, azt mind a szolgálathoz kapta, és hogy az önzetlen, önmagát feláldozó szolgálat az ő személyét még értékesebbé teszi. Maradjon minden képessége és sikerei ellenére egyszerű és szerény. Kétség kívül megértette azt a nevelést, amelyben iskolánk a diákokat szeretné részesíteni, és kész arra, hogy a saját személyisége megformálásából is a lehető legjobbat hozza ki. Ehhez gratulálok neki, és kifejezetten köszönetet is mondok érte! Ami a tanulmányait illeti, ő az osztálya hat legjobb diákjának egyike...”

4. AZ ELSŐ SZERELEM

1966 szeptemberében Barbara 16 éves volt. Ebben az évben megismerkedett egy fiatalemberrel, aki teljesen elcsavarta a fejét. Mivel nagyon nagy bizalommal volt a szülei felé, ezért rögtön elmesélte nekik, hogyan érez. A szülők nagyon aggódtak emiatt a szerelem miatt. Ez a fiatalember sokkal idősebb volt az ő lányuknál, nem törődött a vallással, és úgy tűnt, hogy teljesen más az életfelfogása. Barbara tudta mindezt, de ennek ellenére teljesen beleszeretett. Az egyik barátnője bevallotta, hogy éjszakánként gyakran hallotta őt sírni, amikor órá gondolt. Egy újévi buliban újra találkoztak, és sokat táncoltak. Január végén ismét összefutottak egy ünnepen. Ez alkalommal a férfi félrehívta, és megkérte, hogy menjenek ki a teremből arra a kis teraszra, amelyik a kertbe vezet. Kint már sötét volt. A férfi nagyon nyitottan beszélt vele, és azt javasolta, hogy még jobban ismerjék meg egymást. Barbara semmire sem vágyott jobban, de ennek ellenére ezzel utasította vissza:

„A házasság miatt számomra az ismerkedés is már egy nagyon komoly dolog. Annak az embernek, akivel járok, vagy akihez hozzámegyek feleségül, azt szeretném, hogy én legyek az egyetlen nő az életében. És én ehhez még nem vagyok elég érett.”

A bátyja, Miguel, látta, amikor kimentek, és ugyan nem mutatta, de nagyon mérges volt. Amint Barbara viszszejött a szalonba, félrevonta és a következő szemrehányást tette neki:

„Nem veszed észre, hogy nyilvánosan mennyire nevetésgéssé teszed magad, ha kimész valakivel a sötét éjszakába, főleg itt, Buinban?”

„Miért szidsz le?... Nem tudom, hogy történt, de Istentől beszélgettem vele, és megmondtam neki, hogy senki-

vel sem ismerkedem, amíg be nem fejeztem a 6. osztályt, vagyis 18 éves korom előtt semmi esetre sem.”

Hónapokkal később Barbara az egyik barátnőjének azt mesélte, hogy nem tudja megmagyarázni, hogy hogyan tudott neki „nemet” mondani. Szinte rajongásig szerette:

„Olyan volt, mintha egész éjszaka egy plakát lett volna előttem, amire az van ráírva, hogy *nem*.”

Hazaérkezése után még órákig sírt. Ez az érzés idővel inkább csak erősödött, ahelyett hogy alábbhagyott volna, és rengeteget szenvedett emiatt. Habár minden ellene szólt, továbbra is szerette őt. Gyakran beszélt erről a szüleivel. Az édesapja azt mondta neki: „És ha a szerelem már elmúlik, akkor mi marad, ha nincs semmi vallásos alapja a kapcsolatoknak?” Ez a kérdés egy egész éven át foglalkoztatta. Barbara úgy gondolta, hogy soha senkit nem fog tudni úgy szeretni, mint ahogy ezt a férfit szerette, ugyanakkor tisztában volt azzal, hogy ez egy lehetetlen szerelem lett volna. Egyszer ezt mondta az egyik szomszédban lakó barátnőjének:

„Nena, a fiú, akit én kedvelek, se az apukámnak, se az anyukámnak nem tetszik.”

„Hát..., biztos van rá valami okuk.”

„Ne aggódj: kedvelem őt, de semmi több; nem tudnék hozzámenni feleségül, mert ez a szüleimnek nagy bosszúságot okozna. Fájna nekik, és én semmilyen nehézséget sem szeretnék nekik okozni.”

Habár nagyon vonzódott a fiatalemberhez, elég okos volt ahhoz, hogy rájöjjön, hogy a férfit inkább csak az ő külső szépsége érdekli (amivel Barbara nagyon is tisztában volt), és nem az, hogy osztozzon vele az eszményén és a legmélyebb vágyain. A saját magához való őszintesége, a családja keresztény közege és a szüleivel való beszélgetések kétségkívül olyan döntő pillanatok voltak, amelyek lehető-

vé tették a számára, hogy ne csupán az érzéseire hallgatva döntsön. Mielőtt megkötötte a szeretetszövetséget, így ír:

„Mater^{*}, mindig az volt a vágyam, hogy testtel és lélekkel egy olyan személyhez tartozzam, aki méltó erre. Ez eszembe juttatja az első szerelmemet, az első önámításomat. Akkor volt ott valami, ami segített, hogy mindenre nemet tudjak mondani. Az első pillanattól kezdve tudtam, hogy Te állsz mindez mögött. Te és Krisztus voltatok azok, akik miatt nemet tudtam mondani, még akkor is, ha ezt nem is tudtam minden pillanatban.” (1968. XI. 5.)

* A „Mater” a chilei Schönstatt Mozgalomban a Szűzanya egyik elterjedt elnevezése és megszólítása. Schönstattban is ezzel a névvel ajándékozták meg a Szűzanyát. „Mater ter admirabilis” (Háromszor csodálatos Anya) rövidítése. A könyvben, ahol ez az elnevezés (és a megfelelő kicsinyítő alakok, mint „Matercita” és „Madrecita” (=anyácska) áll, ott meghagytuk az eredetit, mert nem megfelelően fordítható.

5. LINDEROSI ÉLMÉNYEK

A Csendes-óceán mentén északról délre egész Amerikán keresztül vezet minket az az út, amelyen éppen most utazunk. Chilében „Ruta Panamericana Sur-nak” hívják. Hamarosan Buin után meg kell állnunk, hogy átmenjünk egy ellenőrzőponton. Miközben a hivatalnok az előírt formákat intézi, kicsit körbepillantunk a vidéken. Magunk mögött hagytuk a Santiago feletti levegőt gyakran elsötétítő szmogot és port, átmentünk a Maipo felett ívelő hídon, a kő és kagyló rezervátumon, és azon a kis mellékfolyón is, ami a főágtól leválik, majd ismét csatlakozik. Messzire el lehet látni a chilei földön, egészen a nyugati Kordillera partig, ahol Paine-ban találkozik a két hegyvonulat. Egyedül a hatalmas Andok-hegység töri meg ezt a látványt (pl. a 6050 m magas „Nevada del Plomo” vagy a hasonló magasságú Juncal hegylánc, Santa Rita, Villuco vagy Angostura). Tavasszal citrom- és narancsszínű virágok színesítik a tájat, amiről spontán eszembe jut az a vers, hogy: „... és te, virágokkal szegélyezett vidék, te vagy a paradicsom legboldogabb tükörképe...”

A földszinű, szürke vagy ibolyakék hegyekben zöld, karcsú és kecses nyárfák emelkednek, néha külön-külön, néha fasorban. Ezen a környéken nagyon sok kert, kertészet és faiskola található. De a színük és szépségük miatt legfőképp a rózsáik kiemelkedőek. A kikövezett országutak után egy mezei útra térünk rá, aminek a szélén néha még mindig fehérre vagy pirosra mázolt, régi vályogviskók, majd cserépfedeles házak állnak kovácsoltvas kapukkal, klasszikus nagy agyagkorsóval, és nem messze talán még egy-két pálmafa is látható. Ezen a szűk utcán keresztül jutunk el a 76-os számú birtokhoz, ami a Kast család tulajdonában áll. Ebben a környezetben nőtt fel Barbara.

Barbara éveken keresztül nagyon sokszor járt a San Eugenio birtokon, ugyanis ott lakott a barátnője, Begoña. Ott borászattal foglalkoztak, volt több épület is a boroshordóknak, és mindezt régi, büszke fák vették körül. Ettől nem messze volt a házuk, egy egyszerű, piros, chilei épület, valamivel feljebb pedig volt egy nagy termekkel teli galéria, amik nyáron kellemesen hűvösek voltak. Egy kicsit arrébb volt található a medence, ahol a lányok órákon keresztül beszélgettek, és utána vagy közben frissítő fürdőt vettek. Ahhoz, hogy Barbara ide eljusson, otthonról dél felé kellett mennie egy vasúti átkelőhelyig. Itt nagyon figyelnie kellett, mert nagyon sűrűn történtek itt tragikus balesetek. Ezután még három kilométert ment az Andok felé San Eugenio-ig. Gyakran lovon tette meg ezt az utat, és utána elmentek Begoñával egy kis dombra („El Cerrillo”). Gazdag piknikkel (füstölt hússal, sajttal vagy egy kis sült kakassal) felszerelve sokszor az egész napot ezen az elhagyatott helyen töltötték. A munkáscsaládoknál tett látogatások is felejthetetlenek voltak.

„Örömmel emlékszem vissza arra – mondja Begoña –, hogy Barbara milyen lelkesen látogatta meg a munkáscsaládokat; teljes délutánokat töltöttünk azzal, hogy egy hölgyel beszélgetve teázgattunk. Sosem fogom elfelejteni az igazgató feleségének, Margaritának a házában tett látogatásunkat sem.”

Gyakran jártak a barátnőikkel a „Bavaria” sportklub által szervezett focimeccsre is, amiken a falu munkásai játszottak. Barbara általában a falusi ünnepeken is részt vett, amit vagy szeptember 18-án vagy szilveszter éjszakáján rendeztek meg. Legtöbbször a szabadban tartották, a fák között. És mint ahogy az már csak lenni szokott, az elején még nincs akkora hangulat. Az egyik oldalon beszélgetnek a fiúk, a másikon pedig a lányok. Az egyik lány így meséli: „Barbara olyan típus volt, aki felpörgeti a hangu-

latot; táncra hívta az embereket és összehozta őket, amíg mindenki jól nem érezte magát.” Forró, nyári délutánon legszívesebben ellovagolt a barátnőjével „Bavariába”, a Panamerica utca 43-as kilométeréhez, a Fatimai Nagyasszonyunk remetelak közelébe, ahol az édesapja szárított húst árult az üzletében. Toronyirányban lovagoltak, ettek ott egy finom fagyit, majd amíg még a nap sütött, hazaindultak, olykor teljes vágtában. Otthon végül egy jó kis fürdőzéssel frissítették fel magukat a medencében.

„Néha az összes unokatestvérrel és barátnővel együtt kilovagoltunk Barbarával Buinba. Az egyik ismerősünk házánál hagytuk a lovakat, és a falu főterére mentünk, ahol fel-alá sétálgattunk, mint ahogy az ilyen kis faluban már megszokott. Persze a fagyizás sosem maradt el. Időnként még fényképeket is készítettünk. Egyik alkalommal egy kis hintóval mentünk, viszont a hazafelé vezető úton a kocsis cserbenhagyott minket. Ennek eredményképp stoppall mentünk haza, egy ismerősünk Citroen 2CV típusú autójában, aki a jelzésünkre megállt.”

Viszont az együttlétük és szórakozásaik nem csak örömteliek voltak. A Kast szülők a gyermekeiket nem akarták túl szabadon nevelni. Tudták, hogy az életre kell felkészíteniük őket. Miguelnek és Barbarának – és később a többi gyereknek is - már nagyon korán el kellett kezdeniük a szünidőben a boltban dolgozni. 1964-ben mindig a 14 éves Barbara vitte haza az árukat. A következő évben a nyárból 5 hetet töltött a kassza mögött. A munkanapokon Barbara reggel 7-től délután 3-ig dolgozott: a kasszájánál volt, végighallgatta a reklamációkat, irányította az alkalmazottakat, tárgyalt a közegészségügyi hivattal, fogadta azokat a hivatalnokokat, akik a közvetett adókat hajtják be. Fiatal kora ellenére minden helyzetben nagyon éretten viselkedett. Nagyon szerette a munkát, és nagy volt a felelősségtudata.

Nehezebb volt viszont minden emberrel dűlőre jutnia. A fiatal pénztáros szépsége és bája magára vonzotta a férfiak figyelmét, akik gyakran zaklatták is őt. Az egyik ember pl. többször is kért csokoládét, és már rég nem azért, mert egy kis édességet szeretett volna, hanem mert a csokoládé egy pult mögötti, magasabb állványon volt. Amikor Barbara ezt az egyik vásárlásnál észrevette, odaadta neki a kívánt árut, és azzal a burkolt, ironikus megjegyzéssel búcsúzott, hogy „Ne felejtse el átadni üdvözetemet a feleségének és a gyerekeinek!”

Ezeket az eseteket később megbeszélte az édesapjával.

„Apa, nehezemre esik elviselni a pénztárnál hallott kétértelmű megjegyzéseket és trágár vicceket.”

„Gyermekem, egyszer mindenkinek szembe kell szállnia az ilyen szennyel, és meg kell tanulni immunisnak lenni ellene.”

Barbara nagyon együttérző volt mások szenvedéseit illetően. Viselkedhetett volna egocentrikusan, el is zárkozhatott volna, de segítséget és vigaszt nyújtott mindenkinek, akinek erre szüksége volt.

„Néhány nappal a férjem, Jaime halála után ismerkedtem meg vele – meséli elérzékenyülve Señora Nena, egy fiatal hölgy –, és kezdettől fogva szoros barátságot ápolunk. 25 éves voltam akkor, 9 évvel idősebb, mint ő. Ennek ellenére jobban számított nekem az ő véleménye, és fontosabb volt az ő belső támasza is. Megajándékozott azzal, hogy segített elviselni azt a csapást, amit számomra Jaime halála jelentett, és ez a segítség felbecsülhetetlen. A terhességem harmadik hónapjában voltam, és mindig, amikor rossz kedvem lett, és meg akartam halni, ezt mondta nekem: Gondolj arra, hogy milyen nagy feladatot kaptál. Ha elmennél, akkor ez azt jelentené, hogy mennyire felelőtlen és gyenge vagy. A helyedben bátrabb lennék, mint valaha, és elhatároznám, hogy harcolni és dolgozni fogok azért,

hogy mindent megadhassak a gyermekemnek. Ráadásul a gyermekednek is egy lelkileg erős anyára van szüksége ahhoz, hogy szépen fejlődhessen, és hogy egy nap büszke lehessen rád.”

Hónapok teltek el. Barbara minden vagy minden második hétvégén ellátogatott Señora Nena házába. Gyakran lóval ment ki, majd odakötötte a lovat egy oszlophoz, és mosolyogva így üdvözölte őt:

„Szia Nena! Mi újság?”

Bement a házba, megfogta a seprűt, és elkezdte felsöpörni a padlót, rendbe rakta a szobát, vagy elkészítette az ebédet. Ezen a télen, 1967-ben, Nena öt hónappal a férje halála után az édesapját is elveszítette. Barbara beteg volt, ki kellett venni a manduláit. Felépülése alatt csinált egy gyapjúruhácskát és egy pár gyapjúcipőcskét Señora Nena babájának (és mivel nem tudta, hogy hogyan kell csinálni, keresett egy mintát egy újságban). Mielőtt elindult volna a tanulmányi útra, ezt mondta: „Nena, te mindig csak egy fiúról beszélsz, és mi van, ha kislány lesz? Talán pont a születésnapomon, július 24-én fog megszületni.” „Ha kislány lesz, Carolina Barbarának fogják hívni, és talán neki is olyan szép kék szemei lesznek, mint az édesapjának.”

Amikor a baba megszületett, Señora Nena értesítette az iskolát, és Barbara még aznap meglátogatta őket a kórházban. Vitt magával egy babát, amit még Argentínában vásárolt arra az esetre, ha kislány, és egy brazil Bambit, ha netán kisfiú.

Vidámon mondta a fiatal anyának: „Na, látod, mennyire megérte várni! Majd meglátod, mennyi örömet fog neked okozni ez a baba. Úgy érzed majd, hogy gazdagon megjutalmaztak.”

A következő hónapokban Barbara gyakran elkísérte Señora Nenát, amikor orvoshoz vitte a babát. Utána be-

mentek a „Paula” kávézóba, és Barbara meghívta őt egy nagy, tejszínhabos fagyira.

Akkoriban Señora Nena nem volt túl biztos a keresztény hitében. „Kétségem támadt a túlvilági élettel kapcsolatban. Abban a reményben viszont, hogy viszontlássam Jaimét, és Barbara szavai bátorítására, elkezdtem visszaszerezni a hitem.”

6. TANULMÁNYI ÚT BRAZÍLIÁBA

„A VARIG (egy dél-amerikai repülőtársaság) üdvözli utasait a Párizsba tartó járatának fedélzetén, közbeeső leszállásokkal Buenos Airesben, Rióban és Dakarban. Mintegy 9500 méter magasságban fogunk repülni, 900 km/h sebességgel. Kérjük, mindaddig, míg a jelzőlámpák világítanak, kapcsolják be biztonsági övüket, és ne dohányozzanak! Köszönjük!”

A Mária Iskola 5. osztályos diákjai mindannyian erre a nyugodt hangra figyeltek, mialatt a Pudahuel reptér kifutópályáján a Boeing 707-es repülőgép hajtóművei beindultak. Az ablak mellett ülők, igaz, nem egykönnyen, de még láthatták azt az ismerősök és rokonok alkotta csoportot, mely a reptéri teraszon összezsúfolódva integetett és kendőkkel búcsút intett nekik. A turbinák zúgása jelezte, hogy a repülőgép hamarosan elindul. Mialatt a gép lassan a kifutópályára ért, sokak szívében a búcsúzkodás érzelmei keveredtek – többen közülük most utaztak először a szülők nélkül – az izgatottsággal, hisz nem tudták, milyenek lesznek majd a következő napok. A körülbelül harminc lányt az osztályfőnökük, Blanca nővér, az iskolaigazgató, M. Cleofa nővér, és még öt szülő kísérte el. Ez biztos nagy megnyugvást adott nekik. Viszont egy indulásra kész repülőben ülni mégiscsak eredményez némi nyugtalanságot. A szív ösztönösen Istenhez és a Szűzanyához fordul.

A nagy repülőgép hatalmas ereje akkor bontakozott ki igazán, amikor a pilóta felbőgette a hajtóműveket, és megkezdődött az indulás a kifutópályán. Egy pár pillanattal később már a levegőben voltak. Santiago, ami nagyrészt kis, egyemeletes házakból áll, és emiatt nagyon nagy területen nyúlik el, az egész terjedelmében megjelent. Viszont hamarosan el is tűnik a háttérben. A repülő gyorsan

elnyeri a megfelelő magasságot, hogy át tudjon repülni az Andok felett. Először dél felé megy, majd egy nagy kanyar után már a Kordillera felett halad. Az indulás izgalmas pillanatai után a lányok egyre hangosabbak lesznek. Majd a fedélzeti lámpák is kialszanak.

Mindannyian megpróbálják az ablakon keresztül felülről megcsodálni a Kordillerát. A látvány fenséges volt. Az örökké hófedte hegyláncok végtelen kiterjedése, majd minden továtúnik a messzeségben. A napfény mindenhová elér és mindent betölt ragyogásával. 9000 méter magasságból minden egyes hegycsúcsot, a völgyekben és szakadékokban elnyúló gleccsereket, és a már megfagyott, kis patakokat is fel lehet ismerni. Semmi növényzet: csak fehérség és magány, csak magány és fehérség.

„Tudod, Cristina – mondta Barbara –, sohasem értettem igazán, hogy mennyire kifejezőek a himnuszunk szavai: »...Fenséges hófölte hegyeid, melyeket az Úr bástyákul adott...« Hogyan lehet az, hogy amikor az emberek megcsodálják a teremtés szépségeit, nem veszik észre a mögötte álló Teremtőt?”

Nem sokkal később az egyik kislány elmeséli, hogy milyen finom papír törülőkendők vannak repülőgép mosdójában.

„Nővér, nézze, hogy milyen szép papír törülőkendőket hoztunk a mosdóból!”

„De gyerekek, hogy tudjátok ezeket elhozni onnan? Ezek azért vannak ott, hogy minden utas használhassa őket!”

„De Nővér, Ön is tudja, hogy sokszor még evőeszközöket is visznek el a gépről... és egyébként is, fizettünk az útért!”

„Ha el akarjátok vinni, akkor legalább kérjetek rá engedélyt.”

Egy kisebb csoport odamegy a kabinhoz, hogy beszélhessen a légi utaskísérővel. A szimpátiából hamarosan barátság alakul ki. A felelős személy kijelenti, hogy a lányok megtarthatják a papír törülköendőket.

Az első közbeeső leszállás a Buenos Aires-i Ezeiza nemzetközi repülőtéren történt. A lányok a vidámságukkal és nyitottságukkal felkeltették a figyelmet. Beszélgetésbe elegyedtek egy földimogyoró áruossal, akinek még egy dalt is énekeltek a repertoárjukból. Estefele érkeztek meg Rióba, a Galeão reptérre. Hat napot töltöttek a városban, és a Flamingo hotelben laktak. Látványosságok gazdag programja várta őket. Sok volt az öröm, a változatosság, de a fegyelem és a rend sem hiányzott. Korán keltek, és a hivatalos program este 7-ig tartott. Ezután mentek vissza vacsorázni, ami a nap főétekése volt.

Vasárnap reggel elmentek kirándulni. Elhajóztak a kis Paqueta szigetre. A hajón voltak fiatal brazil fiúk is, és természetesen nem tartott sokáig, míg a két csoport összeismerkedett egymással, és elkezdtek beszélgetni.

Másnap a lányok reggeli után összekészülöttek, és el akarnak menni egy kicsit vásárolgatni vagy egyszerűen csak a kirakatokat nézegetni. Ekkor megjelent a hotelben 15 fiú, hogy elkísérje őket. A szállodavezető nagyon nyugtalankodott, és hívatta a nővéreket. A lányok rögtön kis csoportokba rendeződtek, és minden csoporthoz tartozott egy kísérő szülő is.

„Nővér, azért jöttünk, hogy elkísérjük a lányokat a városba!”

A nővér erre: „Mi jut eszetekbe! Az én hazámban, ha egy fiú találkozni akar egy lánnyal, akkor először elmegy a házához, és engedélyt kér a szüleitől. Külföldön ez a hotel a mi házunk, és aki ezt vezeti, az a szállodavezető! Továbbá én vagyok a felelős ezért a csoportért, szóval azt mondom: Nem! A lányok este 7 órára fognak visszaérni. Ha akartok,

akkor eljöhetnek, hogy találkozzatok velük, itt a hotelben 7-től 9-ig.”

Úgy tűnt, hogy ezzel ennek a kis közjátéknak vége is van. Viszont este pontban 7 órakor megjelent mind a 15 fiú. A társalgóban beszélgettek és énekelgettek a lányokkal. Aztán hamar 20.30 lett, vacsoraidő.

„Vacsora!” – mondta a nővér. „Szívesen meghívtunk volna benneteket vacsorára, de olyan sokan vagytok, hogy ez így sajnos nem lehetséges.”

„Semmi baj, nővér! Majd várunk, anélkül hogy enénk!”

A lányok villámgyorsan ettek, hogy minél hamarabb visszamehessenek a fiúkhoz. Még öt percig sem tartott. Csak a két nővér és az öt szülő maradt az asztalnál. Az idő meg csak telt. Kilenc órakor megjelent a nővér, és együttérző, ugyanakkor határozott gesztussal jelezte, hogy itt az ideje, hogy a lányok visszamenjenek a szobáikba.

„Nővér, még egy kicsit, még egy nagyon kicsit!” – kérelték a fiúk. Kapnak egy kis engedményt. Majd elkezdenek búcsúzkodni, és a lányok 10-kor visszavonulnak, főként azért is, mert másnap ismét egy gazdag program várja őket, és ezért korán kell kelniük.

A fiúk minden este pontban 7 órakor megjelentek. Az utolsó este a 30 lány négy szólamban elénekli a búcsúdalt a szállodaigazgatónak, aki nagyon meghatódik, és könnyek szöknek a szemébe.

„Nővér – mondja –, még sohasem találkoztam egy ilyen tiszta lelkű csoporttal, mint az önöké.”

Rióból São Paulo-ba repültek. Itt kapcsolatba kerültek Schönstatt-tal, Barbara talán életében először.

„São Paolóban – meséli Carmen Delia –, volt a nővéreknek egy háza. Paulinha nővér rögtön fel is vette velünk a kapcsolatot, és mindenhol körbevezetett minket. Nagyon szimpatikus volt, és mindenki rokonszenvét elnyerte.

Egyszer elhívott minket a mozgalom házába, ami nagyon kicsi volt. Mesélt nekünk a Schönstatt Mozgalomról, és arról, hogy kerültek ide. Mindnyájunkat itallal kínáltak, és a búcsúzáskor mindenki kapott egy kis képet a Mater-ről.”

São Paolóban, a Viñacopos reptéren felszálltak a Montevideoba tartó járatra. Be volt tervezve egy közbeeső leszállás, hogy megtekintsék Punta del Este-t, de a rossz időjárás miatt a repülőgép nem tudott leszállni az uruguayi fővárosban, és tovább kellett repülnie az Ezeiza reptérre. Ezután szinte az egész napot a reptér épületeiben töltötték. Végül este elvitték őket Puerto Nuevóba, ahol felszálltak egy Montevideoba tartó hajóra. Az éjszaka nagyon viharos volt. A hajó lassan eltávolodott a rakparttól, és a rév elhagyása után keleti irányba fordult.

A harminc fiatal, jókedvű lány nem maradt észrevétlen. A csoport Carmen Delia és Ana Maria gitározásától felélénkülve a repertoárja dalait kezdi el énekelni, és ezzel nagyon megszépíti a hajóutat. Olyan tipikus chilei nótákat énekelnek, mint „Chile lindo”, „Mi banderita chilena”, „La cueca de los lagos”; aztán az új brazil énekeket, amiket még Rióban tanultak, (a „La banda” volt akkoriban a legmenőbb), majd argentin szambák kerülnek sorra („El indio muerto”, „La nochera”, „Sapo cancionero”). Olyan együttestől is játszanak, mint a „Los perales” („Ay, solo, que solo va”, „Como un trugal maduro”), majd három szólamban felcsendül az osztálydal is. Az utasok ezt nagyon lelkesen fogadták, és ebből kifolyólag nagyon gyakran ők kerültek a beszélgetések középpontjába. Éjszaka egy óra után egyre inkább elcsendesedtek, és az utasok visszatértek a kabinjaikba.

Barbarának semmi kedve sem volt aludni. Két óra felé kiment a fedélzetre. A hajó lassan haladt, és a víz nyugtalan ritmusában ide-oda dülöngélt. A koromfekete éjszaká-

ban egy csillagot sem lehetett látni, és a szél nagy sebességgel söpört át a hajón. Barbara élvezte ezeket a pillanatok. Nagyon szerette a magányt, a végtelen messzeséget, és nagyon szívesen figyelte a természetet. Egyszer csak M. Blanca nővér közeledett felé.

„Nővér – mondta nyugodtan –, ma éjszaka nem szabad aludni... jöjjön, aminek jönnie kell, de ezt nem szabad hagyni, hogy csak úgy egyszerűen elmúljon.”

Elég sokáig ott maradtak. Néha csak hallgattak, és a szél zúgását, a hajónak csapódó hullámokat vagy a piros navigációs fényeket figyelték. Aztán megint beszélgettek egy kicsit. Aztán egyszer csak Istenről kezdtek el beszélni. „Nővér, olyan boldog vagyok... Ez az út az ég ajándéka, Ön is így gondolja?”

Végül visszamentek a hajó belsejébe.

„Nővér, a »gringának« (német származású) tulajdonképpen már itt lenne a helye!” – kiáltja Carmen Delia, jelezve, hogy Barbarának már a kabinjukban kellene lennie. A sors rendezte úgy, hogy ez a két született vezetőszemélyiségű lány ugyanabba az osztályba kerüljön. Eddig kölcsönösen rivalizáltak egymással. Ezen az éjszakán viszont egyikőjük sem aludt. Csak beszélgettek megállás nélkül. Barbara teljesen megnyílt Carmen Delianak, és másnap reggel, amikor találkozott a nővérrrel, ezt mondta neki:

„Valóban egy csoda volt, hogy együtt maradtunk. Szerintem még barátnők is lehetnénk.”

Montevideóban az osztály összekészülődött Punta del Este megtekintésére. Barbara viszont megbetegedett, így nem tudott velük tartani.

Az öt szülő egyike már ismerte a fürdőhelyet, és felajánlotta, hogy ő itt marad vele, hogy legyen egy kis társasága. Amikor visszajöttek a többiek, ezt mondta a nővérnek:

„Milyen egy elragadó lány! Mindenről lehet vele beszélgetni. Tudja, a mai volt az egyik legszórakoztatóbb napom; olyan rövidnek tűnt. Olyan volt, mintha egy korombelivel beszélgettem volna. Szerintem ő nagyon érett, nagyon nemes gondolatai vannak, de legfőképp az a tisztaság érintett meg, amit kisugároz.”

Abból a pénzből, amit Barbara az utazásra kapott, ajándékokat vett mindenkinek a környezetében, az édesapja füstölt húsüzemének minden dolgozója részére. „Ha magának csak egy papír zsebkendőt is vett, akkor már sokat mondok” – meséli a nővér.

A repülés utolsó szakasza a hazavezető úton Buenos Aires és Santiago között meglehetősen izgalmas volt. A repülőgép belekeveredett egy meglehetősen viharos zónába. Egy gyenge idegrendszerű nő vadul kiabált, amikor a repülőgép összevissza rázkódott. Az utasok idegesek lettek, és ezáltal a légkör is feszültté vált. Ebben a bizonytalanságban az emberek elkezdtek imádkozni, így tettek lányok is.

„Soha többé nem fogok repülni – mondta Barbara az édesapjának Pudahuelben –, legfeljebb akkor, ha te is ott vagy velem!”

7. MEGISMERKEDÉS SCHÖNSTATT-TAL

Mária Iskola, 1967 tele. Véget ért a szünet. A kék szoknyás, fehér inges lányok az osztálytermük előtt tolakodnak.

„Nővér – mondta Barbara Maria Luz nővérhez –, szeretnék beszélni magával a mozgalomról.”

„Most nem lehet, most neki kell állnunk a tananyagnak!”

„Nővér, Rosy egyik osztálytársa, aki a szobatársa is egyben, és akivel közösen jár biológiára, mesélt nekünk a mozgalomról. Rosy néhány osztálytársával mi is részt akarunk venni benne.”

„Egyetemisták csinálhatnak egy lánycsoportot, viszont nálad, mivel még gimnazista vagy, ez nem így működik... Jobban számba kellene vened az iskola realitását.”

„Én jobban kijövök az egyetemistákkal!”

„Az, hogy kölcsönösen neveljük egymást egy schönstatti csoportban, és hogy jól kijövünk egymással, az két különböző dolog. A többi lány már jöhet a mozgalomba. Ha ennek ellenére továbbra is érdeklődsz, akkor járj egy évig egy apostoli csoportba. Ez egy elkerülhetetlen feltétele annak, hogy a mozgalomban tevékenykedhess. Aztán egy táborban végérvényesen is csatlakozhatsz.”

„Ami a legjobban ösztönöz abban, hogy belépjek a mozgalomba, az az, hogy azt hiszem..., nővér szeretnék lenni.”

Egy rövidebb szünet után ezt mondja a nővér: „Örülök, ha ez így van. Ez esetben azt tanácsolom, hogy keress magadnak egy lelki atyát. A fiatalok lelki vezetője Francisco José atya. Ami pedig a csoportot illeti: a véleményem nem változott.”

Ez a beszélgetés egy szerdai napon történt. Másnap a boldogságtól ragyogva Barbara ezt mondta a nővérnek:

„Nővér, már megvan a hét lányt az apostoli csoport-hoz. Holnapra, azaz péntekre már meg is beszélünk egy találkozót!”

A dolgok bizony változnak! Néhány hónappal ko-rábban, amikor a bátyja, Miguel belépett a mozgalomba, megkérdezte a húgát, hogy nem akar-e ő is csatlakozni. Erre azt felelte: „Nem. Azok a lányok a mozgalomban nem szimpatikusak. Olyan szenteskedőek. Azok az emberek, akik ott vannak, nem illenek hozzám. Ha mégis, akkor is csak később.”

Augusztusban volt Pirquében egy kisebb tábor a schönstatti lányoknak, ahova többek között Barbara apos-toli csoportját is meghívták.

„Nagyon megérintett – meséli Carmen Delia –, hogy Barbara milyen gyorsan beilleszkedett. Magától elkezdett mosogatni és tálalni. Carmennel, Laurával és még pár má-sik lánnyal aludtunk együtt. Barbara el volt varázsolva. Nem tudta, hogy segítsen-e, vagy sem. Még ő is »újonc« volt. Most is előttem van az a kép, amikor a szövetszoknyá-jában és a fehér pulóverében állva úgy aggódik, ahogy az ember csak aggódni tud, mert beszélnie kellett Francisco José atyával. Előtte ezt mondta nekem: »Nem tudom, mit mondjak neki – hát, talán az a legjobb, ha megmondom neki, hogy azért vagyok itt, hogy mindent megnézzek, de azt viszont még nem tudom, hogy be szeretnék-e lépni, vagy sem.« A beszélgetés után sokáig hallgatott, és nagyon boldog volt.”

A találkozó fő témája az ő egyik kedvenc témája volt: a tisztaság. A beszélgető körökben aktívan részt vett. „A válaszai tökéletesek voltak – mondja Maria Luz nővér –, egy olyan ember válaszol így, aki azt szeretné, hogy mások tökéletesnek tartsák.”

Két hónappal később a hagyományos zsinaton volt a Schönstatt Család nemzetközi találkozója. M. Blanca nő-

vér kapta a megbízást, hogy gondoskodjon a temucoi csoportról, akik a nővéreknél lévő házban szálltak meg.

A temucoiak hoztak magukkal délről élelmiszereket, de hogy ne veszítsenek sok időt a főzéssel, és hogy az előadásokat is maximálisan végig tudják hallgatni, szükségük volt valakire, aki elkészíti nekik az ételeket. A nővérnek keresnie kellett valakit a lányok közül.

„Akit tudtam, hogy mindent a legpontosabban csinálna, az Barbara volt.”

M. Blanca nővér elmagyarázta neki a helyzetet, és amikor a segítségét kérte, nem kellett csalódnia.

„Persze, nővér! Milyen csodálatos, hogy néhány napot Bellavistában tölthetek! ... Akkor a szabadidőmben az eukaliptuszfák között is sétálghatok.”

Ezekben a napokban Barbara reggelente Santiagóból busszal odautazott, esténként meg vissza haza. A nővérrel együtt főztek, asztalt terítettek, később pedig mosogattak. Közben rengeteget beszélgettek.

„Nővér, ezzel egyre jobban kiérdemlem, hogy beléphessek a mozgalomba.”

Novemberben Francisco José atyának Schönstattba (Németországba) kellett utaznia, hogy találkozzon Kentenich atyával. Ebből az alkalomból a lánymozgalom küldött egy üzenetet az alapítónak, amit felvettek egy hangszalagra, és több dalt is ráénekeltek. A bevezetőben Barbara tökéletes németseggel ezt mondta:

„...Mivel mi még csak most léptünk be, mi vagyunk ennek a nagy Schönstatt Családnak a legkisebb tagjai. És ha nem is sikerül mindig minden úgy, ahogy szeretnénk, kitartással követjük Önt. Majd meglátja, hogy hamarosan mi leszünk a kedvenc chilei csoportja. Reméljük, hogy az Atya válaszol majd nekünk pár sorral (nem csak egy aláírással), és hogy segít és támogat minket azzal, hogy ellátogat a hazánkba.”

Azzal, hogy Barbara belépett a mozgalomba, megváltozott egy-két dolog az életében. Más lett az iskolai viselkedése. Továbbra is segítőkész és felelősségteljes volt, viszont valami mégis megváltozott. „A jegyei már nem voltak számára olyan fontosak, mint az elején, és elkezdett azokkal foglalkozni, akik egyedül voltak” – meséli egy osztálytársa.

Év végén egy levélben mesélt a csoportról Francisco José atyának:

„Aktívan gyűjtjük a pénzt a táborra is. Ehhez felállítottunk egy standot a piactéren, ahol műanyag termékeket árusítunk, és minden csoport vállal egy napot. A mi csoportunk az előző héten került sorra, és elég sikeres volt. A csoporttalálkozóinkat szokás szerint a tábor után fogjuk elkezdni. Most nemigen tudnánk rendszeresen találkozni, mivel a csoportból sokaknak a hatodik osztályos záróvizsgára kell készülniük...

Ui.: A kápolnában ne felejtsem el egy kicsit imádkozni a csoportért!” (1967. XII. 24-ei levél)

8. A „LA LEONERA-I” TÁBOR

Santiago, főpályaudvar, 1968. január 20. Egy csapat schönstattos egyetemista és középiskolás jelent meg a régi pályaudvaron. Vonattal utaznak Granerosba. Ott leszállnak, majd továbbmennek a hegyláncig, ahol az idei nyári tábort rendezik meg. A fiatalos lelkesedés és a sportos öltözet miatt nem jelent kellemetlenséget számukra a harmadosztályon utazni. Az élénk csevegések, az énekek, a következő napok reményei a rövid utat nagyon boldoggá teszik. Granerosban buszokkal várják őket. Nem sokkal később már ezekkel utaznak egy széles úton a hegylánc előhegységébe, rengeteg csomaggal megrakodva. Ez az út egy veszélyes szituációt leszámítva más rendkívüli eseményektől mentes volt.

„Jött egy teherautó – meséli Jaime atya, a tábor vezetője –, és a kormányon ülő férfi nem tudott vezetni. Egy híd kanyarjában pedig összeütköztünk. A teherautó átrepült a korláton és lezuhant. A teherautó hátulja nekiment a buszunk szélvédőjének. Ez elég nagy sokként érte a lányokat. Férfiak estek a vízbe. Gyorsan kiszálltam a buszból és a segítségükre siettem. Senki nem halt meg, viszont ez az egész mindenkit elég mélyen megérintett, ami a tábor ideje alatt végig érezhető volt.”

A „La Leonera” a jezsuita papok háza volt, és itt mindenféle találkozók megrendezésre kerültek. Régi, hatalmas, kétrészes épület volt, s nagyon otthonosnak tűnt. A közepes nagyságú, világos és tiszta templomban különböző antik képek voltak. Az épületek mögött sétaút kanyargott, amit futónövények vettek körül. Ha átmegyünk a ház körüli udvaron, akkor egy olyan útra érünk, ami egy kis patakhoz vezet minket. Nem sok víz van benne, csak térdig ér, de tiszta és jéghideg, és néha-néha gyönyörű kis

vízeséseket lehet megpillantani, ha a víz egy magas kőről folyik le. A hegylánc előhegységének tipikus nyári táját látjuk itt: száraz, köves, a dombokon alig van növényzet, viszont a patak mentén zöld bokrok és zöld fák tündökölnek.

Barbara és a barátnője, Rosita két nappal később csatlakozott a táborhoz, épp a strandról érkezve, csinosan, sportos öltözetben, cigarettázva, egy táskarádióval. De egyikük sem nézett könnyű óráknak elébe. Kétség kívül jó lány volt, mélyen vallásos, egy olyan lány, aki otthon egészséges és vallásos környezetben nőtt fel. Ugyanakkor fiatal is volt, akinek minden problémája megvan, ami egy 17 éves lánynak csak meglehet. Tudta, hogy nagyon csinos és vonzó. Nagyon szeretett szépen öltözködni és magára vonni a figyelmet. Az öltözködése ráadásul néha kihívó is volt. Miguel, a bátyja, többször is figyelmeztette erre. És Rosita is mondta már neki: „Barbara, a pillantásod provokáló és érzéki.” Ez nagyon rosszul esett neki.

A táborvezetővel folytatott nagyon mély beszélgetése döntő volt számára. Barbara az életének egy szokatlanul meghatározó pillanatába került. Események, emberek és helyzetek egész sorozata hozzájárult ahhoz, hogy őszintén szembenézzen a jövőjével, az életével. Egyrészt látta maga előtt a könnyű, kényelmes élet lehetőségét, másrészt viszont tisztában volt vele, hogy keményebb és nehezebb élet várna rá, ha elkötelezné magát.

Az atya megmutatta neki a lehetséges alternatívákat. „Két irányt mutatott neki: egy csinos, fiatal lány életét, pénzt és tiszteletet (ennek már akkor is tudatában volt), minden esélyt arra, hogy sikeres legyen, ami természetesen tetszett neki, és nagyon vonzó volt a számára. Aztán egy másfajta élet lehetőségéről is beszélt neki, egy nehéz, szigorú életről, ami talán kevésbé vonzó a léleknek, nem annyira csábító pusztán emberi szemszögből, viszont Isten országát mégis ez teszi gazdagabbá.”

Ez a beszélgetés kemény volt Barbara számára. Az egyik lány elmondta Maria Luz nővérnek, hogy Barbara a szobájában sír. Odament hozzá. Este 9 óra körül lehetett, már vacsora után. A nővér megkérdezte, hogy van-e kedve sétálni egyet. A sötét éjszakát csillagok borították, de nem volt hideg. A langyos nyári éjszakában bizalmasan beszélgettek egymással. Sétáltak és elmentek a gyerekek focipályája mellett. Barbara megnyílt a nővérnek, és megkérdezte tőle, hogy mi a véleménye az elmondottakról.

„Barbara – mondta a nővér –, a szemeidben egy gyermeki, tiszta tekintetet látok, erről biztosíthatlak... Igen, néha a külsőd nem az igazi belsődöt tükrözi, de azt hiszem, hogy ez írható a gondtalanság számlájára... A büszkeség veszélye viszont mindig ott lebeg. A különleges adottságaid és megnyerő személyiséged miatt, és mivel te vagy a domináns az osztálytársaid között... A gyermekség Isten előtt – és közvetítői előtt – segítene abban, hogy egyszerű légy, és felragyogtatná a szemeidben a tisztaságot.”

A következő napokban Barbara minden programon részt vett, miközben a döntés egyre inkább érett benne. Egy kicsit levert volt, gyakran sétálgatott ide-oda. Nagyon csendesen viselkedett, olykor fogta magát, és elment egyet elmélkedni, felült egy fatörzsre, vagy egy eldugott helyre, egy kis dombra ment, majd ott gondolkodott, édesgyökökkel a szájában.

„Figyeltem őt – mondja a táborvezető –, tudtam, hogy mi megy végbe benne, és imádkoztam érte. Megkértem a nővéreket is, hogy imádkozzanak, mert éreztem, hogy egy nagyon mély döntés érik benne, mert Barbara okos volt, és nem halogatta az elhatározásait.”

A tábor kegyelmekben nagyon gazdag lett Barbara számára, mert egy mély találkozást eredményezett Krisztussal és Szűz Máriával. Az egyik levélben, amit a patak közepén, egy kövön ülve, lábát a vízbe lógatva írt az egyik

barátnőjének, így ír: „Nehéz elmagyarázni, hogy mit teszünk, mit érzünk akkor, amikor Isten és a Szűzanya nagyon közel kerül hozzánk. A reggeli, esti és étkezés előtti imák fantasztikusak. Olyan nagy a mondanivalójuk, hogy Isten előtt nagyon kicsinek érezzük magunkat.”

A hét előadásában nagy figyelmet kapott a Szűzanya, aki elvitte Krisztust az emberekhez, az a nő, aki megértette, hogy a szívében hordozza őt, és hogy a mi szívünknek is egy olyan kis tabernákulummá kellene válnia, amelyben Krisztus lakik.

Az utolsó pillanatig ki akarta használni a tábori életet. Az utolsó előtti nap Rositát, a barátnőjét autóval hazavitették. Barbara nem élt a lehetőséggel, hogy velük elmenjen, hanem másnap ment csak haza vonattal. Mielőtt elment, röviden beszélt még Maria Luz nővérrel a kitűzött terveiről: mindennapi áldozás (az Istennel való kapcsolatért), nyitottabbnak lenni (az emberi kapcsolatokért). Másnap vonattal mentek vissza Santiagóba. A Buin állomáson csak Barbara szállt ki. A lányok elbúcsúztak, és torkuk szakadtákból énekelték: „Mis hermanos de Schönstatt”. A vonat lassan ismét elindult, és Barbara búcsút intett nekik. „Még most is látom magam előtt, ahogy könnyes szemmel búcsút int, majd eltűnik a messzeségben” – meséli Maria Luz nővér.

Nagyon lelkesen tért haza Linderosba. A szülei és a testvérei épp az asztalnál ülnek, amikor megérkezett, és sokat mesélt nekik arról, hogy milyen csodálatos volt ez a tábor.

„Ha ez neked ennyire tetszett – kérdezte tőle az ötéves kisöccse –, miért nem leszel nővér?” Az egyik levélben, amit pár nappal később az egyik barátnőjének írt, arról számol be, hogy mit jelentett neki ez a tábor.

„Kedves Mariana!

Hogy vagy? Remélem, jól, még a sok munka ellenére is. Mariana, ha tudnád, hogy milyen jól sikerült a tábor, egyszerűen csodálatos volt. Ez volt az első táborom, de még sosem éltem át semmi ehhez fogható! Őszintén szólva, azt sem tudom, hogy mondjam el, hogy mit érzek, mert minden olyan hallatlanul nagyszerű volt.

Január 22-én Rosyval mentem a táborba... Pont vacsoráztak, amikor odaértünk, este 8 óra lehetett. Szinte senkit sem ismertünk. Ettünk, aztán elmentünk aludni. Az egyik legszórakoztatóbb szobába kerültünk, amin Ana Maria, Veronica, Monica, Soledad, Marcela és én osztoztunk. És hogy miért mondom, hogy jól éreztük magunkat? Egész nap nevtünk. Később csatlakozott hozzánk még Marta, nincs nála kedvesebb ember. Remekül kijöttünk egymással, a legjobb barátnők lettünk. De most már azt akarom neked elmesélni, hogy mit is csináltunk.

Minden reggel 7-kor keltünk, és háromnegyed 8-kor volt a reggeli ima, utána szentmise. Soha életemben nem voltam még az ottaniakhoz hasonló szentmisén. Képzeld el, az áldozáskor ketten mentünk ki előre, aztán az egyikünk elfelezte az ostyát és a másiknak adta, majd mindketten ráhelyeztük az ostyát a kehelytányérra. Utána körbeálltuk az oltárt. Ott maradtunk, és ez szimbolizálta azt, hogy az Úr megjelenik közöttünk, és mint ahogy az apostolok sem ültek le az utolsó vacsoránál és húsvétkor, úgy mi sem. Az áldozásnál két szín alatt áldozhattunk. Az atya adta az ostyát, és az egyik nővér tartotta a kelyhet, amiből a bort, Krisztus vérért ihattuk.

Na, most már el tudod képzelni, hogy milyen volt a szentmise. A mise után egy fakereszttel kimentünk az ebédlőbe. Ez azt a küldetést jelképezi, hogy az Úr kiküld minket a világba, hogy tanúi legyünk. A reggeli után elmosogattunk, aztán rögtön utána kezdődött az előadás.

Ennél egy kicsit jobban el fogok időzni, mert az előadások egyszerűen tökéletesek voltak. Csodálatosak. Arról a családi szellemről beszélgettünk, ami belőlünk sem hiányozhat – és arról, hogy mi egy Kentenich atya köré gyűlt család vagyunk, és együtt megyünk Istenhez. Egymás között mindannyian testvérek vagyunk, egyazon feladattal: egy olyan világot teremteni, amelyben az isteni szeretet az uralkodik.

Arról is sokat beszélgettünk, hogy mi is a mi küldetésünk a világban. Amint meghallod, hogy mit választottunk jelmondatunknak, szinte azonnal meg fogod érteni: „Atya, küldj minket, a jelenléted biztat minket.” Ha megpróbálom ezt egy kicsit elmagyarázni, akkor ez azt jelenti, hogy Isten kiküld minket a világba, mert ő ott nincs jelen. A világtól Isten távol van, és nekünk azért kell harcolnunk, hogy Istent az emberekhez vihessük. Ez lesz a mi keresztünk, néha áldozatokat, néha lemondásokat követel, de ez hozzátartozik a hatalmas küldetésünkhöz. Szerinted ez nem nagyszerű? Nagyon lelkes vagyok, és minden percben kérem a Matert, hogy világosítson meg és adjon elég erőt ennek a feladatnak a teljesítéséhez.

Elég sok szó esett a szentélyről is. Ott ad a Szűzanya nekünk erőt és különleges kegyelmeket a küldetésünkhöz. Nagyon fontos a szoros kapcsolat a szentéllyel, mert mint ahogy azt már mondtam, ezen keresztül kapjuk a különleges kegyelmeket a Szűzanyától.

Beszéltünk a Kentenich atyához való kötődésről is, mert ő a mi családjunk atyja, és ő vezet minket. Teljesen azonosulnunk kellene az ő művével, és a sajátunknak kellene tekintenünk. Őszintén szólva, óráig tudnám neked mesélni, hogy mi mindenről beszélgettünk. Mindenesetre rengeteget jegyzeteltem, majd később felolvasom neked.

Az előadások után beszélgető körök voltak az elhangzottakról, aztán pedig ebédeltünk. Délután négyig mindig

szabad program volt. Általában lementünk a folyóhoz fürödni. Fél ötkor volt egy kis frissítő ital, kétszersült, kenyér stb., és utána Schönstatt történelméről meséltek nekünk. Rögtön ezután személyes ima következett. Aztán összejöttetek a különböző csoportok: ének – szórakozás/játék – liturgia – faliújság. Nyolckor volt a vacsora, aztán esti ima. Végül pedig szórakozás, tehát játék. Egyik este szobánként beöltöztünk. Nagyon vicces volt. Az egyik csoportnak a történelem előtti idő jutott, a másoknak a charlestoni, nekünk a gyarmati, stb. Az utolsó napon csináltunk egy nagy tábortűzet, és minden szoba előadott egy műsorszámot. Sok dalt énekeltünk, vicceket meséltünk, és minden boldonságon, amit a lányok a műsorukban előadtak, sírtunk a nevetéstől.

A tábortűznél három lány bejelentette, hogy csatlakoznak a nővérekhez. Ez mindenkit nagyon megérintett. M.M., P.L., és J.A. voltak azok. Nem hazudok, ha azt mondom, hogy égnek állt hajam a meglepettségtől. A szentmiseken kívül voltak gyönyörű liturgiák is. Ha tudnád, milyen nagy öröm volt számomra, hogy ott lehettem! Ami a legjobban megérintett, az Isten jelenléte volt. Isten és a Mater tényleg jelen volt közöttünk. – Hát Mariana, majd ha találkozunk, még mesélek, mert még olyan sok mindenről nem beszéltem! Vigyázz magadra! Szeretettel:

Barbara”

9. CSOPORTVEZETŐ

Biztos, hogy minden ember élete teli van titkokkal. De mi befolyásolja azt, hogy egy adott időpontban az egyik személy ezer lehetőség közül épp ezt vagy azt az utat választja? Még akkor is, ha a hittől megvilágosult értelemmel vizsgáljuk a dolgokat: el tudjuk határolni vagy kideríteni, hogy hol végződik az emberi tett, és hol kezdődik az isteni? Ezt még akkor sem tudjuk, ha tudjuk, hogy „ő benne élünk, mozgunk és vagyunk” (Apcsel 17.); akkor is, ha tudjuk, hogy Isten az, aki munkálja bennünk mind az akarást, mind a munkálást jó kedvéből (vö. Fil 2.). A „La Leonera-i” tábor rendkívül fontos volt Barbarának, mivel ott élte meg először igazán azt, hogy mit is jelent Schönstatt, ráadásul egy elég intenzív héten keresztül. Abban az évben az előadások lelki vonala: a krisztushordozó Mária segíti az ő lelki fejlődését. Mindenekelőtt viszont ennek a hétnek az eseményei voltak a legfontosabbak, ezek ragadták meg őt a legjobban. „Ami engem a legjobban megérintett, az Isten jelenléte volt. Isten és a Mater valóban ott volt, mindketten jelen voltak közöttünk.” A fiatal idealista elképzelése, a mély keresése, az önátadásra törekvése egy világos és szilárd látásmódra lelt Schönstattban, és ennek eredményeképp teljes változás ment végbe őbenne.

„Mater, meg kell említenem az élő Isten felfedezését, Krisztusét, aki jelen van a szívemben, az emberek szívében, és aki jelen van a tabernákulumban. Ha ezt jobban átgondolom, akkor Szent Pál megtérése jut az eszembe. Nála a szeretet a gyűlölet helyére lépett, míg nálam a közömbösség helyére.” (Naplóidézet, 1968. XI. 5.)

Semmilyen erő sem hasonlít a szeretethez, amikor az élet megváltoztatásáról van szó. Barbara Schönstatt mellett döntött, teljes lelkülettel átadta magát, újrendezte az ér-

tékskáláját, és a csúcsra Schönstattot helyezte. Ezt írja az egyik füzetében:

„Mater, sok munkát adtál nekem az útra. Munkát, érted. Úgy tűnik, hogy sem időm, sem alkalmam nem lesz arra, hogy elintézzem őket, de tudom, hogy mindkettőt meg fogod adni nekem, és gondoskodni fogsz rólam. Most, hogy rájöttem, a fő feladatomban az, hogy téged szolgáljak, mindent elengedek, ami ebben gátol engem, és téged foglak követni. Csak így lehetek majd boldog, és Mater, te tudod ezt. Köszönöm, Mater, hogy eszközödnél választottál; szeretném teljesíteni az elvárásaidat.”

Áprilisban volt az újaknak egy ismerkedési nap*, ahol Barbara és a csoportja belépett a Schönstatt Mozgalomba. A következő hónapban részt vett az országos vezetői találkozáson. Nem igazán volt engedélyezett az ő jelenléte, viszont mivel erős, vezető személyiség volt, Maria Luz nővér meghívta. Barbara végtelenül boldog volt.

A Viña del Mar-i szentély alapkövetésénél a találkozó minden résztvevője jelen volt. Ezen alkalommal aláírta ő is azt az okiratot, amit leeresztettek a Viña del Mar-i szentély alapkövéhez. Azon az okiraton a mozgalom vezetői kötelezettséget vállaltak, hogy szolidaritásból lelkileg és anyagiilag is hozzájárulnak a chilei három szentély felépítéséhez: Viña del Mar-ban, Temucóban és Concepciónban**.

„Nagyon sokat jelentett neki, hogy aláírta ezt az okiratot”, mondja Carmen Delia. „Később gyakran emlékeztettük magunkat az ígéretünkre.”

Június végén Lontuéban töltött egy hétvégét a csoportja. Télen ez a hely nagyon hideg, és Lontué az ottani

* Ez egy olyan találkozó, amelyet a mozgalom rendszeresen megrendez, hogy az új érdeklődőknek célt és utat mutasson Schönstattban.

** A schönstatti ősszentély hiteles másolatáról van itt szó. A Nueva Helvetia-i szentélyt (Uruguay) szentelték fel először (1943. XI. 18). Ma a világon már 197 szentély van. A temucóit 1968-ban szentelték fel, a Viña del Marit 1969-ben, és a concepcióit 1972-ben.

aruakán indiánok nyelvén azt jelenti, hogy „mély föld”. Maria Luz nővér elkísérte a lányokat, és az ottani egyik szőlőhegy tulajdonosának a házában laktak. A házból látni lehetett a régi parkot, ahol – az évekkel dacolva – pálmák, eukaliptuszfák és tulipánfák díszeltek. A ház egy kanyargós, fák és bokrok által szegélyezett utakkal teli kertben állt. A Santiagóba vezető hazaúton, egy harmadosztályú kocsiban Barbara azt mondta a nővérnek:

„Nővér, épp a személyes eszményemet keresgélem: Krisztus katonája szeretnék lenni, harcolni és nekiadni az életem. Igazi katonaként szeretnék harcolni.”

Ezek az erős, harcos lelket tükröző, férfias kifejezések örömet okoztak Barbarának. Habár a mosolygását nem mindig tudta megállni, de törekedett rá; éppannyira próbálta nem kimutatni az abban lelt örömét sem, hogy egy olyan lányra lelt magában, aki teljesen elkötelezte magát a küldetésének.

Barbara, aki az érzéseit korábban sosem írta le, elkezdte őket egy füzetbe összeírni. A naplója első része főként imákból áll. Tudatosan foglalkozik a Szűzanyával, és elkezd neki beszámolni arról, hogy mindaz, amit kapott, az mélyen Isten ajándéka.

„Köszönöm, Mater, köszönet mindenért, amit nekem adtál: örömet és fájdalmat, a szüleimet, a testvéreimet, az otthonomat, minden szeretetet, a Schönstatt Mozgalmat, a csoportomat, és a világon minden jót. Olyan sok mindenrel megajándékoztál, segíts, hogy az irántad érzett szeretetem sose szűnjön meg.”

Amikor kinevezték csoportvezetőnek, akkor még inkább gyermeknek érezte magát a Szűzanya előtt, és még jobban ragaszkodott hozzá. Ezt írja a naplójában:

„Kedves Mater, ma nagyon megleptél: egy időre megválasztottak csoportvezetőnek. Mater, én tényleg nem tudom, hogy mit kell tennem vagy mondanom. Mater, csak

arra kérlek, hogy ebben az időben soha se hagyj magamra, még egy másodpercre se. Kísérj engem egész nap, Mater, légy olyan kicsi, hogy az én szívemben lakhass. Vezess engem, hogy továbbadhassam az üzenetedet, az életedet és tégedet... Ahogy látod, teljesen a kezvedbe helyezem magam. Eljött az idő, hogy eszközöd legyek. Kérlek, hadd legyek az egyik kedvenc gyermeked. Mater, egészen vegyél magadhoz, hogy teljesen tovább tudjalak ajándékozni, hogy semmi se zavarja meg a képed. Mater, segíts, hogy a te kicsi gyermeked legyek, aki mindig az anyja oldalán jár: a te oldaladon. Semmit nélküled – semmit nélkülünk. Mater, segíts, hogy a csoportomat egyre közelebb vezessem hozzád és Istenhez. Segíts nekünk hozzád hasonlónak válni, neked és Istennek engedelmeskedni. Köszönöm, Mater, a bizalmadat. Erre a bizalomra azzal fogok felelni, hogy egészen a kezvedbe ajánlom magam.” (20/21-es naplóidézlet)

Az lett egyik új feladata, hogy részt kellett vennie a vezetői találkozókra, amiket rendszeresen a mozgalmi házban szerveztek meg. A vezető felelősséget vállalt azért, hogy a csoportja előrelépjen, nem kell mindent neki megcsinálnia, viszont gondosodnia kell arról, hogy dolgok jól működjenek, és mindennel foglalkoznia kell, legyen az bármennyire fontos vagy jelentéktelen. A „P. Hurtado” lelkigyakorlatos házban a lánymozgalom kislánytáborának előkészítéskor Barbara füzetében olyan jegyzeteket találok, amik nagy felelősségérzetre utalnak:

„Kis tábor.

Út: Talagantéba busszal (Av. Bulnes, Bulnes tér, a B megállóban). Reténél leszállunk, és addig megyünk tovább egy kis térig, amíg az út már nem kétsávos (kb. 50 m). Jesuíta Padre Hurtado a hely neve (a vasúti átkelőhelyen kell menni). Talagante – Peñaflor – Melipilla. Egy kis ház. Ár: 20 peso

Élelem: péntekre vinni kell magunkkal hozzávalókat: közös főzés. A Fő utcán az egyik árusnál vennünk kell kek-szet és kétszersültet.

Vasárnap: 17.30-ig

Gyapjútakaró és lepedő van.”

Részletesen felírta a programot is:

„Péntek:

Érkezés este 7 órakor – szentmise

Vacsora 8 órakor

Liturgia 9 órakor – az atya köszöntőbeszéde

Szombat:

7.00 Ébresztő

8.00 Reggeli ima

8.15 Szentmise

9.00 Reggeli

10.00 Első előadás - 10.45

11.00 Második előadás - 11.45

12.00 Beszélgető körök

13.30 Ebéd – Szabad program

17.00 Uzsonna

17.30 Előadás (történetek – atya – vezetők)

19.00 Személyes ima

19.30 Vacsora

21.00 Tábortűz

Vasárnap

8.00 Ébresztő

8.45 Reggeli ima

9.00 Szentmise

10.00 Reggeli

12.00 Beszélgető körök

13.30 Ebéd a szabadban

16-17.00 Előadás
17.00 Zsolozsma

Az előadás témái

Csendes és személyes találkozás Krisztussal.

Tudatosítani, hogy milyen fontosak a céljaink.

Üzenet, amit továbbítani akarunk.”

A nővér tájékoztatta arról, hogy a táborban milyen szellemiségnek kell uralkodnia. Barbara jegyzetei által megérthetjük, hogy mit jelent Schönstattban az „új közösség” fogalma.

„Nővér:

’Fiatalnak lenni annyit jelent, hogy van egy olyan cé-
lom, amire rááldozom az életem.’ Helder Cámara

Ha van valamink, amiért élhetünk, akkor a részle-
tek mellékessé és lényegtelenebbé válnak. Rajtunk múlik,
hogy hogy sikerül a tábor. Az a feladatunk, hogy egy olyan
családot alkossunk, ami az Istenhez vezető út. Egy olyan
új közösségi rendet kell létrehoznunk, ahol mindenki
mindenkinnek a testvére, mert egy közös atyánk van. Min-
denkinnek van személyes tapasztalata Istennel, ez rendkívül
fontos. Küldetés: = maga Isten és a család. Egy ilyen kis
tábornak egy családdá kell válnia, és itt az idő arra, hogy
konkretizáljuk a küldetésünket. A kapcsolatok legyenek
személyesek és családiasak. Erre a szociális szellemiségre
van szüksége egész világnak.

Kentenich atya azt mondja, hogy a szociális szelle-
miség a szeretet szellemisége, a szeretetteljes megértés, az
azonnali segítség, a jóság, az alázatosság. A táborban is ezt
a szellemiséget akarjuk követni. Ez az eredeti keresztény
szellemiség, a hősök és áldozatok szellemisége.

Mindenki szeretetkötelék lesz, és kis prófétaként fog
tevékenykedni. A belső tartáshoz szükséges a személyes
kötődés. Mindennek, amit teszünk, minket kell tükröznie.

Minden egyes találkozásnál teljesen oda kell adnom magam, teljesen át kell éreznem a másik helyzetét.

Vezetőként minden nap megvizsgáljuk a lelkiismeretünket, hogy egy igazi családot hoztunk-e létre.”

A lap alján pár gyakorlati észrevétel:

„170 virsli – péntek

C.Cano: vasárnap reggel 170 zsemle”

Látszik a naplójában, hogy Barbara a tábort megelőző napokban mindent megbeszél a Szűzanyával, és hogy a csoportja szempontjából valóban az ő eszközeként tekintett magára:

„Hamarosan, pénteken elkezdődik a tábor, Madrecita. Valami azt súgja nekem, hogy több csodát is fogsz ott művelni. Érzek a szívemben egy fényt, ami ezeket a veled töltött csodálatos napokat nagyon erősen meg fogja világítani. Mater, még egyszer neked szentelem a csoportomat, vedd a kezedbe, és a szándékaid szerint vezesd. Segíts, hogy a nevedben egy kis prófétává váljak, és hogy megértsem, hogy a csoportnak mire van szüksége, és mit vár el tőlem. Tudod, hogy csak a legjobbat akarom nekik, ezért arra kérlek, hogy segíts nekem...” (30-as naplójegyzet)

A schönstatti csoportok megpróbálják kicsiben megvalósítani a jövő társadalmi rendjét. Ezért bennük nagyon mély családszellemiségnek kell uralkodnia. Ehhez szükségesek a személyes kötődések, amik mindent messze maguk mögött hagynak, ami csak egy felületes kapcsolat vagy csak az, hogy egymás mellett vagyunk. Barbara megértette ezt az eszményt, és azon fáradozott, hogy ezt véghezvigye.

„Ami a csoportot illeti, Madrecita, végtelenül boldog vagyok. De tudom, hogy még mi hiányzik: a munka, a személyes munka. Érted, ugye? Szerintem megfogadom, hogy minden nap beszélgetni fogok egy lánnyal, kerüljön, amibe kerül. Tudom, hogy velem leszel. Tudod mit, Madrecita?

Te segíts nekem, hogy a csoportomnak mesélhessek rólad, az egész országodról, a dicsőségedről, és teljes szívből szeretett Krisztusomról. Nagyon szeretem a csoportomat, és vigasztalhatatlan lennék, ha csak egy valaki nem érezné jól magát a csoportban.” (33-as naplójegyzet)

Ez a kölcsönös szolidaritás magában rejteget még egy természetfeletti dimenziót. A kötelék, ami a keresztényeket egyesíti, az végezetül magával Krisztussal való egységük. Ő is titokzatos, és jelen van közöttük. Ezért egy igaz vezető Krisztus előtt felelősséggel tartozik a többiekért. Az egyik szentélyben tett látogatása alkalmából Barbara ezt írja:

„Krisztus, itt vagy előttem, és a csoportomért imádkozom; segíts nekik megerősödni, hogy tényleg az alapító generációvá váljanak; legyenek céljaik, amelyekért Schönstatt felelősséget vállal, hogy bennük támaszra legyenek.” (36-os naplóbejegyzés)

10. A HALÁL TITKA

A kis tábor egyik szünetében Barbara és Maria Luz nővér egy olyan fason sétálgattak, ahol már minden levél lepotyogott. Habár ez egy szép téli nap volt, a nap gyengén sütött, a sugarai még jobban elgyengültek, ahogy átértek a hideg, környéken uralkodó ködön. Szép lassan mendégeltek, amikor egyszer csak egy temetőhöz értek. Miután megnézegették a sírokat, Barbara ezt mondta: „Nővér, én nem értem a halált... félek tőle.”

Nagyon élvezte az életet, vállalkozó kedvű volt, az ünnepeken boldog volt, jól táncolt, másokkal jól tudott beszélgetni, imádott lovagolni, úszni, fürödni. Szívesen evett egy jó nagy, vastag szendvicset. Ennek ellenére folyton a halálra gondolt. A közvetlen környezetében már többször is megélte, és ez mély nyomot hagyott benne.

Április végén az egyik osztálytársuk, Luz Maria váratlanul életét vesztette egy autóbalesetben. Barbara számára ez nagy csapás volt, és nagyon sírt. Barbara és Luz Maria nagyon mély, személyes kapcsolatban álltak egymással. Luz Maria bizalmába fogadta Barbarát, aki gyakran adott neki tanácsokat. A baleset előtt pár nappal az egyik este késő éjszakáig beszélgettek a Suecia utcai ház előtt. Luz Maria náluk is aludt. A temetés napján minden osztálytársa a temetőbe kísérte az elhunytat. Egyszerű, megható hangulatban helyezték rá az urnára az osztályzászlót, miközben több szólamban többször is elénekelték az osztálydalt:

*Ave Maria, te szűzi anya,
A Paradicsom virága,
Érintetlen nárdus
Az örök Atyaisten kertjében.
Védelmezz minket, ó Szűzanya,
A palástod alatt,*

*Vezess minket Jézushoz
Teljes szívünkkel
Szeplőtelen fényedben.*

Ebben a pillanatban szinte mindenki sírt. Barbara odalépett M. Blanca nővérhez, és ezt mondta neki:

„Nővér, én nem tudok sírni.”

„Ne aggódj, ez nem jelenti azt, hogy semmit sem érzel.”

„Tudja, mire gondolok, Nővér? Arra, hogy ki lesz a következő.”

Nagyon közelről élte meg a halált. Az az eset, amikor a húga, Monica a karácsony előtti délután belefulladt a házuk közelében lévő öntözőárokba, volt az egyik legmélyebb élmény, amire a gyermekkorából emlékezett. A bárátnői észrevették, hogy nem beszélt erről a témáról.

„Miért kell meghalnunk, miért nem élhetünk tovább?”, mondta alkalomadtán Cristinának. „Én ezt nem értem, nem értem, nem értem!” Cristina, aki még sohasem találkozott ezzel a témával, azt mesélte, hogy ha valaki véletlenül erről kezdett el beszélni, Barbara ezt felelte: „Kérlek, én nem szeretnék erről beszélni.”

A bátyja, Miguel néha eléggé tudta ezzel piszkálni. A brazil útját megelőző este órákon keresztül ezzel ugratta:

„Barbara, képzeld el, hogy ha a repülőgép lezuhan...”

Ekkor hirtelen felkelt, nagyon bosszús volt és ráförmedt. A hazaúton a repülőgép Buenos Aires és Santiago között az utolsó szakaszon valóban nagyon rázkódott, és az egyik nő hisztérikusan kiabált. Barbara nagyon megviselt volt, amikor megérkeztek a reptérre.

Egy másik alkalommal, amikor mandulát kellett vágnia, Miguel ismét háborgatta.

„Barbara, meglátod, hogy el fogsz vérezni, és meg fogsz halni...” Barbara egyszer csak azt mondta: „Miguel, kérlek, hallgass el!”

Ezen év szeptemberében meghalt Kentenich atya, a Schönstatt Mozgalom alapítója. Barbara soha nem találkozott vele személyesen, de nagyon erősen kötődött hozzá. Mint mindenki más a Schönstatt Családból, ő is nagyon vágyott arra, hogy majd Chilébe látogasson. A halálhíre nagyon megrázta, úgy megsiratta, mintha egy hozzátartozója lett volna.

Életében többször is kapcsolatba került a halállal. Ez megmagyarázza, hogy miért is érintette ilyen mélyen az emberi élet elmúlása és korlátozottsága.

Az egyik barátnőjének írt karácsonyi kártyán ugyanez érezhető. A rajzon egy olyan hintó látható, amit két ló húz. A kocsis megy elöl, egy másik férfi pedig hátul trombitálva követi. A kocsiban két utas ül. Barbara a következő megjegyzést írta hozzá:

„Ha megnézem a kártyát, akkor az élet karikatúrája jut róla eszembe: egy kocsi, ami kívülről és belülről is vezeti az embereket, és sosem áll meg. Hova vezet minket ez a kocsi? Azt nem tudom. Nekünk csak meg kell bízunk Istenben és a Materben, hogy minden fontos dolog, ami megtörténik velünk, az azért történik, mert ők ezt így szeretnék. Boldog ünnepeket és kellemes meglepetésekkel teli boldog új évet kívánok! Szeretettel: Barátnőd...”

Egy őszi éjszaka ezt írja a naplójába:

„Kedves Mater, szeretnék veled egy kicsit beszélgetni és elmélkedni, szeretett Madrecitám. Tudod, ezen a nyugodt éjszakán, amelyen levelek repülnek át az utcákon, a tél légies dallamának ütemében szeretném neked elmondani, hogy milyen kicsinek és jelentéktelennek érzem magam. Isten titka, Krisztus titka, és a te titkod olyan hatalmas, hogy az én korlátozott lényem semmit sem érthet belőle.

Madrecita, az egyre gyorsabb fejlődés eseménydús időszakában olyan nehéz megérteni a titkokotkat. Mi, em-

berek az életben csak bolyongunk, néha ráadásul céltalanul, és máris véget ér az életünk, és akkor állunk először szemtől szemben a valóság előtt, előtted, úgy ahogy vagy, Isten előtt...

Krisztusom, te megalkottál minket, és hozzád is térünk vissza. Ezért arra kérek, hogy te vezess engem ebben az életben, ami csak egy lépés, egy út, ami örökké hozzád fog vezetni.” (27/28-as naplóbejegyzés)

De nem csak ezen események miatt foglalkozott ennyit a halállal. Tiszta intelligenciája, ami megpróbálta felfogni a dolgok értelmét, egy kideríthetetlen jelenségre akadt. December közepén, a vizsgaidőszak közepe táján a bátyjával, Miguellel beszélgetett erről:

„Anélkül, hogy tudnánk, hogy hogyan, de befejeztük a halálról folytatott beszélgetésünket”, meséli Miguel. „Azt mondtam neki, hogy engem nem zavarna, ha meghalnék, ha tudnám, hogy kegyelemi állapotban vagyok. 'Ah, nem,' mondta Barbara, 'én nem szeretnék meghalni, amíg nem értettem meg teljesen egy-két dolgot... akkor is, ha tudom, hogy ebben az életben soha nem is fogom tudni őket megérteni.'”

Élete végéig foglalkoztatta ez a téma. Az utolsó bejegyzésénél, amit kilenc nappal a halála előtt írt, megint visszatért rá:

„Madrecita, olyan sok mindent nem értek: a halált, az életet. Te a mennyekben vagy, és én olyan korlátozott, olyan jelentéktelen vagyok. Segíts, hogy igazán gyermek lehessen ez előtt a végtelen, isteni valóság előtt, és hogy tők nagyságú hitem* legyen...” (76-os naplóbejegyzés)

* Jézus azt mondja a Bibliában, hogy ha mustármag nagyságú hitünk van, akkor sok mindenre képesek vagyunk. Ebből alakult ki Kantenich atya szavajárása, a „tök nagyságú hit”. (a ford. megj.)

11. KÖTŐDÉSE KENTENICH ATYÁHOZ

1968-ban Kast asszony Németországba utazott a fiával, Miguellal. Utazás előtt mind a kilenc gyermekétől megkérdezte, hogy mit szeretnének, mit hozzon nekik ajándékba.

„Anyá”, válaszolta Barbara, „nekem az a kívánságom, hogy menj el Schönstattba és keresd meg a Kentenich atyát.”

Nem ismerte személyesen, de mégis nagyon csodálta és szerette őt, és kihasználta minden kínálkozó alkalmat arra, hogy még jobban kötődhessen hozzá. Mivel értett németül, így ez persze sokkal könnyebb volt neki. Amikor a szentelésre készültek az osztálytársaival, akkor hangszalagokról hallgatták Kentenich atyát, és Barbara nagyon boldog volt, hogy fordíthatta.

A halálhíre számára, mint ahogy az egész Schönstatt Család számára egy nagy csapás volt. Ettől a naptól, szeptember 15-től kezdve a kapcsolatuk egyre csak erősödött. Részt vett az éjszakai virrasztáson, amit az ifjúsági mozgalom azért szervezett, hogy a temetése napjáig (szeptember 20.) az alapítóval legyenek. „Ettől kezdve mindig többet és többet akart tudni az atyáról és alapítóról”, meséli Maria Luz nővér, „mindig többet akart olvasni róla, beszélni a világáról, és mindezt tovább akarta adni a csoportjának.”

A jegyzeteiből megtudjuk, mi is ment végbe benne:

„Kentenich atya, te most már a mi Madrecitánknál vagy, mindig atyaként vezess és védelmezz minket. Segíts, hogy a csoportunk példaszerűen mutathassa, hogy a Szűzanya tőlünk bármit kérhet, akár még az életüket is. Törekedni fogok rá, hogy mindig is a te eszközöd legyek, mindent példaszerűen éljek meg, amit általam a csoportnak és a környezetemben mindenkinek tudtul akarsz adni.” (Október 17-ei naplóbejegyzés)

„Kentenich atya, szeretném Schönstattot terjeszteni, de ehhez szükségem van a segítségedre, hogy minden újonnan jött lélek mielőbb schönstatti lélekké formálódjon.

Nem tudom, hogy továbbra is csoportvezető maradok-e, de ha nem, akkor is meg fogom próbálni az özszes csoporttag szívébe mélyen belevésni K. atya pecsétjét. Tudom, hogy ebben az égből fog nekem segíteni a Mater.” (Október 18-i naplóbejegyzés.)

Kentenich atya halála a Schönstatt Család történelmében határkő volt, a következő szakasz is ezt mutatja. A vezetőknek tovább kell vinnie a szellemiségét. A fiúmozgalomban szikraként pattant ki az ötlet, az a gondolat, hogy legyenek ők az új alapítógeneráció.

„Madrecita, Kentenich atyát magadhoz szólítottad a Schönstatt Családból, és minket úgy hagytál itt, mint az alapítógenerációt. Mater, ez már tudatosult bennem; ezért megígérem, hogy egész életemben Schönstattért fogok dolgozni. Tudom, hogy mindig megadod az ehhez szükséges erőt és képességet. Teljes szívemből tovább fogom vezetni az atya és az alapító művét, és ő a mennyből fogja megáldani a csoportot, hogy a munkánk gyümölcsözővé váljon.” (Október 18-i naplóbejegyzés.)

A Schönstatt Családban van három „találkozási pont” (a Szűzanya, a szentély és az alapító, Kentenich atya). Ez azt jelenti, hogy a mozgalomban ezen a három ponton volt érezhető Krisztus kegyelme, és ha az isteni kinyilatkoztatást az életben és a történelemben hódolattal figyeljük, akkor ezek a „találkozási pontok” olyan utak, amelyek feltárják nekünk Krisztus mérhetetlen titkának és kegyelmének kapuját. Habár Barbara csak nem régóta csatlakozott a mozgalomhoz, mégis nagyon mélyen megragadta ennek a három találkozási pontnak a lényegét. November elején így gondolkozott el erről:

„Mater, tudom, hogy nagy küldetésem van Schönstattban, és hogy az egész életemet Schönstattnak fogom szentelni. Ezért is kötődöm annyira Kentenich atyához. Azt kívánom, hogy a Szűzanya eszközének válaszon, hogy továbbvihessem az atya művét, és ez tudom, hogy így is történt. Ezért lesz a szeretetszövetség-kötésem olyan különleges a számodra és Schönstatt számára, mert Kentenich atya abban a pillanatban meg fog áldani engem a mennyből. Isten tabernákulumaként elviszem Krisztust az emberekhez, és így válok majd az atya kis utódjává. A szívem nyugtalan. Azt hiszem, hogy azt szeretnéd, hogy az eszményem konkrétan vonatkozzon Kentenich atyára, és arra a küldetésemre, hogy utódként továbbvigyem a művét.” (44-es naplóbejegyzés)

Néhány nap múlva visszatért ehhez a témához:

„Mater, segíts, hogy megtaláljam a saját küldetésem Schönstattban, mert tudom, hogy ott van egy különleges küldetésem. Matercita, tudom, hogy fontos, hogy alapítógenerációsként sokan támaszkodhassanak rám, még azok is, akik már Schönstatthoz tartoznak.” (50-es naplóbejegyzés)

Sokaknak feltűnik, hogy az emberek Schönstattban, mennyire ragaszkodnak az alapító atyjukhoz. Felszínesen ezt azzal lehetne indokolni, hogy túlzottan is kötődnek egy emberi teremtményhez. Járjunk viszont a dolog végére, és vezessük le másként: az emberi természetünk ugye nem csak szellemi. Az érzékenysége miatt az örökkévalóság felé törekvését azzal a mély vággyal kapcsolja össze, hogy találkozzon valakivel, aki Istent tükrözi vissza, őt képviseli és ő Isten képmása. Az, hogy egy olyan emberhez kötődnek, aki Isten képmása, az azt jelenti, hogy Istennel is kapcsolatban vagyunk: a teremtmény által kell eljutnunk Istenhez; a láthatónál kell kezdenünk, hogy eljussunk a láthatatlanhoz. Másrészt a szentek közösségének dogmája félreérthe-

tetlen módon kimondja, hogy a lelki kötelékek a halállal nem szakadnak meg: titokzatos, de tényleges módon a földi létezésünk korlátozottsága ellenére megmaradnak. Barbara megkapta azt a kegyelmet, hogy ezt átélhette. Amikor konkrétan kifejti a személyes eszményét, ezt írja:

„Matercita, az atya közvetlen eszköze szeretnék lenni. A mennyből Kentenich atya továbbra is vezeti és irányítja a művét, ehhez akarok egy közvetlen eszköz lenni a kezében. Bármi nehezet is kérjen a művéhez, látni fogja, hogy teljes mértékben a rendelkezésére állok. Ezért teljesen meg kell telnem az atya szellemiségével, és egy élő kapcsolatot kell vele ápolnom.” (50-es naplóbejegyzés)

„Mater, Schönstattot elvinni az emberekhez azt jelenti, hogy továbbadom az atya szellemiségét és szeretetét.” (51-es naplóbejegyzés)

Összehasonlításképp mellékelünk itt pár részletet a zsinati dokumentumokból:

„Mert Krisztus valamennyi híve az ő Lelkének birtokában összeolvad az egy Egyházba, és egymáshoz kapcsolódik őbenne. Az úton levőknek és a Krisztus békéjében elszenderült testvéreknek egysége a legkevésbé sem szakad meg, sőt az Egyház mindig vallott hite szerint a lelki javak közösségében erősebb lesz.”

(A II. Vatikáni Zsinat Lumen Gentium kezdetű dogmatikus konstitúciója az Egyházzal, 49)

„Amikor ugyanis Krisztus hűségese követőinek életére tekintünk, új ösztönzést kapunk, hogy eljövendő városunkat keressük, s ugyanakkor megismerjük azt a biztonságos utat, melyen járva ebben az ezerarcú világban állapotunknak és körülményeinknek megfelelően eljuthatunk a Krisztussal való tökéletes egyesülésre, vagyis az életszentségre. Azok életében, akik hozzánk hasonlóan emberek, de Krisztusnak tökéletesebb képmásai, Isten feltűnően nyilvánítja ki jelenlétét és arcát az embereknek. Bennük Ő szól

hozzánk és ad jelet nekünk országáról, mely felé erősebben vonzódunk, ha a tanúk ilyen nagy sokaságát és az evangélium igazságának ilyen igazolását látjuk.” (Uo. 50.)

December 8-án – élete tetőpontján – a szentelési imájában nagyon különös módon említi meg az alapító atyát és a hozzá való kötődését:

„Ebben a pillanatban a Schönstatt Család örökös tagjává válok, mert tudom, hogy őbennük és Kentenich atyában ma egy választ adtál a világnak. Az ő életük és sorsuk mostantól az én életem és sorsom lesz. Ezért, Mater, teljesen az atya rendelkezésére állok. A mennyből vezet és megáld minket azáltal, hogy a művét mibennünk továbbviszi.”

Pár órával a szentelés előtt így imádkozik hozzá:

„Kentenich atya, arra kérek, hogy segíts és áldj meg engem a mennyből. Te is átélted már ezt az órát, amit én is most épp átélek, kérek, csiszolj még egyet a szívemen, hogy az valóban tökéletesen ragyogjon...”

Erre a napra visszaemlékezve így ír:

„Mater, ma a szentelés közben úgy éreztem magam, mintha a mennyben lennék. Minden jelenlévőről megfedkeztem. Csak téged éreztelek, Istent és az atyát.” Aztán hozzát teszi: „Kentenich atya, éreztem, hogy milyen közel vagy hozzám a mennyben. Elöntöttél nyugalommal, ami akkor lett tökéletes, amikor megkaptam az áldásod. Atya, kérem, mindig segítsen nekem. Maga ismer engem, tudja, hogy olykor kicsit ostobán viselkedem Istennel. Mondja meg neki, kérem, hogy kedvenc lányaként szeressen, mert szükségem van rá.” (December 8-i naplóbejegyzés)

12. A SZEMÉLYES ESZMÉNYE

Azok a kérdések, hogy „Ki vagyok?”, „Honnan jövök?”, „Merre tartok?”, „Mi a feladatom?” stb., mindig aktuálisak. Az ember nem csak csinálni szeretne valamit, hanem legfőképp szeretne lenni valaki, élni akar, és nem egy olyan életben, amit mások élnek meg helyette. Tehát: személyiségre van szüksége. Ez ma fontosabb, mint valaha bármikor is volt, ebben a gépesített világban, ahol az egyéniségek kibontakozását egyre inkább felváltja a tömegesedés, egy olyan világban, ahol embermilliók nem ismerik a saját személyes értékeiket, és nem tudják, hogy mi a feladatuk. Millióan bajlódnak a mindennapok szürke egyhangúságában, zsúfolt közlekedési eszközökkel mennek el a munkahelyükre, aztán újra haza, gyárak zaja veszi őket körül, s elvesznek a nagyvárost benépesítő anonim tömegben; embermilliók, kik minden nap felhalmozódott papírkötegek előtt ülnek az irodájukban. Embermilliók, akik az életük értelmén gondolkodnak.

Schönstatt kezdettől fogva szorgalmazta az új ember megformálását, és a lehető legnagyobb mértékben támogatta a személyiségek kifejlődését. Idővel ebből a törekvésből alakult, majd kristályosodott ki az a schönstatti körökben használt elnevezés, hogy „személyes eszmény”. Természetfeletti szempontból vizsgálva a „személyes eszmény” egy olyan eszmény, egy olyan isteni terv, amit az Atyaisten öröktől fogva mindenki számára eltervezett: „Áldott legyen az Isten, Urunk, Jézus Krisztus Atyja”, mondja Pál apostol az efezusiaknak írt levelében, „mert őbenne választott ki bennünket a világ teremtése előtt, hogy szentek és feddhetetlenek legyünk előtte. Szeretettől... akarata és tetszése szerint...” (Ef 1.)

Emberi szempontból pedig a „személyes eszmény” azt jelenti, hogy mindnyájan eredetiek vagyunk, és minden magunkra vállalt feladattal önmagunkat valósítjuk meg.

Ezt a törekvést Kentenich atya így fejti ki 1912-ben:

„Igen, céltudatos önnevelés által jutunk előbbre a lelki világunk vizsgálatában. Minél nagyobb a külső fejlődés, annál nagyobb a belső elmélyülés. A jövőben többé nem hagyhatjuk, hogy a tudatunk uralkodjon rajtunk, hanem nekünk kell uralkodnunk a tudatunkon. A belső elmélyülésünket is a tudományos fejlődés szintjére kell hoznunk. Különben egy hatalmas úr keletkezik bennünk, egy hatalmas szakadék, ami belül boldogtalanná tesz minket. Tehát önnevelésre fel!”

1972-ben ezt írja az UNESCO:

„A jövő iskolájának abból az emberből, aki teljesen átadja magát a nevelésnek, létre kell hoznia azt az embert, aki önmagát neveli. A nevelést önnevelésre kell cserélni. Ez a teljes, emberek közötti változás, egy olyan program, mely állandó kreatív munkát igényel magunkon, ez a legnagyobb probléma, ami a következő évtizedek iskolájában tudományos és technikai forradalomra fog emelkedni.”

Francisco José atyának, Barbara lelki atyjának feltűnt, hogy annak ellenére, hogy ő csak nemrég csatlakozott a mozgalomhoz, már nagyon jól látja, hogy mi lehet az ő a személyes eszménye. Ha egy lány a saját tulajdonságain és korlátain keresztül egyre jobban elkezd megismerni önmagát, ha kutatja az élettörténetét, és figyelmesen hallgatja a szíve kívánságait, általában eltart még egy jó ideig, mire ki tudja fejezni az élete értelmét és feladatát egy szimbólummal vagy egy mondattal.

A tabernákulum képe nagyon megragadta Barbarát. A szentelésre való felkészülésnél még egyszer áttekintette az élettörténetét, hogy lássa, miként fejlődött ez ki benne:

„November 5., kedd:

Kedves Mater, az anyai védelmed alatt át szeretném átgondolni egy kicsit az életemet, hogy lássam, hogyan jöttem rá szép lassan, hogy Isten a tabernákulum képét szánja nekem.

Tudod, hogy anyukám esténként mindig imádkozott velem. Soha sem fogom elfelejteni azt a számtalan alkalmat, amikor Istent együtt arra kértük, hogy őrizze meg a tisztaságomat. Kezdetben nem tudtam, miért kell őt erre kérnem, de most már látom, hogy ez mennyire fontos volt, mivel ez a tabernákulum egyik leglényegesebb tulajdonsága. Aztán ahogy egyre nagyobb lettem, mindinkább mutatkozott egy jelentős esemény: a szentáldozás... Majd átmentem a Mária Iskolába, ahol megismerkedtem a mozgalommal. Máig jól emlékszem, hogy mennyire nem akartam iskolát váltani, de te, Mater, az anyai kezeddal szelíden odavezettél, ahova te akartál, mert így teljesen a kezed eszközévé válhattam. Eszembe jut egy másik esemény is, egy levél, amit XY-nak írtam. Sok fájdalmat okozott nekem, de valami lényegeset tanultam belőle: bízni Istenben és a Materben.

Aztán NN keresztelte az utamat, és apránként megmutatta nekem, hogy te mit is vársz el tőlem: azt, hogy olyan kicsi legyek előtted, hogy a biankó felhatalmazás értelmében tudj engem használni, hogy rajtam keresztül dönthess és cselekedhess. A kis gyermeked leszek – és vagyok -, akit te vezetsz.

Mater meg kell említenem az élő Isten felfedezését, Krisztusét, aki jelen van a szívemben, az emberek szívében, és aki jelen van a tabernákulumban. Ha ezt jobban megfigyelem, akkor Szent Pál megtérése jut az eszembe. Nála a szeretet a gyűlölet helyére lépett, míg nálam a közömbösség helyére. Azt kívánom, hogy ez a szeretet nagyon mély legyen. Matercita, valóban látom a kezedet az életemben, egy olyan kezet, amely csodálatos módon fo-

kozatosan végigvezet az életemben. Mater, segítettél megtalálni a személyes eszményemet, azt, amelyet Isten jelölt ki a számomra: Isten tabernákulumaként elvinni Krisztust az emberekhez.

Matercita, az utolsó nagyobb közbelépésed az életemben az volt, amikor csoportvezetőnek választottál. Mint ahogy már mondtam, ez egy hatalmas változás volt, és nagyon komoly feladat. Az igazat megvallva: úgy érzem, hogy nem vagyok rá képes, ugyanakkor viszont teljesen megbízom benned. Továbbra is érezd magad a lehető legjobban az egyszerű kis lényemben; ez a legnagyobb vágyam, és mindig is ez lesz. Hogy te és Krisztus általam tovább éljete. Hogy a tabernákulumomban maradjatok a végtelenségig, és hogy nyitott kapukkal általam az embereknek ajándékozzátok magatokat.” (38/40-es naplóbejegyzés)

Ugyanehhez a gondolathoz újra és újra visszatér a naplójában. Az elején az egyik élményéről mesél nekünk:

„Krisztus, most jelen vagy a szentélyben. A tabernákulumban vagy, melynek kapui nyitva állnak, hogy mindenki érezhesse a jelenléted és a szereteted. Mater, kérlek, segíts, hogy az élő Krisztus igazi tabernákulumom legyen. Egy ragyogó, tiszta tabernákulum, melyet nem önmaga, hanem csak Isten, az atyai szeretet, az anyai bizalom és a fenntartás nélküli, gyermeki hit tölt meg. Egy kívülről és belülről is szerény és egyszerű tabernákulum, amely mindig valószínűleg bizonyítja az élő Isten jelenlétét közöttünk abban a makulátlan ostyában, amit a szentmise-áldozatkor átváltoztatnak.

Köszönöm, kedves Megváltóm, hogy ilyen alakban élsz közöttünk. A tabernákulumod, a te tanúbizonyosságod leszek az emberek között.” (16-os naplóbejegyzés)

Amikor megválasztják csoportvezetőnek, teljesen rábízta magát a Szűzanyára:

„Mater, vakon megbízom benned, ezért törekedni fogok rá, hogy a szívem és az egész lényem olyan legyen, mint az élő Isten tabernákuluma.” (20-as naplóbejegyzés)

Egy másik alkalommal ismét visszatér ehhez a témához, és arra kéri a Szűzanyát, hogy világosítsa meg őt.

„Mater, most a te fényedben szeretném jobban megérteni, hogy mit jelent Krisztus tabernákulumának lenni.” (18-as naplóbejegyzés)

A világi küldetésével zárja a sorait:

„...Istennel teli tabernákulum leszek. Minden nap meg fogom ezt újítni a szentáldozással, hogy csillapítsam az utánad, Krisztus után, Isten után érzett végtelen vágyamat. Az életem örökre összekapcsolódott veled, mivel te voltál Krisztus anyja, akit te a méhedben hordoztál, majd nekünk, embereknek ajándékoztál. Mater, a te inspirációd és támogatásod hatására a fent írottakban látom a feladatomat: szereteteddel és segítségeddel hagyom, hogy Isten és Krisztus a lényem legmélyét is betöltse, és először az egyiket, majd a másikat is továbbadom. Ez az én küldetésem, Mater, Istent eljuttatni az emberekhez.” (18/19-es naplóbejegyzés)

Októbertől a közelgő szentelés gondolata lesz Barbara életének fő mozgatórugója. Ezért előkészületként naplót kezd írni egy füzetbe. („Ez is a szentelésre való felkészülésem egyike lesz”, 32-es naplóbejegyzés.) A következő hónapban ezt írja:

„November 7. csütörtök

Kedves Mater, december 8-án, a nagy ünnepeden, a szeplőtelen fogantatásod ünnepén neked szentelem magam. Matercita, azon a napon azt fogom mondani Krisztusnak: a kis tabernákulumod szeretnék lenni, egy olyan lakhely, amilyen számodra a Mater is volt, egy olyan tabernákulum, amely napközben hatalmasra tárja kapuit az emberek számára, esténként viszont visszavonul az ő Iste-

nével és szeretett anyjával. A nyugodt visszavonultságban Isten és a Mater fellebbentik a fátylat a szívük titkáról, és én is feltárom nekik a szívemet, amiben mindig szegényeséget és rendkívüli gyermekséget találnak...

Matercita, mindenekelőtt egy tiszta, fehér tabernákulum szeretnék lenni, mely nagyon mélyen szereti Krisztust. Egy olyan tabernákulum, ami megértéssel fogadja azt, hogy olykor mély imában és mély visszavonultságban marad Istennel, ami egy kicsit meg tudja érteni azt, hogy mit is jelentesz te Istennek. Egy szeplőtelen tabernákulum, egy szent tabernákulum, ahova csak Isten és a Mater léphet be. Mater, tudom, hogy az eszményem végtelenül tiszta, annyira, hogy annak nagyságát meg sem érhetem. Viszont, Mater, tudom, hogy tabernákulumként pont itt kezdődik az utam. Kezdetben egy szegény, kopott tabernákulum leszek, de biztos vagyok benne, Matercita, hogy napról napra fokozatosan átváltoztatsz egy olyan csodálatos tabernákulummá, amit Krisztus soha nem akar majd elhagyni. Tehát, azon a napon, amikor az Atya magához hív, Krisztussal fogok elé menni, mert az ő tabernákulumaként Krisztus már előtte a szívemben fog élni.” (43/44-es naplóbejegyzés)

A szeretetszövetség megkötése előtti estén megkéri Maria Luz nővért, hogy éjszakára hadd tegye be a medálját a szentély tabernákulumába, és a nővér engedélyt ad rá. Ez nagyon sokat jelentett Barbarának; így ír róla:

„A medálom mindig emlékeztetni fog a személyes eszményemre, mert most már meg van szentelve, hiszen ott volt a tabernákulumban is. Mindig az igazi nevemet fogja az eszembe juttatni.” (70/71-es naplóbejegyzés)

Egy személy vagy dolog lényét és eredetiségét a név nyilvánítja ki a legmélyebben. Így a személyes eszmény lesz az egyén igazi neve, az egyedi és jellegzetes ismertetőjele. Barbara hamar el tudta sajátítani a nevét.

„Kedves Mater, ma neked szentelem magam. Mater, az igazi nevemen szólítottál magadhoz, és meghívtál, hogy legyek a családotd tagja, és hogy osztozzak az országodon. Azzal a névvel hívtál magadhoz, amellyel Isten megkeresztelt engem: Tabernákulumnak neveztél.” (70-es naplóbejegyzés)

Hogy mindez nem csak elmélet marad (az elmélet és a gyakorlat szétválasztásának veszélye mindig fennáll), és mindez megvalósul, azt a következő esemény bizonyítja. December közepén az egyik este, Miguel a nővérével, Barbarával beszélget a Suecia utcai házukban. A beszélgetést egyikük sem akarja túl hosszúra nyújtani, mivel másnap mindketten vizsgáztak. Egyszer csak a jövőről kezdenek el beszélgetni, a terveikről és a lehetőségeikről. „Azt mondta”, meséli Miguel, „hogy mindenképp teológiát akar tanulni, hogy még jobban elmélyítse a tudását Istenről, még akkor is, ha ezt egy másik szak elvégzésével párhuzamosan teszi. Hogy az mi lesz, azon még gondolkodnia kell. Figyelmeztettem, hogy a teológia valószínűleg többet ártana neki, mint használna, mert egyrészt ahhoz szükséges egy megfelelő alapismeret, másrészt viszont a hitbeli problémák, attól függetlenül, hogy az ember mennyit tanul, továbbra is titkok maradnak. Ami a megfelelő alapismeretet illeti, mondtam neki egy pár példát. Meséltem neki egy olyan szeminaristával folytatott beszélgetésemről, aki 4 évig tanult teológiát, és még most is mélyen hívő és katolikus. Meséltem neki az Eukarisztia új elméletéről is, amit még ez a szeminarista magyarázott el nekem. Azon elmélet szerint a transzszubsztanciáció dogmája helyettesíthető lenne egy másikkal, aminek a nevére már nem emlékszem. Ezzel kapcsolatban nekem az volt a benyomásom, hogy ezek szerint az ostyában Krisztus inkább csak szimbolikusan van jelen, mint ténylegesen és valóságosan. ‘Az én álláspontom ezzel szemben, Barbara’, mondtam neki, ‘nyitott

marad. Számomra a legfontosabb Isten és a Szűzanya létezése. Minden más relatív. Ha Isten hagyja, hogy tévedjünk, annak is megvan az oka.'

'Ezt nem hiszem el,' vágott közbe a húgom, 'Krisztus jelenléte az Eukarisztiában számomra létfontosságú. Ez nem lehet csak úgy félig-meddig, a kinyilatkoztatás sem passzolhat minden divatos és állandóan változó áramlathoz.'

Akkoriban még nem ismertem a személyes eszményét", meséli záráskepp Miguel. „Ezért csak a halála után értettem meg, hogy miért reagált erre olyan erélyesen.”

Barbara így fogalmazta meg a személyes eszményét: „Isten tabernákulumaként elvinni Krisztust az emberekhez.” Így írta fel a naplója elejébe. De még hiányzik egy szó, az élete egyik kulcsszava: Schönstatt. Amikor ezt felfedezte, önmagára talált.

„November 7. csütörtök

Mater, tudom, hogy Schönstattban nagy a küldetésem, és hogy az egész életemet Schönstattnak fogom szentelni. Ezért is kötődöm annyira Kentenich atyához. Azt kívánom, hogy a Szűzanya válasszon ki az eszközének, és tudom is, hogy így tesz, hogy továbbvihessem az atya művét... Isten tabernákulumaként elviszem Krisztust az emberekhez, és így válok majd az atya kis utódjává. A szívem nyugtalan. Azt hiszem, hogy azt szeretnéd, hogy az eszményem konkrétan vonatkozzon Kentenich atyára, és arra a küldetésemre, hogy utódként továbbvigyem a művét. Tudod, Mater, már látom, hogy hogyan is kell ennek lennie, és örülök, hogy ezt felfedeztem. Köszönöm. Isten tabernákulumaként elviszem Krisztust és Schönstattot az emberekhez. Na, most végre teljesen megnyugodtam. Most már megköthetem a szeretetszövetséget, mert már tisztán látok. Isten tabernákulumaként leszek, mély imák pillanatait fogom Istennel eltölteni, és személyes kapcsolatot

ápolok majd vele. Ugyanakkor el fogom vinni Krisztust és Schönstattot az emberekhez. Ez a kettő alkotja ugyanis az életem teljes szeretetét.” (43/44-es naplóbejegyzés)

Ami ezt követi, az tanúsítja a nagy apostoli igyekezetét, az apostoli lelkületét.

„Krisztus, te segíteni fogsz nekem, és együtt majd megismertetjük a világgal Schönstattot. Így fogom a nagy Schönstatt művet továbbvinni. Matercita, most már tudom, hogy az eszményemhez az is hozzátartozik, hogy elviszem Schönstattot az emberekhez; mert sokaknak el kell eltalálnia hozzád, Schönstatthoz, azért hogy hazát és küldetést adhass nekik, és hogy alakíthasd őket. Idővel sok apostolod lesz majd, akik neked és Istennek ajándékozzák az életüket...” (44-es naplóbejegyzés)

Az igazi vezető teljesen el van telve azzal az eszményi világgal, amit hirdetni akar. Az értékeink, a törekvésünk tárgya és a vágyaink célja az, ami kisugárzó erőt ad, egy olyan „mágnesességet”, ami csak bizonyos embereknél tapasztalható meg.

A mozgalom vezetőinek feltűnt, hogy Barbara egy év alatt milyen sokat fejlődött. Nagyon következetes volt: ha eldöntött valamit, akkor azt véghez is vitte.

„Kedves Mater, ma egy kicsit át szeretném gondolni, hogy mit is jelent elvinni Schönstattot az emberekhez. A te fényedben szeretném látni, hogy ez számomra miért is olyan jelentős. Mater, teljesen az atya szellemiségével fogom átítatni magam, hogy a művét a nagyságának és mélységének megfelelően tudjam továbbvinni. Mater, sosem fogok elszakadni Schönstatt-tól, és igyekezni fogok, hogy a schönstatti eszmények soha ne vesszenek el. Ezért annak a jeleként, hogy teljesen átadom magam Schönstattnak és az ezt megtestesítő eszményeknek, a te és a mi zászlónkra fogok esküdni. Ez az eskü örökre összeköti a szívemet az atyáéval, és mostantól az ő utódja leszek, és tovább fogom

vinni a művét. Ez az eskü számomra nagyon fontos, mert ettől az órától kezdve Schönstatt lesz a legfontosabb dolog az életemben. Mert tudom, hogy ez azt jelenti, hogy valami nagy dolognak, egy nagy eszménynek szentelem az életem. Mater, Schönstattot elvinni az emberekhez azt jelenti, hogy továbbadom az atya szellemiségét és szeretetét. Aki Schönstattot elviszi az emberekhez, az egy schönstatti apostol, ami azt jelenti, hogy Schönstattot a legvégsőig hordozom, és teljesen lélekkel védelmezem.” (50/51-es naplóbejegyzés)

Tehát a személyes eszményének végleges megfogalmazása ez lett: Isten tabernákulumaként elvinni Krisztust és Schönstattot az emberekhez. Egy olyan eszmény, mely betölti a mindennapi életét, melyet a napi szentáldozással és a tabernákulum előtti csendes áhítattal táplált. Egyik délután, a Bustos utcai házban a lányok a csoporttalálkozót egy imával zárták a szentélyben. A tabernákulum nyitva volt, szentségimádás zajlott. Mielőtt bezárták volna a tabernákulumot, Barbara ezt súgta Maria Luz nővérnek: „Milyen csodálatos... egész életemben csak itt ülnék...”

13. A HIVATÁS KÉRDÉSEI

A Schönstatt Mozgalom folyton magára vonja a figyelmet azzal, hogy a köreiből mindig vannak olyan fiatalok, akik a szűzi életmódot választják, fiúk és lányok egyaránt. A mozgalom ugyanis nem egy utánpótlás-szervezet, és az hogy valaki Schönstatthoz hivatott, az nem jelenti rögtön azt, hogy a lelki hivatásra is. Viszont egy schönstatti kénszen áll arra, hogy válaszoljon Isten hívására, mert teljesen átadja magát, mert egyszerűn komolyan veszi Krisztust, és mert eldöntötte, hogy fenntartás nélkül követi az Urat. Egy ilyen magatartással logikus, ha egyszer felvetődik a kérdés: „Mit akar tőlem Isten?” „Mi a terve az életemmel?”. Az isteni hívás követése talán nem mindig, de nagyon gyakran fájdalmas lemondással is jár, többé már nem az „én” és nem is a saját kívánságok vannak a középpontban. De nem csak erről van szó. Még van valami, amit szerintem ennél a résznél ki kell emelnünk. Ami nagyon visszatartja a fiatalokat az Istennek szentelt, cölibátusi élettől, az a sokszor nem megalapozatlan félelem, hogy ők kizárólag az Úrnak adják át magukat, és lemondanak az emberi szerelemről (ezt a pontot jobban ki kellene fejtenünk). Annak az embernek, aki emellett dönt, annak az egész emberi kibontakozása gátolva van. Most mit is lehet erre mondani? Először is el kell ismernünk, hogy ez az út nehéz, és hogy magával vonz egy elkerülhetetlen kockázatot is. Ha már a házasság is kockázatos, akkor a szűzi élet még inkább az. Ugyanakkor azt mindenképp hangsúlyoznunk kell, hogy egy őszintén megélt, fenntartás nélküli önátadás az Úrnak, nem hogy nem teszi szegényebbé az életünket, hanem azt inkább a tökéletesség magas fokára vezeti. Azt el kell ismernünk, hogy gyakran hiába keressük a boldogságot azoknál az embereknél, akik az életüket Istennek szente-

lik, és hogy a személyes fejlődésükből sokszor hiányzik egy tudatos egyensúly, valamint hogy a természetes és természetfeletti tehetségek és képességek kibontakozása és összekapcsolása hagy némi kívánnivalót maga után. Ez igaz. Ennek viszont több oka is van. Az egyik legfontosabb oka az, hogy a gondolkodást, a szeretetet és az életet nem elég átfogóan és összefüggően szemléljük ahhoz, hogy egy személy minden emberi és isteni értékeit jól láthassuk, fejleszthessük és összekapcsolhassuk. És itt, azt hiszem, eljutottunk Schönstatt egyik központi jellemvonásához. A mozgalomban mindkét nemnek és minden életkornak vannak különféle csoportjai, és ezek az emberek örülnek a hivatásuknak, és úgy érzik, hogy teljesen ki tudnak benne bontakozni. Az a félelem, hogy radikálisan egy természetfeletti dolog mellett döntünk, árthatna nekünk, viszont a schönstatti körökben nincs helye egy ilyen félelemnek. Miben rejlik a titok? A Szűzanyában, Máriában. Schönstatt, aminek az a célja, hogy olyan embertípust alkosson, aminek a természet és kegyelem harmóniája az egyik leglényesebb jellemvonása, Máriában látja ennek a harmóniának a klasszikus megtestesítését. Az iránta érzett gyermeki kötődés összekapcsolódik azzal, ahogy ő az anyai és nevelői hatalmát a szentélyből gyakorolja. Ez a férfi és a nő különleges pecséttel ellátott eszményét eredményezi.

Nem szeretném elmulasztani egy másik alaptörvény megemlítését, amit Kentenich atya újra és újra kiemelt, és pedig: „Ha a természetet nem áldozzuk fel, akkor az nem dicsőül meg, és nem is magasztaltatik fel.” Vagyis a szeretet egyik formájáról való lemondásnak (ebben az esetben a házassági szeretetről való lemondásnak) a felszentelt személyben más szereteterőket és szeretetképeket kell kibontakoztatnia, pl. az otthonadás, a megértés, az együttérzés, a szolgálás képességét, egyszerűen: másoknak ajánlódózza magát. A hivatás kérdése lényegében mindig egy

nehéz kérdés, ugyanis itt arról van szó, hogy meghalljuk az Úr titokzatos, de mégis valóságos hívását („Nem ti választottatok engem, hanem én választottalak titeket”), és arra teljes és nemes szívű választ adunk.

Barbarában az útját illetően mindig volt egy kis bizonytalanság, nem sikerült döntést hoznia. Maria Luz nővér még emlékezett arra, amikor az első beszélgetésük alkalmával azt mondta neki, hogy Mária-nővér szeretne lenni:

„Természetesen ebben a helyzetben nyugodtnak kell maradnunk, hogy tisztán lássuk az Úr akaratát”, válaszolta a nővér.

A naplójában újra és újra felmerült ez a téma.

„Mater, teljes szívemmel kérlek, hogy segíts megérteni a hivatás jelentőségét. Mater, szeretett Matercitám, kérlek, nézz utána, hogy a Mennyi Atya milyen utat választott nekem, és mutasd meg!” (14-es naplóbejegyzés)

A hivatás kérdése nem olyan kérdés, amit csak úgy „tárgyilagosan” felteszünk magunknak. Ez a kérdés a személyiség legmélyebb pontját érinti. Ezért az embereknek általában nagyon nehéz megtalálni a helyes választ.

„Mater, kétség kívül állítom, hogy képtelen vagyok továbbra is döntés nélkül maradni. Sokat fogok imádkozni, Mater, hogy megmutasd, melyik az az út, amelyet kiválasztottál nekem, és amelyen boldogabb leszek, mint eddig bármikor.” (21-es naplóbejegyzés)

Barbara Krisztust is arra kéri, hogy segítsen neki a tisztánlátásban.

„Krisztus, ha annyira szeretsz, akkor segíts nekem dönteni, támogass, mert én ezt egyedül nem tudom megcsinálni.” (21-es naplóbejegyzés)

Néha ez a probléma Barbara számára egy olyan nagyon fontos kérdés, amivel rengeteget foglalkozik. A jegyzeteiből láthatjuk:

„Kedves Mater, ma találkoztam Krisztussal. Nagyon közel éreztem magamhoz, ahogy rám várt. Mater, nem tudom, hogy mit vár el tőlem Krisztus, vagyis jobban mondva, nem tudom, hogy mindez hova vezet, csak egyet tudok, hogy te mindig itt leszel mellettem, védelmezel és bátorítasz. Matercita, az anyám vagy. Segíts nekem, mondd meg Krisztusnak, hogy soha ne bújjon el előlem, csak azért, mert még nem tudom, hogy döntsek. Mondd meg neki, hogy készen állok; de neki is segítenie kell nekem abban, hogy valóban észrevegyem, hogy mit szeretne tőlem. Örömmel és teljes önátadással szeretném az elvárását megvalósítani. Mater, mond meg a szeretett Krisztusomnak, hogy soha se hagyja el a szívemet, a majdani tabernákulumot.

Nagyon sok hibám van, ami megakadályozza, hogy Krisztus úgy legyen bennem, ahogy én szeretném: sugárzóan, és úgy, hogy az egész lényem az övé legyen. Segíts nekem, kedves Madrecita, hogy mindez megvalósuljon. Egyedül képtelen vagyok rá, egyedül kicsi vagyok és gyenge, ezért rád hagyatkozom és bízom benned. Mater, te teljesen ismersz engem, és tudod, hogy mit vár el tőlem Krisztus: világosítsd meg az elhomályosodott látásom, és bátorítsd a szívemet a teljes átadásra.” (22-es naplóbejegyzés)

Francisco José atyának feltűnik Barbaránál a személyes eszményéről való bizonyosság és a hivatásra vonatkozó bizonytalanság ellentéte.

„Nagyon fontos, hogy ebből a szempontból megnyugodjon”, mondta neki. „Szerintem várjon még pár évet. Jövőre elkezdi az egyetemet, és idővel majd minden világossá válik, ha a mozgalom tanítása szerint próbál meg élni, és ha a Szűzanyát továbbra is arra kéri, hogy világosítsa meg.”

A bizonytalanságok dacára olykor nagyon erős volt. Így ír a naplójában:

„Mater, nem tudom, hogy mi a célod velem, csak azt tudom, hogy bíznom kell benned. Mater, valami azt mondja bennem, hogy egészen a gyermekednek szeretnél. Most még semmit nem tudok, de bízni fogok benned, kedves Madrecita, bízni fogok benned. Engedd, hogy hamar véget érjen a bizonytalanságom, nagyon hamar. Mater, tudom, hogy szeretnél valamit tőlem, és félelem nélkül, örömmel próbálok majd rájönni, hogy mi az.”

A másik oldalon viszont:

„Mater, kérlek, világosíts meg fényeddel a szívemet, ami annyira vágyakozik utánad és Krisztus után. Az egyetlen kívánságom az, hogy fenntartás és félelem nélkül teljesen átadjam magam. Mater, erősíts meg a szívem és gyengítsd el zavaros gondolataimat, hogy a hit és a szeretet minden halálugrását a lehető leghamarabb megtehessem.”
(27-es naplóbejegyzés)

Természetesen Barbarának adott volt minden feltétel és lehetőség arra, hogy kiváló feleség és családanya legyen.

Nem hiányzott a tisztelet, a társadalmi pozíció sem (és ezt ő is tudta); ennek ellenére viszont mégis úgy érezte, hogy az Úr egy szűzi életre hívja. Beszélgetett erről néhány barátnőjével.

„Mit gondolsz, Cristina, te nővérként vagy inkább házasként tudsz engem elképzelni?”

„Néha, Rucia (=szőke), házasként, néha nővérként, mindkettőt hasonlóképpen... nem tudom.”

Nagyon vonzó volt számára a nővérség; az egyetlen dolog, ami nem tetszett neki benne, az volt, hogy „közösségben kell élnie”. Attól is félt, hogy nővérként egyszer csak az egyik napon már nem fog tudni hinni (valószínűleg mélyen érintette annak a papnak a hitbeli válsága, akit nagyon jól ismert). Egyszer erre vonatkozóan azt mondta Maria Luz nővérnek: „És mit csináljak akkor, ha már nő-

vérként, amikor már szerzetesi ruhában leszek, egyszer csak nem hiszek többé?”

Carmen Delia is beszélgetett vele erről párszor. Egy novemberi délután, amikor a Schönstatt Család eszményének való teljes átadásról beszélgettek, „visszatértünk a hivatás kérdéséhez. Baby azt mondta, hogy nem tudja, hogy a házasság válasz lenne-e a végtelen szeretet utáni vágyára. Azt mondta, hogy ő maga nagyon meglepődött azon, amit a füzetébe írt. Érzi Isten hívását, viszont még nem döntötte el az útját.”

Nagyon szenvedett ettől a problémától. November 11-én ezt írta:

„Mater, ahogy ma néztem a nővéreket, nem tudtam, hogy talán ez az utam, vagy talán mégsem. Bizonytalan voltam, féltem. Csak azt tudom, Mater, hogy egyszer majd meg fogod mutatni az utamat, ebben biztos vagyok.” (49-es naplóbejegyzés)

A szentelése napján ismét felmerül ez a kérdés a naplójában.

„Mater, nem tudom, hogy milyen utat terveztél el nekem, de teljes bizalommal mondom neked, hogy félelem nélkül fogok azon járni, mert tudom, hogy soha nem engeded el a kezem. Kérlek, ajándékozz meg a lehető legnagyobb közelségeddel. Nem számít, hogy milyen hivatást választottál nekem, számomra csak az fontos, hogy mindig veled legyek. Mater, ha küldesz nekem valakit, akkor őt boldogan el fogom fogadni, és ha Krisztushoz küldesz, akkor ő lesz az az út, ami engem majd a birodalmadba vezet.” (73-as naplóbejegyzés)

Barbaránál sosem múlik el ez a bizonytalanság. A bölcs és jóságos Isten egy teljesen más utat tervezett neki, mint bármelyiket azok közül, amit ő elképzelt magának. Az utolsó bejegyzésében, 9 nappal a halála előtt, ezt írta:

„Mater, kérlek, küldj nekem békét és teljes boldogságot, mert most nagy szükségem van rá. Tudod, hogy mire gondolok. Mater, szükségem van egy útra, és ezen az úton valami támaszra. Rajtad kívül szükségem van még valakire, akivel együtt mehetek hozzád. Tudasd velem hamarosan, hogy ez a „valaki” Krisztus vagy egy emberi „te””
(December 20-ai naplóbejegyzés)

14. A CSOPORT-ESZMÉNY KERESÉSE

A nevelt „új ember” nem tud elszakadni az „új közösségtől”, mert az ember nemcsak egy személyes, egyedülálló és egyéni lény, hanem egy szociális lény is, mint ahogy ezt Arisztotelész már megfogalmazta. A mostani idő egyik pozitívuma az, hogy az embereknek közösségre van szüksége, és ezt már meg is keresik maguknak. Minden nap növekszik azoknak a száma, akik megértik, hogy a közösségbe járás a tökéletes emberi kibontakozás egyik elkerülhetetlen feltétele. A liberális individualizmus tévedéseit és az emberek aggasztó és üres, nagyvárosok tömegében elveszett magányát is biztos, hogy le kell győzni. Viszont nem mehetünk egyik zsákutcából a másikba, ahol már nem vesszük figyelembe a minden ember számára személyes és bizalmas intimszférát. Nem szabad feloldódnunk abban, amit bizonyos „csoportterápiák” kínálnak, sem azt hinnünk, hogy a közösség bálványozásában felszabadulást találunk. Minden embernek csak az alázatossága, a teljes lényük, a személyes és szociális dimenziójuk elfogadása fogja elhozni a tökéletes felszabadulást, amely mindkét pólusa egy teremtői összefüggésbe hozza az „én-t” és a „mit”. Kentenich atya az új közösséget lehetőség szerint egy tökéletes közösséggé formálja, még hozzá úgy, hogy azt a tökéletes személyiségekre alapozza, és a szeretet alaperejével irányítja.

Az egyik csoporttalálkozáson alapvető gondolatok merültek fel az „eszmény” témáról való beszélgetés alkalmával. Olvashatunk néhány akkor készült, szó szerinti jegyzetet:

„1. Mit jelent számotokra az eszmény?

- egy cél, mely megvilágosít, irányít, használ.
- egy motor, mely az életben mindenkinek lendületet ad.

2. Miért azt mondjuk, hogy „az eszményt felfedezzük”, és nem azt, hogy „az eszményt kitaláljuk”?

Mert Isten a tulajdonságainkon keresztül ajándékozza nekünk az eszményt.

- az ösztönzés: a vallásunk már nem egy ösztön, sokkal inkább egy „muszáj”, egy teher, valami nehéz dolog. A szeretetszövetségen keresztül megtapasztalunk egy személyes Istent, aki nagyon szeret minket. Kedvenc gyermeknek érezzük magunkat, az összes tulajdonságunkkal együtt! Isten mindig szeret minket – ez egy szilárd meggyőződés.

„Engedd, hogy a szeretetszövetség legyen a fő elfoglaltságod, s akkor te leszel a család támasza.”

Az életünknek a szeretet erejéből kell táplálkoznia, különben kudarcot vallunk. Ellentétben azokkal, akik a gyűlöletben és az erőszakban hisznek, a mi erőnk a szeretet.

A szeretetszövetség azt jelenti, hogy mindent szeretetből, szeretettel, a szeretetért teszünk. Tehát örömmel és lelkesedéssel fogok cselekedni. Békével és nyugalommal, mert Isten bennem van.

- A szeretetszövetségnek kell lennie az életformámnak. Ennek a Szűzanyával való találkozásnak át kell alakítania az életemet. Szeretek és szeretnek. Az életemben végbe kell mennie egy változásnak.
- A szeretetszövetség az életem fő irányelve. Ha kész vagyok arra, hogy a szeretetszövetség megváltoztasson, akkor az életemet a tiszta és egyértelmű kihívások fogják meghatározni. Nagyságunkat a szeretetszövetség alapján kell megmérni.”

A csoporteszmény egy kis közösség egyedi jellemvonását és a küldetését fejezi ki. Ha igazán jól akarjuk csinálni, akkor nem elég egyszerűen csak egy szép eszményt keresni. Az egyének eredetiségét, a mély személyes kívánásaikat és vágyaikat, az átélt élethelyzetek okozta kihívá-

sokat mind meg kell vizsgálni és meg kell beszélni. Majd egy ilyen folyamatnak az eredménye lesz az igazi eszmény. A nővér adott a lányoknak egy kérdéssort, hogy ezzel is segítse a keresésüket. Ez a munkamenet is tükrözi Barbara tipikus jellemvonásait. (Minden lányt egy betűvel jelzünk, Barbara válaszait pedig kiemeljük):

„Kérdés: Milyen esemény vagy aktuális eset érintett meg a legjobban?

A: Azok a fiatal házások, akik elválnak, és akik nem tudnak szeretni.

Barbara: Az erős, de céltalan fiatalság – Kentenich atya halála.

C: A fiatalok felületes aktivitása.

D: Robert Kennedy halála – a romba döntött eszmények forrása.

Kérdés: Mit csodálok a leginkább azokban, akik otthon a legközelebb állnak hozzám?

A: Édesanyám önzetlenségét.

Barbara: A boldog odaadást: az isteni bizalmat, a szociális elkötelezettséget.

C: A bátorságot, a felelősségtudatot, azt a képességet, ami által célba érnek.

D: A szüleim jóságát és a köztük lévő szeretetet.

E: Apa isteni bizalmát; anya önzetlen szolgálatát.

Kérdés: Mi az a barátság?

A: Becsületesség – hűség – és önzetlenül odaajándékozom magam.

Barbara: Hűség és becsületesség, bizalom – őszinteség.

C: Megosztás, kölcsönös elfogadás, biztonság.

D: Önzetlenség és igazság, kerüljön, amibe kerül.

Kérdés: Szerintem mi a legméltatlanabb az emberi viselkedésben?

A: Irigység – középpontba helyezem magam – törtetés – tisztességtelenség.

Barbara: A személyiség nélküli emberek, akik nem tudják, hogy mit akarnak – egoizmus.

C: Uralkodó típusú emberek – árulók – képmutatók.

D: A nyereséghajhász emberek, akik gyűlölnek, hazudnak és irigykednek.

Kérdés: Mi az, amit fiatalokként el szeretnék érni?

A: Megvalósítani azokat az eszményeket, amiket elterveztem magamnak.

Barbara: Teljesen az eszményemnek élni, és az eszményemért harcolni.

C: Olyan valaki lenni, aki segít másokon, mert ez a valaki azt éli meg, amit hirdet.

D: Boldog lenni, életerős lenni, és mindezt másoknak ki-sugározni.

E: Bizonyosságot szerezni arról, hogy azt tettem az életemben, amit Isten elvárt tőlem.

Kérdés: Mi érintett meg a leginkább a mozgalomban? Megtaláltam azt, amit kerestem?

A: A boldogság és a szeretet (általánosságban a fiatalok légköre). Schönstatt irányvonalat adott, és bizonyosságot, hogy helyes az az út, amin járok, és ezt másoknak is tovább tudom adni.

Barbara: Az, hogy mindenkinek otthont ad és mindenkit elfogad. Az eszményekre törekvés öröme. A természetes természetfelettil való összekapcsolása.

C: Az ima értelme és a lelki értékek. A felfedezés, hogy az ima és a tett összetartozik.

D: Az otthonadás és a családi szellemiség, megnyílni Máriának. Megtaláltam az életeszményemet, a célokat.

E: Az öröm, az egység és Isten valóságos jelenléte. A mozgalom minden elvárásomnak megfelel, és általa rátaláltam Istenre az életemben.

F: A Szűzanya országának felfedezése. – Az alapító atya merész bizalma, aki hitt abban, hogy a Szűzanya leszáll a szentélyre.

Kérdés: Milyennek látom a Szűzanyát, mit éreztem, amikor talákoztam vele?

A: Anyai magatartás, mindenbe beleegyezik, amit Isten kér tőle. – Nevelő – beletörődés a szenvedésbe. – Csupa szeretet és jóság – meghallgat – női értékek – nőként van jelen.

Barbara: Anya – aki elevenen jelen van, a palástjával védelmez, Krisztushoz vezet, felemel és nevel. Krisztust elviszi az emberekhez – Isten és az emberek közötti híd.

C: Anya, vakon bízok Istenben. – Alázatosság – mindig Krisztus oldalán van – Isten eszköze.

Kérdés: Hogyan találtam el hozzá?

A: Egy személyes kapcsolaton keresztül a mozgalomban azáltal, hogy egy valódi személynek tekintettem.

Barbara: A gyermekkorban máriás tisztaság – Krisztust kíséri – Mária, mint anya.

Kérdés: A Szűzanya életének melyik állomása érintett meg a leginkább?

A: A kereszt alatt.

Barbara: A fogantatás. Isten ennek a szűznek a lelkében élt, aki elfogadta őt. A kereszt alatt – Isten és az emberek közötti hídként. És ott volt nőként, amikor Krisztus meghalt.

C: A fogantatás: Isten kiválasztotta, mert látta a szolgálóleány gyermekségét. – A kereszt alatt: határtalan nemes-szívűsége mások boldogságáért.”

Minden élő lassan növekszik. Barbara csoportja ez év második felében foglalkozott a csoporteszmény keresésével. Barbara már nem tudhatta meg, hogy mi lett. Csak 1969 elején jött rá a csoport arra, hogy mivé kell válniuk, és mit kell megvalósítaniuk. A következő szavakkal fejezték ezt ki: A tabernákulum örök szeretetének lángja.

15. EGY FONTOS NAP

„Nem minden arany, ami fénylik”, így szól a közmondás, és végeredményben nem is minden olyan fontos, mint amilyennek kívülről tűnik. Épp ellenkezőleg, sokszor a csendes órák a leggyümölcsözőbbek. Egy ilyen nap volt kétség kívül 1914. október 18-a, amikor egy fiatal pap – 29 éves volt – Schönstatt árnyékos völgyében (Koblenz mellett) a kis Szent Mihály kápolnában szeretetszövetséget kötött a Szűzanyával. Ezt a papot Kentenich József atyának hívják.

Az előadásában, amit még akkoriban tartott a palottinus rendi diákokotthon fiatal tanulóinak, beszél a történelmi jelentőségről, ami akár ezt az órát is jellemezheti, és nem csak nekik és a németországi közösségüknek, hanem még azon is túl. Ezek illúziók voltak vagy egy próféta szavai? A hamis prófétákkal ellentétben azok az igazi próféták, akiknek szavai valósággá lesznek. Ebben az esetben, az, amit Kentenich atya mondott, azok hónapok és évek elteltével egyre inkább valósággá váltak. Az egyik beszéde:

„...Mindig újra ez jut az eszembe, és már többször is megkérdeztem magamban, hogyan lenne lehetséges, hogy a kongregációnk kis kápolnája egyúttal a mi Taborunk is lenne, ahol Mária dicsősége megnyilvánul? Kétségtelenül nem tudnánk nagyobb apostoli tettet véghezvinni, és értékesebb örökséget sem hagyhatnánk utódainkra annál, mint hogy Úrnőnket és Nagyasszonyunkat arra készítetjük, hogy különleges módon állítsa itt fel a trónját, ossza kincseit és hassa a kegyelem csodáit. Sejtik ugye, hogy mire célzok: szeretném ezt a helyet egy zarándok- és kegyhelyé alakítani a rendházunk, az egész német tartomány számára és talán még azon túl is. Tapasztalja meg Mária dicsőségét mindenki, aki idejön imádkozni, és vallja meg: Jó itt

lenni! Építsünk itt sátrakat, legyen ez a kedvenc helyünk! Ez egy merész gondolat, a nagy nyilvánosság számára majdnem túl merész, de nem túl merész Önöknek! A világtörténelemben mily gyakran volt a kicsi és jelentéktelen a nagyak és legnagyobbak a forrása. Miért ne lehetne nálunk is hasonlóan?...”

Ez a történelem a hit tekintetében az isteni kezdeményezés és emberi válasz, az isteni terv és annak az emberi oldalról való megalkotása, a fentről kapott ajándék és a megajándékozott rászorultságának szoros, titokzatos összefonódása. A történelem a keresztény értelemben a föld és a menny állandó találkozása. Ezért nincs fontosabb óra annál, mint amikor a názáreti Szűz Mária az angyal kérdésére, hogy készen áll-e arra, hogy Isten anyja legyen, igennel válaszol. Mária asszonyhoz illően és nyugodtan élte meg azt, amikor Názáretben az Ige testté lett, amikor kereszthalált halt a Golgotán, és később, amikor elküldte a lelkét a jeruzsálemi Coenaculumba. Mária a történelemben az idők végezetéig egy kulcsfontosságú szerepet fog betölteni. Ő nagyon jelentős a jövőre vonatkozóan, ha ez a jövő Krisztus vonásait fogja magán hordozni. A XX. század egyik nagy isteni kezdeményezése Szűz Márián keresztül az a szeretetszövetség, amit az első világháború kitörésekor kötöttek meg Schönstattban. Schönstatt anyja, úrnője és királynője „végső soron az ajándék, akit Isten bölcsessége, jósága és mindenhatósága 1914. október 18-án különös módon adott a családunknak és általunk megújulva a világnak” (Kentenich atya, 1939. X.18.).

Ezen a napon mintha egy kis csermely bújt volna elő, ami idővel kis patakka, folyóvá nőtt, majd széles folyam má duzzadt, ami az élet és gyümölcsözőség hordozója lett. Minden egyes schönstatti szentélyben kötött szeretetszövetség az 1914. október 18-ai szeretetszövetséghez csatlakozik, és új vízzel látja el azt a nagy folyamot, ami egy napon

eljutott egészen Chiléig. 1936-ban mentek először nővérek Temucoba. 1947-ben egy júniusi napon Kentenich atya megérkezett a „Los Cerrillos” reptérre, és megkezdte első chilei látogatását. 1948. október 18-án leteszik a bellavistai (La Florida) szentély alapkövét, amit maga az alapító szentel meg egy esős napon, következő év május 20-án. Minden október 18-án összegyűl a Schönstatt Család a szentélyben, és megújítják azt a szeretetszövetséget, aminek az egzisztenciát, az erősödést és a gyümölcsöző elterjedést köszönhetik.

1968. október 18-a különleges, mivel ez az első alkalom, hogy Kentenich atya, a mozgalom alapítója az alapítás évfordulóján már nincs az élők között. Ezen a napon Barbara Maria Luz nővérrel a szentélybe megy. Szokás szerint a naplójába jegyzi a Szűzanyával folytatott beszélgetéseit. A nővér azt meséli, hogy nagyon sokáig írt a füzetébe.

„Kedves Mater, itt állok előtted, és mindketten itt vagyunk a szeretett Krisztusunk jelenlétében. Krisztusom, jelen vagy előttem. Ezt nem tudom mind helyesen megfogalmazni, de tudom, hogy pont ezt várod el tőlem: hogy ne ésszel, hanem szívvel értsek. Mater, én nagyon szeretlek téged, és hamarosan neked fogom szentelni magam. Ez nagyon jelentős lesz számomra. Örökké Isten tabernakuluma leszek és elviszem Krisztust az emberekhez. Azt hiszem, most még nem tudom megérteni az eszmény teljes fontosságát. Tudom, hogy mit jelent, de szerintem az egész életemre szükségem lesz ahhoz, hogy felfedezem, hogy milyen csodálatos dolgokat foglal magába. Minden pillanatban valami újat fogok felfedezni, majd áthelyezem a gyakorlatba. Egyelőre, Matercita, arra fogok törekedni, hogy olyan eszközöd legyek, ami annyira engedelmes, hogy sosem mond nemet. Krisztus, az a képed van mindig a szemeim előtt, amikor töviskoronával a fejedén viszed a keresztet a válladon. Krisztus, tudom, hogy feltámadtál, és

ez a legnagyobb öröm számomra, de azt is tudom, hogy napról napra újra a bűneink miatt szenvedsz. Ezért most és egész életemben szeretnék segíteni neked a kereszthor-dozásban. Krisztus, hogyha szükséges az, hogy odaadjam az életem, akkor félelem nélkül vedd csak el, mert tudom, ha szükségem lesz rá, mindig elég erőt adsz. Krisztus, tu-dom, hogy ezeknek a szavaknak a súlya borzalmasan nagy, és talán egészében sohasem fogom tudni teljesen megérte-ni, de egyet pontosan tudok: érted, és csakis érted szeret-nék dolgozni, örülni, élni vagy halni. Mater, nem tudom, hogy milyen jövő vár rám, de tudom, hogy mint mindig, te fogod eltervezni, mivel annyira szeretsz engem. Mater, kérlek, küldj nekem egy kis belső örömet; tudod, hogy me-lyiket, és tudod, hogy szükségem van rá, legalább most.

Matercita, a Schönstatt Családból magadhoz vettél Kentenich atyát, és minket alapító generációként hagytál itt; Mater, ezzel teljesen tisztában vagyok, ezért megígé-rem, hogy egész életemben Schönstattért fogok dolgozni. Tudom, hogy erőt és rátermettséget fogsz adni hozzá. Tel-jes szívvel fogom az atya művét továbbvinni, és ő a csopor-tot is, és engem is az égből fog megáldani, hogy az elvég-zett munka gyümölcsöző legyen.

Kentenich atya, szeretném Schönstattot elterjesz-te-ni, de ehhez szükségem van a segítségedre, hogy minden újonnan érkezett szív hamar schönstatti szívvé váljon. Krisztus, itt vagy előttem, és a csoportomért imádkozom hozzád; segíts, hogy erősek lehessünk, és hogy ezáltal igazi alapító generációvá válhassunk: sokan vágnak arra, hogy azok, akik Schönstattért felelősséget éreznek, támaszt ta-lálhassanak benne.

Nem tudom, hogy továbbra is csoportvezető mara-dok-e, de ha nem, akkor is meg fogom próbálni az összes csoporttag szívébe mélyen belevésni K. atya pecsétjét. Tu-dom, hogy ebben az égből fog nekem segíteni a Mater.

Krisztusom, jelen vagy előttem, és azt mondom neked, hogy nagyon szeretlek; tüzed lobbantsa lángra a szívemet, legyen az egy különleges, lobogó láng, s az örök fényhez hasonlóan soha ne aludjon ki. Mater, tudod, hogy az irántad és Krisztus iránt érzett szeretetemnek ilyennek kell lennie: erősnek, lángolóknak és megváltoztathatlannak.”
(35/36-os naplóbejegyzés)

16. KEBELBARÁTNŐ

Már késő délután volt, amikor Barbara és az egyik osztálytársa a „Bilbao” és a „Pocuro” utca keresztezése után (figyelmesen, mert ilyenkor egyre élénkebb a forgalom) befordulnak a nyugodt Suecia utcába. Még pár ház, és máris megérkeznek. Amikor felmentek a fenti szobába, ledobták a könyveket, füzeteket, picit megpihennek az ágyon, leveszik az iskolai egyenruhát – az iskola kezdőbetűivel ellátott, klasszikus kék ruhát –, aztán készítenek maguknak egy gazdag, tápláló uzsonnát, hogy némi újult erőhöz jussanak. „Vizsgáztunk a következő nap”, meséli a barátnője, „de nem kezdtünk el rögtön tanulni. Először beszélgettünk – jó pár órán keresztül – egy általunk kitűzött időpontig, úgy 8-9 óráig. Aztán tényleg nekiláttunk a tanulásnak.” Barbara az összes tanulnivalót egy „Cecinas Bavaria” (Bajor füstölt hús) feliratú jegyzetömbön foglalta össze; kérdéseket állított össze magának, és mindent feljegyzett.

Az órák pillanatok alatt elteltek, teljesen sötét lett. „Ki éhes?” – kérdezte Barbara (ő lett elsőként éhes), és ezzel meg is szakították a munkát; a hűtőhöz mentek, és csináltak maguknak egy finom sonkás szendvicset olvasztott sajttal, és ittak hozzá egy csésze kávé. „Jó nagy csésze kávé, és hatalmas szendvicset készítettünk magunknak” – meséli a barátnője. Aztán visszamentek tanulni, egészen hajnali 2-3-ig (a vizsgák előtti esteken ez mindig így volt). Miután abbahagyták a tanulást, Barbara néha még az ágyban ülve is, egyedül tovább ismételtetett. A erőfeszítések enyhítése céljából olykor kis szöveges üzeneteket írogattak egymásnak. A „Don Quijote” tanulásánál Barbara a következőt írta az osztálytársa füzetébe: „Hola..., itt hagyok neked egy kedves emléket arról az időről, amikor erős és

bátor fiatalokként erről a szomorú Don Quijote-ról tanulunk. Nemsokára ezt fogjuk majd mondani: »Mi történt a gimnáziumi éveink gyönyörű, fáradhatatlan tanulmányai-val?« Erre ezt fogjuk majd válaszolni: »Elfújta a szél, mert minden elmúlik a barátságon kívül.« Mindezt egy olyan füstös szobában írom, ahol a lelkem szinte elhervad. Nem maradt más hátra, csak mindent megtanulni. Ciao! Szeretettel: Barbara»

A Mária Iskolában eltöltött három év alatt az osztálya egyik legjobb tanulója volt. Az első évben a jó jegyek miatt tanult, és pár osztálytársának az volt róla a benyomása, hogy nagyon stréber. A következő években úgy ápolt kiváló kapcsolatot az osztálytársaival, hogy közben megmaradt változatlanul felelősségteljes diáknak. Annak ellenére, hogy kevesebbet tanult, és több időt szentelt Schönstattnak és mások megsegítésének, a jegyei nem lettek rosszabbak. A társai nagyon jó kebelbarátnőként emlékeznek rá.

„Valami nagyon vonzott benne”, mondja Christina. Az osztályból sokan bizalmasan elmesélték neki a bajaikat és titkaikat, mert ő mindig tudott nekik segíteni, mindig meg tudta adni nekik azt, amire szükségük volt, és találó tanácsokkal látta el őket. Mindig észrevette, ha egy lánynak sikerült némi változást elérnie, és ezzel a képességével tisztában is volt.

Egy másik barátnője arra emlékszik, hogy mennyire diszkrét volt, és milyen mélyen meg tudta érteni a beszélgetőtársait. „Ő megkapta azt a különös ajándékot, hogy mindig helyesen cselekedett. Sosem lépett át határokat, mindig tudta, hogy milyen messzire mehet el. Ha volt valami problémám, akkor sosem próbálta meg kikényszeríteni belőlem a történeteket, tudta, hogy megvan arra az okom, hogy miért hallgatok, és miért nem mondok el valamit. De nagyon okos tanácsokat adott. Tudta, hogy mi megy végbe a másikban. Az egyik tulajdonsága, amit a legjobban cso-

dáltam, az a diszkréciója volt. Ez nálunk, nőknél sokszor hiányzik, mert mi túl kíváncsiak vagyunk.”

Mint ahogy ebben a korban gyakran előfordul, alkalmanként voltak nézeteltérések a barátnők között, viszont ezeket hamar el is simították. „Sosem fogom elfelejteni, hogy 1966 végén hirtelen mindketten hogy elidegenedtünk egymástól, úgy, hogy igazából egyikünk se tudta pontosan, hogy miért. Szerinte én voltam a hibás, szerintem meg ő. Egy egész hónap telt el így, alig köszöntünk egymásnak, mígnem egyszer csak valami hihetetlen dolog történt. Az egyik napon tanítás alatt összefutottunk az iskola egyik nyugisabb helyén. Nem beszéltük meg; szerintem Isten keze vezetett minket oda. Amikor találkoztunk, egymásra néztünk, és ezen egyszerűen csak nevetni tudtunk. Mindketten ellógtuk az órát, és inkább beszélgettünk. Megkérdeztem, hogy mi a baja velem, s ő ugyanezt kérdezte tőlem. Egy hosszas beszélgetés után megállapítottuk, hogy mindketten ostobák voltunk, mert nem is volt okunk arra, hogy megharagudjunk egymásra. Aztán összeöleleztünk, és újra ugyanolyan jó barátnők lettünk, mint voltunk, vagy talán még annál is jobbak.”

Egy másik osztálytárs szerint Barbara „vidám volt és szórakoztató, imádott viccelődni, spontán volt, teli volt mély és tiszta érzésekkel, nagyon vágyakozott arra, hogy a jóért éljen és harcoljon.” Igaz, hogy mindenkihez közel állt, de mégis volt benne valami titokzatos és mély. Kívülről is észrevehető volt, hogy a fiatal kora ellenére, mennyire sok mindent megértett az életben. Mindig ösztönösen került elő a hite, mindent össze tudott kapcsolni Istennel és az örökkévalósággal. Írt egy levelet az egyik nehéz helyzetben lévő barátnőjének, amiben kifejti az élethez fűződő gondolatait.

„Hogy mi az élet? Azt nem tudom pontosan, de biztosra állíthatom, hogy minden egyes életnek megvan a

maga értelme. Néha unatkozol, nincs kedved továbbmen-
ni, ez természetes, ez mindenkivel előfordul. De az tényleg
lehetséges, hogy valaki nem bírja tovább? Nem, nem, biz-
tosan nem, ez azt jelentené, hogy minden jót lebecsül, ami
majd még rá vár; ez egy igazi nőhöz nem illik. A nő azért
van a földön, hogy gyengédséget, szeretetet és örömet
ajándékozzon másoknak, hogy bátorítsa őket a haladásuk-
ban, és hogy a megfelelő módon lelje az örömét az életben.

Sok mindenben megmutatkozik az élet, gondold csak
azokra a szép órákra, amiket átéltél, vagy azokra a nehéz-
ségekre, amiket bátran leküzdöttél. És még mennyi sok
szép dolog van, amiket majd csak a jövőben fogunk át-
érezni, megélni és valóra váltani!

Mi itt vagyunk a földön, és az élet ritmusát követjük,
de nem egyedül: felettünk itt van Ő! Isten, aki teljesen
ismer minket, és aki vigyáz ránk. Amire ez az élet véget
ér, addigra ő már készített nekünk egy másikat, tehát az
élet sosem ér véget. Ez nem csodálatos? Ezért tudnunk
kell élni, helyesen kell kiélveznünk az életet, mint ahogy
egyszer ezt már mondták nekünk, mert még így is sok
van hátra. Mindent, még az apróságokat is szívből tegyük,
hordozzuk magunkban, és meg fogod látni, hogy minden
milyen könnyű lesz. Képzeld el, hogy ha már megértjük,
hogy hogyan kell az apróságokat megélni, akkor milyenek
lesznek majd a nagy dolgok!

Szeretettel:

Barbara”

Egy lány életében az iskolaévek biztos nagyon fonto-
sak, különösen akkor, ha sok barátságot és örömet tapasztal
meg ebben az időszakban. 1968-ban a máriaiskola vég-
zős 6. osztálya kezdi érezni a közelgő búcsút. Az év utolsó
hónapjait főleg az iskolai vizsgák, az egyetemi kezdés vagy
a szakmaválasztás, röviden az új élet jellemzi.

Augusztusban ezt írja Barbara az egyik barátnőjének:

„...Milyen sok napot, hetet, hónapot töltöttünk el együtt örömben, fájdalomban és bajban. De elérkezett az idő, amikor mindenkinek búcsút kell inteni; de a szívünkben megmaradnak a csodálatos élmények. A legfontosabb viszont: megmarad nekünk a mély, szoros barátság. Sem a jövő eseményei, sem az idő nem fogja tudni tönkretenni ezt a barátságot.

...Sok mindent szeretnék neked mondani, de te is jól tudod, hogy amit érzünk, az nehezen kifejezhető, nehéz papírra vetni. Abban az időben, amikor megismertelek, akkor megtanultam megbecsülni a vágyaidat és a személyiséged számtalan értékét. Te egyik voltál a pár igaz barátom közül; mindig készséges és szívélyes voltál a körülötted lévőkkal. Az új élethelyzetekben ezt sose felejtse el, annál is inkább, mivel hiányoznak a világból az önzetlen és szolgálatkész emberek; nagyon vigyázz erre, hogy a jövőben mindenkihez, aki körülötted lesz, pozitívan tudj viszonyulni.

... Már csak egy maradt hátra: sok örömet és boldogságot kívánok neked. Mint ahogy eddig is, a Szűzanya továbbra is vezessen az utadon, segítsen téged, és adjon neked biztonságot. Ez talán a búcsú az iskolai közös életünktől, de semmi esetre sem a búcsú a ránk váró közös jövőtől. Hűen folytatódik a barátságunk, akkor is, ha talán már nem találkozunk olyan gyakran. A szívemben és Isstenhez szóló imáimban mindig jelen leszel.

Szeretettel:

Barátnőd, aki téged nagyon szeret.

Barbara”

Sok mindent lehet gyakorlással javítani, még azokat is, amikhez tehetség, egyfajta képesség kell. Barbarában volt valami különleges, ami által mély kapcsolatot tudott kialakítani másokkal. Ezért is érdekelték annyira az emberi problémák, gyakran olvasgatta a személyiségteszteket az

újságokban, kiadványokban. „Szerintem jó pszichológus lennék!”, mondta egyszer, és ezt rögtön alkalmazta is a testvéreinél, szüleinél, barátainál. A bátyjának, Miguelnek is volt lehetősége arra, hogy megismerje ezt a tulajdonságát.

„Ha nehézségeim voltak az édesapámmal, akkor ezt végül mindig Barbarával beszéltem meg a szobájában. Már az arca is elárulta, amit oly sokszor ki is mondott: „Értem!” (ez volt az egyik kedvenc szava). Nagyon sokáig hagyta, hogy csak én beszéljek, és csak ezután kezdett el ő érvelni. Majd utoljára jöttek a „nehezebb falatok”. Legtöbbször meggyőzött arról, hogy tévedtem; de sosem anélkül, hogy végig ne hallgatta volna az én érveléseimet. „Ismered apát, tudod, hogy mindent megtesz értünk, és tudod, hogy a megannyi tapasztalatával szinte mindig igaza van.” Ha anyáról volt szó, akkor általában csak egy dologra hívta fel a figyelmemet: „Tudod, hogy megbántottad?”, aztán elterveztük, hogy hogyan is hozhatnánk mindent újra rendbe, és persze a jellegzetes megjegyzése sosem maradt el: „Ej, öcsikém...!”

Azt mondhatnánk, hogy Barbarának szokatlanul ketős volt a jelleme: egyrészt nagyon emberi és együttérző volt, ugyanakkor lelkesítő, bátorító, Istenhez húzódó is. Ezt írja az egyik barátnőjének:

„...Mint ahogy látod, halálra nevettük magunkat. Mindent leírtam neked, mert eszembe jutottak a pár évvel ezelőtti eszményeid, és kedvet kaptam arra, hogy egy kicsit felbosszantsalak. ... De a viccet félretéve, meg kell mondanom neked, hogy kimondhatatlanul örülök, hogy te is benne vagy a mozgalomban. Ez valóban valami isteni dolog, nem gondolod? Erről teljesen meg vagyok győződve. Szerintem te is ezt gondolod; használd ki, és nagylelkűen és gazdagon ajándékozd tovább. Isten akarta, hogy belépj a mozgalomba. Azért hívott téged ebbe a mozgalomba, mert

az eszközöként szeretne téged használni... Az utadon, amin járnod kell, mindig törekedj arra, hogy a Maternék igenlő válasszal felelj. Ez a legszebb dolog, amit a Maternék adhatsz... Sokat beszéltünk Istenről is, de most csak egyet szeretnék neked mondani: Isten végtelenül nagy, és mi olyan kicsit vagyunk, hogy ha nem vele vagyunk átitatva, akkor semmik sem vagyunk. A Mater hordoz minket, így jutunk majd el Istenhez, Krisztushoz, és őbenne fogunk vele egybeolvadni...”

Annak ellenére, hogy teljesen a mozgalomért élt, és annak a továbbterjedésén dolgozott, nem tartozott azokhoz, akinél hiányzott a szükséges lelki nyitottság ahhoz, hogy megértsék, hogy több út is vezet Istenhez. „Nagyon sok mindent megértett”, meséli az egyik társa, „ezt többször is megtapasztaltam. Tudta, hogy nem nagyon tiszteltem a Szűzanyát, és hogy nem is túlságosan szimpatikus nekem a Schönstatt Mozgalom, de mégis ő volt az egyedüli, aki nem próbált meg rábeszélni arra, hogy csatlakozzam a mozgalomhoz. Tudta, hogy semmit sem jelentett a számomra, de ennek ellenére sokat beszélgettünk erről a témáról; gyakran kérte, hogy mondjam el, milyen hiányosságokat vélek felfedezni a mozgalomban, mert talán lehetne rá megoldást találni, és ezáltal még jobb lehetne. Ezzel kapcsolatban nagyon nyitott volt; és a vele szembeni jogos kritikát is mindig szívesen fogadta. Ha mindketten elkezdünk kritizálni, az sokszor nagyon szórakoztató volt.”

17. ZARÁNDOKLAT A MAIPÚI SZENTÉLYHEZ

A szeretetszövetség-kötésre való felkészülésként a Szeplőtelen fogantatás ünnepén, november 1-jén találkozik Barbara csoportja Bellavistában. A találkozó végén mindannyian nagyon fáradtak voltak, és mind arra vártak, hogy időben hazaindulhassanak. Hirtelen viszont valaki aggódva hozzájuk rohant, és azt mondta, hogy a fiú- és a lánymozgalom elvállalta, hogy a temetőben (november 1. volt) röplapokat fog osztogatni a 10-i körmenetről és zarándokltról a maipúi szentélyhez, a Kármel-hegyi Miasszonyunkhoz, és még hiányoznak emberek. Barbara rögtön ledobta a hálósákját a földre, és azt mondta: „Én megyek!”. Aztán szép lassan a többi lány is csatlakozott hozzájuk. Maria Luz nővér odament Barbarához:

„Barbara, tényleg tudsz segíteni? Nem várnak rád ott-hon?”

„Nővér, ezek azok a pillanatok, amiket meg kell élni, amiről épp beszélgettünk”, és nagyon elszántan elment.

A zarándoklat napjára már meghívták egy nagyon csábító kirándulásra, de visszautasította a meghívást, és úgy döntött, hogy Maipúba megy.

A „Mercurio” november 11-ei beszámolója

A Kármel-hegyi Miasszonyunk tiszteletére

A mély vallásosság erőteljes megnyilatkozása. Nagyjából 100 000 ember gyűlt össze a maipúi szentély előtt tegnap, hogy tiszteletüket tegyék a Kármel-hegyi Miasszonyunk előtt uralkodóink 150 évvel ezelőtti ígéretének megfelelően. A zarándoklat a pályaudvartól indult, és csak kb. két kilométer hosszú volt, de a nagy tömeg miatt szinte két óráig tartott, mire mind odaértek. Ez idő alatt – dél-

után 4 óraker – nagyon nagy volt a forróság, ezért előfordult, hogy néhányan napszúrást kaptak vagy elájultak, de a polgári védelem, a Vöröskereszt és a cserkészek önkéntesei ellátták őket. A karabélyosoknak az volt a rendkívüli feladata, hogy lehetővé tegyék a nagy tömeg átláthatóságát. Az ország minden részéről jöttek zarándokok. A „huasos” csoportok lovon jöttek, a jellegzetes, szép színes motívumokkal teli viseletükben, az északról érkezettek pedig magukkal hozták az indián- és cigánytáncukat. Volt egy csoport, akik a tengerparttól a körmenet kiindulópontjájáig biciklivel jöttek. Rengeteg busz hozta a zarándokokat, néhányan ráadásul még Aricából is érkeztek. Több száz „Maipú-Kereszt” (egy zarándokkereszt a chilei zászló elemivel) sorakozott a műemlék körül, mind kékre festve, és vízszintes szarukon piros szalagok lógtak. A Kármel-hegyi Miasszonyunk képét megannyi kereszt, pap, és az összes chilei püspök kíséretében a még befejezetlen szentély hatalmas oltárához vitték. A szobrot ott hagyták – fából készült 1785-ben Quitoban – egy különleges pódiumon, három fegyveres kadét díszőrségében.

A menet elején egy aricai delegáció és a cigánytáncosok egyik csoportja ment. Egy kórus, ami 40 Punta Arenas-i tanárból állt, különböző dalokat énekelt, amíg a tömeg továbbhaladt. Este 6 óra körül végre az utolsók is az oltár közelébe értek. Az ünnepi szentmisét Raul Silva bíboros az összes chilei püspökkel és számos pappal közösen ünnepelte, nagyon megindító volt. A megszentelt ostyákat, amik Puerto Porvenir-i búzából készültek, a szentáldozáskor 36 fűzfa kosárból osztották ki a hívőknek. Egy földműves házaspár, akik nemrég részt vettek a medellíni Eucharisztikus Kongresszuson, egészen az oltárig kivitt egy különleges Maipú-keresztet. 1,60 m magas volt, 1,40 m széles, és maga Osorno püspök készítette „raulí”-ból (egy jellegzetes dél-chilei fából). A tiszta ezüst csillag, ami

a keresztet koronázza, 400 grammos, és régi, chilei pénz-
érmékből öntötték ki, ez egy iquiquei ismeretlen bányász
ajándéka volt. A vízszintes száráról lelógó piros szalagot
doñihuei szövönők készítettek, mint ahogy azt a miseru-
hát is, amiben Silva Henriquez bíboros celebrált. Ez egy
igazi „chamato” (indián köpeny) volt, keresztény szimbó-
lumokkal ellátva: szőlőtő és kalász, amik a bort és a kenyé-
ret szimbolizálják.

Chile mind a 24 püspöke és 200 pap ünnepelte együtt
a szentmisét a bíborossal. „A ma délutáni zárandoklat”,
mondja a bíboros a beszédében, „megmutatja, hogy test-
vérek akarunk lenni. Egy zárandokcsoportként vagyunk
jelen, vagy inkább egy testvéri csoportként egy közös úton.
Mi mindnyájan az élő egyház példája vagyunk. Mert mi
magunk vagyunk az egyház, Krisztus hívott meg bennün-
ket erre, és őt követjük, hogy az egység fénye, példája és
kovásza legyünk a föld minden népe számára.” Az oltár
melletti kis fúvószenekarban trombiták csendültek fel az
evangélium előtt és az áldozásnál.

Egy melipillai kármelita, egy viseletbe öltözött indián
és egy bányász vitte a három borral teli kelyhet – kéket,
pirosat és fehéret (ezek Chile nemzeti színei).”

Este Barbara is hazaért a nyugodt, zászlókkal díszített
Suecia utcába. Fáradtan lépett be a házba, cipője a kezé-
ben, a lába hólyagokkal volt teli.

„Anyá, már nem tudok járni, de csodálatos volt.”

Legyőzi a fáradságot és a vágyat, hogy rögtön elmen-
jen aludni, és nekiáll naplót írni:

„November 10., vasárnap. Kedves Matercita, ma fent a
mennyen biztos teljesen el voltál ragadtatva attól a több
száz embertől, akik a te nevedben összegyűltek. Mater, na-
gyon megható volt látni, hogy mennyire elfogadtak téged
a chileiek. Bámulatos volt, ahogy az emberek a fehér zseb-
kendőiket lobogtatták, amikor elhaladtál előttük. Ebben a

pillanatban megpróbáltam elképzelni, hogy milyen lehet a mennyország, ahol mindenki ujjongva köszönt téged.

Mater, ma külön köszönök neked minden szépet, amit adtál nekem. A zárándoklat egy csodálatos élmény volt, és egyáltalán nem bánom, hogy nem mentem el a „rodeo”-ra (egy chilei falusi ünnepély).

...Tudod, ma a szentáldozásnál nagyon meghatódtam. Az egész chilei nép körülvett, amikor a tabernákulumod egyre csak telítődött. Ebben a pillanatban arra vágytam, hogy én is olyan legyek, mint Szent Pál, a nép apostola. Matercita, ha majd egyetemre járok, akkor keményen fogok dolgozni érted és Schönstattomért.

...Figyelj, Mater: légy Chile patrónája, és majd meglátod, hogy mi együtt minden emberi szívbe el foguk juttatni Krisztust...”

18. A SZENTÉLY – VÉGLEGES OTTHON

Avenida Vicuña Mackenna, 14-es megálló – innen kanyarodunk rá a Cordillere irányába a Walker Martinez utcára. Nagyjából 200 méterre befordulunk a Concepciónnál jobbra (egy keskeny, még nem leaszfaltozott síkátorra), és végül ismét balra. Pár száz méter múlva hirtelen egy csodálatos hely tárul elénk. A magas cédrusok és mandulafenyők között egyszer csak egy német stílusú kis kápolnát pillantunk meg. A falakat futónövények borítják, és a tetjén egy kis harangtorony áll, amelyben galambok fészkelnek és búgnak. Ovális alakban egy gyalogosút szegélyezi a szentélyt és egyben el is határolja a gyülekezőhelytől („Csendet kérünk”, „Imahely” – olvashatjuk a különböző táblákon). Fiatalok, egy atya és három hölgy sétálgat itt, és közben beszélgetnek, valaki pedig csak egyedül, meditálva járkal fel-alá. A közelben frissen felásott föld jelzi egy nővér folytonos munkáját, aki annak ellenére, hogy már idős, még mindig fiatalos mosollyal, szeretettel gondoskodik egy újonnan ültetett rózsacserjéről. A szentély mögött, egy rózsákkal teli területen van egy fekete kereszt és egy nyári ibolya borította sír. Ezen a helyen van Mario Hiriartnak, a chilei mozgalom egyik társalapítójának a halotti leple.

Öreg fűzfák magasodnak déli irányban egy öntözőcsatorna szélén, amelybe nyugodtan csordogál bele a víz az Andokból. Egy kisebb mandulafenyő erdő szélén van négy egyszerű fakereszt – Mária-nővérek sírjai, amikhez néha kimegy valaki imádkozni.

Ha átmegyünk a vízen – a hídként szolgáló faléceken –, egy nagy térre érkezünk: itt van az úgynevezett képzőház. Valójában néhány lapos épület alkotja egy még viszonylag új park közepén, ahol a nyárfák mellett szilvafák,

virágzó fás alkörmösök, akácfák, naspolyafák, illatos akácfák, körtefák, tölgyfák és más fák is találhatóak. A kis fehér házak különböző nagyságúak, és praktikus, fedett alagút kapcsolja össze őket, mialatt a többi út mind kavicsos, ropogásuk jelzi, ha látogatók közelednek. Nyugatra, néhány diófa mögött van egy nagy, faoszlopokon álló ház. Itt fogadják a zarándokokat.

Visszatérve a szentélyhez, látunk egy egyszerű, rendíthetetlen építményt: a zarándoktemplomot. A santiagói Schönstatt Család minden vasárnap itt ünnepli 10.30-kor a szentmisét.

Már csak azt az utat kell megtennünk, ami a Walker Martinez utcába torkollik. Egy magas körtefákkal szegélyezett, kis rövid sikátor zöld belső udvarba vezet minket, ahol szilvafák, mandulafenyők, egy pár tölgyfa és egy fiatal diófa áll, alattuk szépen ápolt virágok díszelnek. Különböző helyeken olyan napraforgókat lehet megcsodálni, amelyek összes színükkel ragyognak, amikor a Nap melegét és fényét magukba szívják. Egy közönséges fagyal mögött egy kis ház teteje bújik meg. Abban a házban élnek és imádkoznak az örökimádó nővérek, és itt lakott Kentenich atya is, amikor Chilébe látogatott.

Naplementekor, amikor a Nap piros fénye megvilágítja a Cordillerét, akkor kezd el Bellavista is egyre inkább lecsendesedni. Mielőtt a nővéreknek is véget érne a nap, bemennek a szentélybe, közösen elimádkozzák az esti imát. Az éjszaka lassan leszáll, lassan megjelennek a csillagok. A halvány holdfényben kirajzolódik a szentély és környezete körvonala, és messze a város fényeit is látni lehet. A közeli rádió-adóállomás tornyainak piros fénye emelkedik ki a sötétségből. A folyó olyan csendes csordogál, hogy szinte alig lehet hallani; a tücskök rákezdnek monoton szerezénádjukra, kutyák ugatnak a távolban, miközben a magas, karcsú cédrusok a szentély felett őrködnek.

Hétköznap is vannak itt emberek, akik jönnek-mennek. De szombatonként vagy vasárnaponként, ünnepnapokon, ha egy csoportnak találkozója van, vagy zárások érkeznek, akkor a szokatlan tevékenységek miatt Bellavista inkább egy zümmögő méhkasra hasonlít. Néha csoportosan érkeznek papok és nővérek. Vasárnap délutánonként tölgyfák között focizó szülőkkel találkozhatunk, kiknek gyermekeit már messziről lehet hallani, hogy merre nyüzsögnek. Mindenkinek feltűnik, aki először jár itt, hogy valamennyien személyesen köszöntik, még azok is, akiket nem is ismer.

„Jó estét!”

„Hogy van Rosita?”

„Üdv, Nővér, már rég láttam!”

„Viszlát, Lucho atya!”

Ha ennek a varázslatos helynek a titkát kutatjuk, nem lesz nehéz rátalálnunk: ez a Háromszor Csodálatos Anyának, Schönstatt Győzedelmes Királynőjének a szentélye. Ez a kulcs, ami megmagyarázza, hogyan lett ez a legelő – ami évtizedekkel ezelőtt volt – a béke valódi kertje. Jussanak eszünkbe az ősszakállú, tiszta tekintetű atya, Kantenich atya is, aki 1949. május egyik napján ebben a még befejezetlen kápolnában tartott egy beszédet, ami prófétikusan utalt a következő időre. „'Az a hely, ahol állsz, a szentföld.' Igen, szent..., mert a Szűzanya ezt a helyet választotta ki magának; szentföld, mert ezen a földdarabkán az évek, évtizedek, évszázadok során szent és szentéletű emberek fognak megjelenni, növekedni és gyümölcsöt hozni.” Kétség sem fér hozzá, hogy mindazok, akik a Szűzanya hívását meghallották és követték, mindnyájan hozzájárultak ahhoz, hogy Bellavista egy olyan hely legyen, ahol az ég és a föld találkozik.

Barbara csak röviden, de nagyon intenzíven tapasztalta meg ezt a szentélyt. Mélyen megértette az igazi jelentését.

„Mater, ma olyan szerencsém volt, mint még soha: megélhettem, hogy a szentély az otthonom, az a hely, ahol rajtad keresztül eljutok az Örök Atyához. Mater, éreztem a jelenléted a szívemben, ami miatt ugrándoztam örömben. Áadtam neked az egész lényemet, félelem nélkül, végtelen szeretettel. Olyan szívesen tettem volna örökké azt a pillanatot! Mater, úgy éreztem, hogy te vagy az egyetlen, ami fontos az életemben, te vagy a létem és életem egyetlen értelme. Abban a pillanatban tudtam: csak azért élhetlek meg így, mert kis eszközödként el kell vinnem téged másokhoz, hogy az egész világ tudja, hogy elhozta Krisztust az emberekhez, és hogy elvezeted őket az Örök Atyához, a drága Atyaistenhez. Mater, hogy tapasztalhatnám meg a formáló erődöt: én kicsi vagyok és jelentéktelen, de van nekem még itt valamim: te, kedves Madrecita, ezért nyitva kell tartanom a szívemet, amit bennem csak te érhetsz el a kegyelmeddel. Mater, az hogy így meghódítottam a szentélyt, ez most már örökre megmarad, viszont minden egyes alkalommal, amikor a szentélyedhez jövök, meg fogom ezt újítani – ez a hazám, ez az a hely, ahol otthon vagyok, ez mennyei lakhelyem kis szimbóluma.

Köszönöm, Mater, hogy ilyen rendkívüli módon a szentélyre szálltál. Most, amikor igazán megértettem, hogy mit is jelent ez, sóvárogva várok arra, hogy odamehessek, arra várok, hogy a szentélyben lehessenek, amikor csak tudok.” (11-es naplóbejegyzés)

A következő személyes összefoglalással zárja a gondolatait: „Szentély:

- Végérvényes otthon
- az a hely, ahol az Anya él, és ahol kiosztja kegyelmeit

- az erő és a hódító lélek forrása
- a mennyei otthon szimbóluma
- az a hely, ahol a szereteted átalakít”

(12-es naplóbejegyzés)

Barbara és Carmen Delia november közepén mennek el először együtt a szentélybe. Barbara köszönetképp egy Mater Ter Admirabilis képet ajándékoz barátnőjének egy rövid üzenettel, melyben ezt írja:

„...a szentély számunkra a menny egy kis darabja; ez lesz a mi szeretet- és kegyelemforrásunk, ahol minden egyes alkalommal, amikor visszajövünk, megújítjuk a küldetésünket.”

„Onnantól kezdve”, emlékszik vissza Carmen Delia, „mindig elmentünk a szentélybe, mindegy, hány óra volt.”

November 8-án egy hosszú beszélgetés alkalmából mindketten elmesélték az erre vonatkozó érzéseiket:

„A szentélyben, Carmen Delia, nagyon különleges módon éltem meg a Szűzanya jelenlétét.”

Sok mindenben ugyanúgy éreztek, s ez lehetővé tette számukra, hogy mélyen megértsék egymást.

„Onnan meríték erőt. Ott magamat gyermeknek érzem, és Istent atyának.”

Barbara egyszer ezt írta:

„Mater, ma voltam a szentélyben, és arra kértelek, hogy adj nekem erőt az Istenben és benned való hithez és bizalomhoz. A szentélyben voltam, a végérvényes otthonomban, és kicsinek és bátortalannak éreztem magam. Tehetetlenül álltam eléd, Mater, és teljes szívből imádkoztam hozzád. Mater, köszönöm, hogy meghallgattál, és hogy megsegítettél. Köszönöm, szeretett Madrecitám, szívem királynője, köszönöm, hogy ilyen rendkívüli módon a szentélyre szálltál. Áldozattal fogom segíteni, hogy ez a kegyelem minden nap növekedjen.” (13/14-es naplóbejegyzés)

Mindkét lány a „menny egy kis darabjáról” beszélt, mert amikor ott voltak, úgy érezték, hogy semmi sem tehetné őket boldogabbá. Közel érezték magukhoz Istent, érezték a jelenlétét, hogy hogyan gondoskodik az emberekről, és hogy hogyan tölti meg őket az életével. Attól a naptól fogva minden nap (kivéve egy-két alkalmat) elmentek a szentélybe, hogy ott készüljenek fel a vizsgáikra. Hajnalban keltek, hogy odaérjenek a 6.30-as misére. Reggelente még sötét volt, és nagyon féltek. Ezért felhívták egymást, mielőtt a házból kiléptek volna. „Néha el kellett mennem érte, mert majd meghalt a félelemtől”, meséli Carmen Delia. Máskor, ha Barbara elkésett, hívta a barátnőjét, és azt mondta neki: „Épp a szendvicsemet csinálom, rohanok utánad!”

„A szentmise után meg egy jó darabig ott maradt imádkozni”, mondja Carmen Delia. „Nem írt sokat, inkább térden imádkozott. A délelőtt folyamán gyakran elment a szentélybe, és ott tanult, így sokszor egész Bellavistán keresztül oda-vissza sétálgatott. Mindig fázott, ezért legtöbbször valamilyen napos részre próbált meg kiülni. Mielőtt hazamentünk, még beültünk egy időre a szentélybe. Nagyon szerettünk együtt imádkozni, és a tanulmányainkat és aggodalmainkat a Szűzanyának ajándékoztuk. A szentelési imádságot („Úrnőm és Anyám”) mindig elmondtuk.”

Amikor a szentély üres volt, minden pillanatot kihasználtak, hogy hangosan imádkozhassanak. „Az egyik napon abba kellett hagynunk, mert bejött egy nővér. Aztán egy kis idő múlva a szentély ismét üres lett. Megfordultam, hogy szóljak neki, hogy folytassuk az imádkozást. Baby ott ült és írt. Annyira koncentrált, hogy nem mertem félbeszakítani. Akkoriban írta a szentelési imáját.”

„A szentély az a hely, ahol a Szűzanya vár ránk”, mondták, mielőtt bementek volna, „ott érezzük a leginkább, hogy egyik vagyunk”. Barbara bármikor hajlandó volt

elmenni a szentélybe. Mindketten egy kis autóról álmodtak, hogy gyakrabban mehessenek, és hogy ezzel időt takarítsanak meg. Minden reggel 9 óra körül látták, ahogy egy nővér kitakarítja a szentélyt. Gyakran eljöttek neki segíteni, pl. kirázták a szőnyegetek, majd újra visszatették őket a helyükre.

„Egyik alkalommal, amikor bementünk, hogy visszavigyük a szőnyegetek, hirtelen csak nevetni tudtunk, mert nem tudtuk, hogyan kell őket letenni.” Ezt Barbara nagyon élvezte. Megígérték a nővérnek, hogy egyszer majd az egész takarítást ők fogják csinálni.

„Milyen csodálatos, ha valaki megtisztíthatja a Mater házát” – tette hozzá Barbara.

19. AZ ÉLETPÁLYA NAPOK ÉS AZ ÉVZÁRÓ ÜNNEPÉLY

November elején, egy keddi napon délután három körül M. Blanca nővér egy osztályteremben beszélgetett Barbarával. „Nővér, van itt valami a záró ünnepélyvel kapcsolatban, ami szerintem nem jó. Nekem úgy tűnik, hogy a családjainknak ez az ünnep túlságosan drága lesz, és most, ebben az időben inkább az egyszerűsége kellene törekednünk.”

„Barbara, ez nem arról szól, hogy rendezzünk valami jó drága ünnepséget. Be kell látnod, hogy bizonyos élethelyzeteket jelentős események gazdagítanak. Vannak olyan dolgok, amikre örökre emlékezni fogunk, mint pl. a ballagás; és ha ez kerül is valamibe, az nem egy szegények elleni merénylet.”

„...jó, erre még nem gondoltam, van benne valami.”

(A nővér témát váltva): „Amúgy, most magunk között elmondom neked, hogy már gondolkodtam azon, hogy hogyan is tudnánk lezárni az idei évet. Ez az osztály a közösségi élet szempontjából rendkívüli volt. Szeretnék rendezni egy találkozót, ahol a hivatásról és az elhivatottságról beszélgetnénk. Segítenél megszervezni?”

„Persze, segítek.”

Két órán keresztül beszélgettek, már sötét volt, amikor a nővér felállt, és Barbara haza indult.

M. Blanca nővér megnyugodott, ugyanis ha Barbara segít, akkor biztos, hogy minden jól fog alakulni.

A találkozó kezdőidőpontját november 19-ére tették, négy napig tartott, és ez volt a program:

az első két napon a házasságról beszélgetnek (ehhez jön egy házaspár a mozgalomból), egy fél napot a szüzi el-

hivatottságnak szentelnek, a másik felet pedig a szakmai életnek. A negyedik napon aztán mindenki átgondolhatja a hallottakat. Barbara megbízása az volt, hogy összeszervezze a találkozóra a mozgalom segítőit. Felvetődött az ötlet, hogy mindennapos szentáldozással is készülhetnének erre a találkozóra és az utána következő napon megrendezésre kerülő ballagásra. Két helyen rendezhették meg a találkozót: Bellavistában vagy a „Padre Hurtado” házban. Bellavistának olyan előnyei lettek volna, hogy egy házban lennének, ott laknak a nővérek, és a szentély is ott van. Viszont lettek volna hátrányai is: kényelmesen nem biztos, hogy elférne ott ennyi lány (akkoriban még nem voltak meg az új épületek), és nem volt túl közel Santiagóhoz sem (örültek volna, ha egy ugrással Santiagóban lehetek volna). Tehát végül a „Padre Hurtado” ház mellett döntöttek.

Ez a négy nap egy nagyon mély, családias élmény volt. A lányok késő éjszakáig beszélgettek (sokszor hajnalokig). Barbara nagyon sokat tett az osztálytársaiért.

„Nővér, idén nem sokat tudtam tenni az osztályomért, mert teljesen Schönstattal voltam elfoglalva. De a „Padre Hurtado” házban eltöltött napok alatt teljesen mértékben a többiek rendelkezésére álltam. Csak egyet kérek öntől, engedjen el Santiagóba a csoporttalálkozómrá.”

„Ezen egyedüli alkalommal nem hagyhatnád ki a csoporttalálkozót?”

„Ó... nem, Nővér, semmi esetre sem! A szentelés szent dolog.” Elengedték, és a Cristinával bebusoztak a városba (ez volt az egyetlen alkalom, amikor elhagyták a találkozót). Késő este 11 körül jöttek vissza, de másnap ismét teljesen jelen volt. Arra is kihasználta ezeket a napokat, hogy minden érdeklődőnek elmagyarázza, mi is az a Schönstatt. Az utolsó napon az iskolai káplán vezetésével mindenki átgondolhatta a hallottakat. Megkérték a lányokat, hogy általában maradjanak csendben, és legyenek fegyelmezet-

tek, néhányuknak ez nagyon nehezebbre esett, és nem sokáig tudtak csendben egyedül maradni. Barbara viszont ezt nagyon komolyan vette. „Még látom magam előtt”, meséli M. Blanca nővér, „amikor az atya előadásai után teljesen egyedül sétálgatott ide-oda.” Ugyanakkor a nővér valami mást is észrevett nála. Annak ellenére, hogy teljesen a találkozóknak szentelte magát, érezhető volt, hogy gondolatai egész máshol járnak. Teljesen magába szippantotta a mozgalmat, ami minden tettvégyát lefoglalta. Mielőtt elmentek volna, Barbara ezt mondta a nővérnek: „Nővér, minden olyan gyönyörű volt!”

Az osztály november 22-én kora délután visszament Santiagóba, mert másnap tartották a városi ballagást. De azelőtt történt még valami más is: olyan nagy volt az összetartás az osztályban, és a szülők is olyan jó viszonyba kerültek egymással, hogy kitalálták, hogy rendeznek egy nem hivatalos ünnepélyt is. Arra a délutánra szervezték, amikor visszajönnek „Padre Hurtado”-ból, „Los Leones”-ben, este 7 órakor. Nagyon szép volt, minden lány megjelent a klasszikus kék egyenruhájában.

A szülők jelenlétében M. Blanca nővér minden diákról felolvasott egy jellemzést. Ezt olvasta Barbaráról:

„Szinte hihetetlen, hogy te csak a negyedik osztályban csatlakoztál hozzánk, annyira jól beilleszkedtél az iskolába és az osztályba, hogy rád is csak úgy tudok tekinteni, mint bármely más „régis” diákra.

Kezdetől fogva különleges helyet foglalsz el az osztálytársaid körében. Csodálják a felelősségtudatod, a mély kötelességtudatod, és még ezeknél is nagyobbak tartják az emberi képességeidet.

Mindenkivel együtt tudsz örülni, és mindenkivel együtt tudsz szenvedni; mindenkit elfogadsz a saját jellemével, hibáival együtt, és képes vagy mindig megtalálni bennük azt a jót, amit Isten beléjük ültetett.

Mély vallásossággal megértetted, hogy az osztályoddal bátran megossz minden értéket, hogy az egy családként Istenben egyesülhessen, aminek a lényege az egység és a szeretet.

Tudjuk, hogy egy jobb és önzetlenebb világot keresel, és hogy arra vágysz, hogy a képességeiddel beteljesítsd azt a küldetésedet, amire elhivatott vagy. Jellegzetesen áldozatos lelkületteddel nagy támasz voltál nekem a nevelőnői munkámban. Ezért ma külön köszönetet szeretnék neked mondani, és hálából azt kívánom, hogy a világ nyitott legyen befogadni az üzenetedet.”

A pozitív jellemzések mindent felülmúltak, és ez ahhoz vezetett, hogy résztvevők elismerően sugdolóztak a nővéréről, és spontán tapsviharokba kezdtek. Nagyon jó volt a hangulat, és érezhető volt a szülők elégedettsége annak láttán, hogy ez az iskolai nevelés mennyi mindent adott a lányuknak.

M. Blanca nővér ezekkel a szavakkal búcsúzott:

„...Amikor a kis osztályunk, a kis családunk életére gondolok, mindig nagyon hálás vagyok Istennek és a Mátérnek; ugye ahogy mi a Szűzanyát mindig is szólítottuk.

De mindegyikötöknek hálával tartozom. Mindenkinek köszönhetek valami rendkívülit. Az, hogy én lehettem az osztályfőnökötök, az életem leggazdagabb és legnagyobb szerűbb élménye; egy kaland, egy felejthetetlen kaland, ha nevezhetem így. Sok örömet éltem át veletek, és persze aggodalmat és szenvedést is. De ilyen az élet: vannak színes és sötét pillanatok, és boldog és szomorú napok. De ez jobbá tesz minket, mert Isten atya, mert Isten jó, és mert minden, ami tesz, az jó. Tehát: köszönöm! Hálás vagyok, mert tőletek kaptam a legértékesebb leckéket az életemhez; hálás vagyok, mert megtanítottátok felfedezni a nevelőnői hivatásom gazdagságát...”

Végezetül az osztály a rájuk jellemző lelkesedéssel és harmóniával dalokat énekelt. Folytatásként a szülők kók-tállal kínálták a lányukat az iskola másik épületében.

Másnap, november 23-án volt a városi ballagási ün-nepség. Ezen alkalommal minden lány fehérbe öltözött. Az esti órákban volt a szentmise, és azt követően a tényle-ges ünnepen mindenki kapott egy karkötőt, amire rá volt gravírozva az iskola jelmondata: „Ha tudok szeretni, akkor szabad vagyok”. Ezután már hagyományként következett a vacsora, amin a lányokon kívül a szülők és a tanárok is részt vettek, nekik köszönhették a neveltetésüket, és azt, akivé váltak. Éjfél körül elkezdődött a szokásos buli, amit az egyik lány otthonában tartottak meg. Az évfolyam ok-tatói ide is hivatalosak voltak, egy kicsit még szórakoztat-hatták a lányokat a társaságukkal. Három házaspár egész éjszaka a fiatalokkal maradt. Csak napkeltekor ért véget ez a csodálatos ünnepély.

Az „Úton” iskolaújság utolsó száma szinte kizárólag a ballagó osztályról szólt. Minden utolsó éves lányról volt egy rövid leírás, egy fénykép és egy búcsúbeszéd. Barba-ráról ezt írták:

„Kitűntél közülünk a rendkívüli felelősség- és köte-lességtudatoddal. Újra és újra megadtad nekünk a kezdő lökést, hogy tudatában legyünk annak, hogy mi vagyunk a legidősebbek az iskolában. Tiszta szeretettel álltál ki ér-tünk; te tényleg mindenkit elfogadtál, aki az utadba került. Amikor szükségünk volt rád, mindig áldoztál ránk időt, sokszor lemondtál a saját szabadidődről is... Biztosak va-gyunk benne, hogy sikeres leszel abban, amivel majd fog-lalkozni fogsz. Erre az akaraterőd, a kiváló képességeid és még inkább az Istenbe és a Mater jelenlétébe vetett bizal-mad a garancia.

Jellemző beszólásod: „Van még valakinek egy kenyere?” (délután 3 órakor!)

Hasznos ajándék számodra: ebéd és egy elektromos gyapjútakaró a hideg napokra!

Jövőbeli kilátásaid: a forradalom középpontjában!”

A következő kedves szavakkal búcsúzott Barbara, ezek is mutatják, hogy mi mindent köszönhetett az iskolájának, és hogy mennyire szerette ezt az iskolát:

„Bár csak a negyedik osztálytól járok ebbe az iskolába, mégis úgy érzem, hogy most a második otthonomtól búcsúzok. Tényleg nagyon megszerettem ezt az iskolát, a nővéreket, a tanárokat és az osztálytársaimat. Minden percben szeretettel és odaadással ajándékoztak itt meg bennünket, rengeteg értéket kaptunk és igazi máriás nevelést. Ezek és még rengeteg egyéb dolog örökre bevészte magát a szívembe.

Ezért, drága iskolám, a rám váró új környezetben megpróbálom a lehető legjobban teljesíteni a feladataimat.

Mindenhol, bárhová is kerülök, egy ehhez hasonló máriás családot próbálok majd felépíteni, amelyet a szeretet és a Mater tart össze.

Köszönöm a kedves nővéreknek, a tanárainak és az osztálytársaimnak, nagyon szépen köszönöm!”

20. HITBÉLI ÚTJA

„A Zsinat utolsó üzenetével tihozzátok fordul, egész világ fiataljai! Az egyház bízik abban, hogy ti elég erőt és örömet fogtok találni, és ti, nem úgy, mint néhány elődötök, nem fogtok az egoizmus, az élvezet, a kétség és a nihilizmus filozófiáinak próbálkozásai előtt vereséget szenvedni. Bízunk abban, hogy az ateizmus láttán, ami a fáradság és az elöregedés jele, meg tudjátok erősíteni a hiteteket az életben és abban, ami az életnek értelmet ad: az a bizonyosság, hogy létezik egy igazságos és jó Isten. Isten és a Fia, Jézus nevében arra bátorítunk benneteket, hogy tárjátok ki a szíveteket az egész világnak, halljátok meg a testvéreitek hívását, és szolgáljátok őket minden erővel!”

A Második Vatikáni Zsinat
üzenete az emberekhez

Anélkül, hogy tagadnánk a világot megmozgató gazdasági, szociális és politikai problémák jelentőségét és sürgősségét, azt kell mondanunk, hogy keresztény szempontból a mai kor egyik legkomolyabb kérdése a mai ateizmus. Elsősorban most nem azokra gondolunk, akik kifejezetten Istent tagadják (bár nagyon sokan vannak), és nem is azokra, akik „hisznek Isten létezésében” (nyugaton tömegesen vannak ilyenek). Főleg azokról van inkább szó, akik nem akarnak tudomást venni egy Istennel való személyes, élő összetartozásról – legyen ez teljesen így, vagy csak részben. Itt jön egy fontos pont: az Istennel való összetartozásunk „minősége”, módja. Sokak számára, akik még hisznek egy feljebbvaló lény létezésében, Isten csak egy eszme vagy egy magasabb elv. És itt kell feltennünk magunknak a kérdést: valóban egy olyan egzisztenciális összetartozás ez a fajta

Istenben való hit, amely meghatározza és alakítja a mindennapi életemet?

Amikor Barbara naplóját olvassuk, feltűnik, hogy milyen melegséggel teli és személyes az ő Istennel való összetartozása.

„Mater,... általad megtapasztalhatom az élő Istent. Ez az élmény alakított engem, és egy olyan különleges pecséttel látott el, amilyen korábban nekem nem volt. Mater, szeretném magam felhasználni, teljesen átadni, hogy az embereket hozzád és Istenhez vezethessem. Szívem gyertyájának lángja csak Isten jelenléte által fog égni, az élő Isten megtapasztalása által, aki éjjel-nappal bennem lakik. Csak így tudok majd égni, csak így tudok majd olyan fényt ajándékozni, amelyben a te arcod és az Atya arca fog sugározni. Krisztusom, minden láng csak akkor fog égni bennem, ha az én kis szívemben laksz. A jelenléted mértéke fogja meghatározni a tűznek azt a hőfokát, amivel a láng égni fog.” (12-es naplóbejegyzés)

Amikor átgondolja a saját életét, ugyanezt fedezi fel:

„Mater meg kell említenem az élő Isten felfedezését, Krisztusét, aki jelen van a szívemben, az emberek szívében, és aki jelen van a tabernákulumban. Ha ezt jobban megfigyelem, akkor Szent Pál megtérése jut az eszembe. Nála a szeretet a gyűlölet helyére lépett, míg nálam a közömbösség helyére. Azt kívánom, hogy ez a szeretet nagyon mély legyen. Matercita, valóban látom a kezedet az életemben, egy olyan kezét, amely csodálatos módon fokozatosan végigvezet az életen. Mater, segítettél megtalálni a személyes eszményemet, azt, amelyet Isten jelölt ki a számomra: Isten tabernákulumaként elviszem Krisztust az emberekhez.” (40-es naplóbejegyzés)

Személyes és élő hitének egyik gyökere családja keresztény közegében keresendő, amiben ő is felnőtt. Szüle-

ivel szemben őszinte szeretetet tanúsított, és nagyon nagy bizalommal fordult felénk.

Amikor régebben a maipúi iskolából, később a Mária Iskolából csütörtök délután hazament, bement a szobájukba, és mindent elmesélt nekik arról, hogy mi is történt a hét folyamán. Szüleivel való kapcsolata ezért is játszott akkora szerepet az első szerelmével kapcsolatos „drámában”, amit már korábban is kifejtettünk. Barbara bármilyen áldozatot képes volt meghozni a szüleiért.

1968 májusában attól féltek, hogy az édesanyja rákos. A nemzeti vezetői találkozón Bellavistában Barbara Carmen Deliának kiöntötte a szívét.

„Azon a napon még nem tudták, hogy ez rák-e, vagy sem. Ez nagyon aggasztotta Babyt, és akkoriban azt mondta nekem: „Fel fogom ajánlani a Maternek, hogy inkább én haljak meg anya helyett, mert a kicsiknek nagyobb szüksége van órá!” Félt, és azt mondta, hogy nagyon neheze esett teljesen megbízni a Materben, és egészen a kezébe helyeznie magát.”

Azon az éjszakán, amikor a maipúi szentélyhez zárándokoltak, ezt írta:

„Mater, tudod, hogy neked áldozom az én boldog életem; tudom, hogy nagyon boldoggá fogsz tenni, még a bajban is. Mater, vedd el az életem, de gondoskodj arról, hogy a szeretteim boldogok legyenek.” (48-as naplóbejegyzés)

December közepén, röviddel a halála előtt így írt:

„Mater, N.-ért és az egész családomért, különösen apáért és anyáért imádkozom hozzád. Miközben értük imádkozom, szeretnék egyúttal köszönetet is mondani neked; azt hiszem, hogy az én szüleimnél nincs jobb a világon.” (74-es naplóbejegyzés)

Az útja viszont nem volt harcmentes. Azért, hogy valami erős és ellenálló legyen, annak különböző próbákat és nehézségeket kell kiállnia. Barbarának bőven kijutott eb-

ből. Bár nagyon jó hangulatú volt a családja, személyisége miatt mindennek tudni akarta az okát, mindent teljesen meg akart érteni. Talán túl sokat akart tudni. Ezért nehezebbre esett gyermekként átadnia magát Istennek.

„Mater – írja a naplójában –, minden gyengeségemet ismered, a legjobban azokat, amik megnehezítik számomra azt, hogy egy olyan kis gyermek legyek, aki vakon bíz.” (15-ös naplóbejegyzés)

Nem sokkal később ezt olvassuk:

„Mater, te és Krisztus ebben a pillanatban hozzám beszéltek. Érzem, pedig nehezemre esik hinni, mert nem látlak benneteket. Madrecita, ez az a túske, ami majd egész életemben végigkísér. Olyan szívesen megérintenének, megölelnének benneteket, és bocsánatot kérnék a gyermekiségem miatt, ami semmit sem ér, mert én egy semmi vagyok.” (24-es naplóbejegyzés)

„Matercita, annyira szeretetreméltó vagy, és én annyira szeretlek, még úgy is, hogy nem láthatlak igazán.” (37-es naplóbejegyzés)

Amikor a bátyjával, Miguellal a jövőbeli terveikről beszélgettek, elmondta neki, hogy a főszakja mellett teológiát is szeretne majd tanulni.

„Istennel kapcsolatban még annyi mindent tanulhatok”, azt mondta neki, ez az indok, amiért oda szeretne menni. Miguel kérdésére, hogy „Miért ekkora a tudás-szomjad olyan dolgokat érintően, amikről – a kinyilatkoztatást kivéve – csak találgathatunk?” – ezt felelte:

„Tudod, számomra életfontosságú, hogy megértsem, hogy Krisztus milyen formában van jelen az ostyában és bennünk, hogy milyen a túlvilág, és még olyan sok minden mást, amit egyelőre nem értek.”

Egy másik probléma, aminek nem tudott a mélyére hatolni, a halál volt.

„Nem értem, nem értem” – mondta Cristinának. Bár nem mutatta, de Barbara nagyon szenvedett a jövőbeli útja sötétségétől és a tudatlanságától.

„Mater, nem tudom, hogy mit vár el tőlem Krisztus, vagyis jobban mondva, nem tudom, hogy mindez hova vezet, csak egyet tudok, hogy te mindig itt leszel mellettem, védelmezel és bátorítasz.” (22-es naplóbejegyzés)

„Mater, nem tudom, milyen célt tűztél ki a számomra, csak azt tudom, hogy bíznom kell.” (23-as naplóbejegyzés)

„Mater, ... most még nem tudom, hogy mit fogsz kérni tőlem, de készen állok rá, Mater, akkor is, ha fáj. Mert minden azért történik, hogy minél inkább veled és Krisztussal töltsd fel.” (19-es naplóbejegyzés)

Egy őszi estén ezt írja:

„Kedves Mater, szeretnék veled egy kicsit beszélgetni és elmélkedni, szeretett Madrecitám. Tudod, ezen a nyugodt éjszakán, amelyen levelek repülnek át az utcákon, a tél légies dallamának ütemében szeretném neked elmondani, hogy milyen kicsinek és jelentéktelennek érzem magam. Isten titka, Krisztus titka, és a te titkod olyan hatalmas, hogy az én korlátozott lényem semmit sem érthet belőle. Krisztusom, megváltásunkért a földre szálltál, és sosem tudjuk ezt neked elégszer megköszönni. Az önszeretetünk és az anyagi dolgokhoz való ragaszkodásunk elvakítja a szemünket és a lelkünket. Csak figyelem a körülöttem lévő dolgokat, a csillogó fényű autókat, a gyenge, már elszáradt levelekkel teli fákat, és azt kérdezem: hogyan kételkedhetünk néha a létezésedben?

Ő (Krisztus) olyan csodálatos dolgot tett, aminek a Földön semmi sem érhet a nyomába. De tudod, ilyenkor eszembe jut, hogy én, egy emberi semmiség hogyan is érhetnék el bármilyen hasonlóan nagy dolgot? Ugyanakkor hallom, hogy a bensőmben megszólal egy lágy, édes hang: 'Ne aggódj, gyermekem, Isten olyan nagy, hogy meg fog-

ja neked adni azt a végtelen boldogságot, ami után epedsz.” (27/28-as naplóbejegyzés)

Isten az, aki végtelen bölcsességével fényt és sötétséget, örömet és próbatételeket hoz az életünkbe. Barbara nagyon nehezen élte meg a közelükben lévő egyik atya hitbeli krízisét (az esetleges nővéri hivatására gondolt, és az miatt aggódott, hogy nővérként egy nap majd elveszítheti a hitét). Ezek a próbatételek azonban nem tudták az Istenben való hitének gyökereit megingatni. Inkább pont ellenkezőleg, általuk erősödött, és még jobban a gyermekébe mélyedt.

„Mater, tudod, hogy milyen gyenge vagyok. Ismersz, hisz a te gyermeked vagyok, ezért teljes szívből arra kérlek, hogy engeddd, hogy egész életemben gyermekként higgyek. Olyan gyermekként, aki szeret és bíz, nem kérdez, és mindig a te oldaladon áll, mindenre kész, mert az anya a gyermekeinek mindig csak a legjobbat akarja. Mater, nem tudom, hogy mindazt, amit érzek, hogyan mondjam el neked, de ez nem is fontos, mert te már úgymint mindent tudsz.” (15/16-os naplóbejegyzés)

„...Az egyik kedvenc gyermekedként fogadj el engem, mivel gyenge vagyok, erre rá vagyok utalva. De majd együtt előbbre jutunk, vagyis majd te fogsz engem vezetni, akkor is, ha ezt mindvégig egyszerűséggel teszed.” (19-es naplóbejegyzés)

„Mater, segíts, hogy olyan apró gyermekeddé váljak, aki mindig a te oldaladon áll, csakis a te oldaladon.” (20-as naplóbejegyzés)

„Legdrágább Madrecitám, tudom, hogy a segítségeddel előbbre fogok jutni, ezért kedves Madrecitám, segíts, hogy egy olyan gyermek legyek, aki bíz és tudja, hogy a te anyai kezeidben van a helye.” (24-es naplóbejegyzés)

A gyermeki bizalmát a Szűzanya felé mindig újra és újra kifejezi a naplójában. Érzi a környezetével való harcot is.

„Mater, jól tudod, hogy a környezetem magával ragad és befolyásol, ezért arra kérlek, hogy ezen valóság előtt tehetetlenül, de teljes bizalommal feléd, vezess át engem ezen a közeget, ami meg akar engem változtatni, vezess át, akkor is, ha ez az életembe kerül.” (26-os naplóbejegyzés)

A kapcsolata a Szűzanyával nagyon ösztönös és élő.

„Matercita, szeretlek, te is nagyon szeress engem, olyan kisgyermekként kérlek erre, aki az anyja kedvenc gyermeke szeretne lenni.” (30-as naplóbejegyzés)

A jövő bizonytalansága fáj neki:

„Képtelen vagyok mindezt megérteni, de tudom, hogy éppen ez az, amit elvársz tőlem: hogy ne ésszel, hanem szívvel értsek... Mater, nem tudom, hogy milyen jövő vár rám, de azt tudom, hogy mint ahogy mindig is, te tervezted azt el számomra, mert te különösen szeretsz engem.” (35-ös naplóbejegyzés)

Barbara, aki annak ellenére, hogy több osztálytársának a bizalmasa és másoknak a támasza, a Szűzanya előtt nagyon gyermeki.

„Én mindig csak az a kis gyermeked leszek – vagyok –, akit te vezetsz.” (39-es naplóbejegyzés)

„...Őszintén szólva, Mater, most nagyon gyengének, tehetetlennek érzem magam ahhoz, hogy egyedül bármit is véghezvigyek. Ezért arra kérlek, hogy soha ne hagyj el engem, sem az életben, sem a halálban. Te és én, mi egyek leszünk az atya szívében. Mamacita, kis gyermekként egészen kezdedbe ajánlom magam, mert egyedül semmire sem vagyok képes.” (46-os naplóbejegyzés)

Ha tiszteletteljesen vizsgáljuk meg Barbara lelkét, akkor nem csak a Szűzanyával való kapcsolatában fogjuk megtalálni a természetességet, a melegséget és a tisztaságot, hanem a Krisztussal valóban kapcsolatában is. Azt is mondhatnánk, hogy ez a három személy teljes harmóniában van egymással. És itt eljutottunk a schönstatti lelki-

ség egyik legfontosabb pontjához: a Szűzanya iránti mély, sugárzó szeretet előbb-utóbb egy Krisztus iránt érzett mély szeretetbe torkollik.

Még egyszer igazolást nyer az, amit X. Piusz pápa mondott az „Ad diem illum” (1904) enciklikájában: miszerint Mária egy „létfontosságú” Krisztus-ismerethez vezet minket. Elég, ha csak belenézünk Barbara naplójába, és máris felfedezzük azt az elválaszthatatlan egységet, ami-
ben Barbara a Megváltót és az anyját szemléli.

„Matercita, annyira hiányoztál, nélküled semmi vagyok, csak egy gép. Matercita, nélküled és Krisztus nélkül semmi értelme sincs annak, amit teszek. Ez egyszerre lehetetlen és csodálatos, nem is tudod, hogy milyen boldoggá tesz, hogy erre rájöttem.” (30-as naplóbejegyzés)

„Kedves Matercita..., valami gyönyörűséget kell most elmesélnem, neked és drága Krisztusomnak: ma meggyóntam. Mily nagy öröm, hogy a tabernákulumom (itt a saját szívére utal) tiszta, ragyogó és Istenhez méltó.” (32-es naplóbejegyzés)

Amikor a csoportjával a csoporteszményt keresték, Maria Luz nővér adott nekik pár olyan kérdést, melyek segítségükre lehetett a lányok sajátos jellemvonásai megismerésénél. A Szűzanyára vonatkozó kérdésekre Barbara a következőképp válaszolt:

Hogy találtam meg a hozzá (Máriához) vezető utat?

„Kezdetben nagyon krisztusközpontú voltam. Krisztus és Isten teljesen betöltött. Krisztust mindig próbáltam magamnál hordozni, mert nem tetszett, hogy egyedül van a keresztyével. Aztán jött egy olyan pillanat, amitől fogva csodáltam a Szűzanyát. A tökéletes nő volt számomra, ő teljes egészében nő volt. Sokáig csodáltam így. Amikor beléptem a mozgalmába, akkor tudatosult bennem, hogy milyen fontos, létfontosságú a Szűzanya. Csak apránként értettem meg, hogy ha őt élőként elfogadom az életemben,

akkor a Szűzanya nem eltávolít engem Krisztustól, hanem inkább Krisztushoz vezet. Igazi anyaként segített elérni a vágyaimat, és talpra állni a csalódottságok, sikertelenségek után.”

Milyen képet alkotok róla?

„A Mater az én második anyukám. Ő tényleg az a személy, aki engem Krisztushoz és Istenhez közelebb visz. Teljesen elfogad engem, mindig vigyáz rám, mindenre figyel, bármi történjék is.

Hozzá mindig mehetek, ő ad nekem erőt, hogy Istent és Krisztust továbbra is el tudjam vinni az emberekhez, mert ő volt az első, aki elhozta őt közénk. A Szűzanya a személyével megmutatja nekem, hogy milyennek kell lennem ahhoz, hogy teljesen megvalósíthassam az eszményemet.

A Szűzanyát élő személyként élem meg, aki védelmez engem a palástjával.”

A Szűzanya mely élethelyzeteiben folytatott magatartása tetszik nekem a legjobban?

„A legjobban nekem az angyali kinyilatkoztatás tetszik. Ebben a pillanatban Isten magáénak tud egy élő, emberi lelket, a Szűzanyát. Az a magatartása tetszik nekem a legjobban ebben a helyzetben, hogy teljesen nyitott és a kész arra, hogy Istent befogadja. Melegséggel és örömmel fogadja. Mária megkérdezte, hogy mindez miként történik, mert nem értette, de mihelyt megértette a szívével, átadta önmagát. A Szűzanyának az a jellemvonása tetszik még nekem, hogy Krisztus életének minden fontos pillanatában jelen volt: az örömteliben is, mint a Kánai menyegzőn, és a fájdalmasnál is, a keresztnél.

A harmadik dolog, amit csodálok benne az, hogy a Szűzanya a híd az emberek és Isten között. Mária megértette az emberek vágyait, és azokat Isten elé vitte.” (IV. Mozgalmi kiadvány)

„Tudod, Madrecita, hogy szükségem van a segítségedre, hogy a csoportomnak mesélhessek rólad, az egész birodalmadról, a dicsőségedről.” (33-as naplóbejegyzés)

„Kedves Mater, hogy vagy? Köszönöm neked ezt az új napot, amit veled tölthettem. A mai nap folyamán, amikor éreztem, hogy te és Krisztus jelen voltatok bennem, tudtam, hogy az eszközötök vagyok...”

Ma a csoportban érezhettem, hogy milyen közel vagy hozzám, és Krisztus is, és a záró imánál te, Ő és én egyek voltunk az Atya szívében...” (34-es naplóbejegyzés)

„Mater, tudod, hogy hogyan szeretnék szeretni téged és Krisztust: erősen, ragyogva és rendíthetetlenül.” (36-os naplóbejegyzés)

„Látom, hogy az egész életemet a Mater és Krisztus vezette, és hogy azt kívánják, hogy eszköz legyek. Nem szeretnék mást, csak hogy egyé váljak velük, engedelmes és tiszta legyek, megfelelően az isteni terveknek.” (40-es naplóbejegyzés)

Miután abbahagyta a dohányzást, ezt írta:

„Mater, ma valami nagyon nehezetté vált tőlem, ami még a mai nap után sem lesz egyszerű a számomra. Arra kértél, hogy hagyjam abba a dohányzást. Mater, a cigarettát volt az egyetlen szórakozásom. Olyan volt számomra, mint valami kíséző. De te, Mater, azt kívántad, hogy csak te és Krisztus legyetek az én egyedüli kísézőim.” (41-es naplóbejegyzés)

„Mater..., tudod, egy kicsit gondolkodni szeretnék azon az imádságon, amit eszközödként mondom el neked. Mater, a tabernákulumodként, Krisztus tabernákulumaként fogom szolgálni a világot...” (42-es naplóbejegyzés)

„Mater, mindig hűen és erőteljesen védelmezz engem, hogy minél jobban harcolhassak Schönstattunkért. Krisztus és a te jelenléted kísérjen engem mindvégig, hogy a

kis szívemben jogotok legyen kiválasztani azt a kis helyet, amelyet be szeretnétek tölteni.” (42-es naplóbejegyzés)

„Drága Mater..., annyira szeretnék most veled az arcomat fürkészve szemtől szemben beszélgetni. De nem baj, úgy érzem, hogy a szívemben elevenen jelen vagy. Te és Krisztus, ti vagytok az én leghűségesebb barátaim.” (51/52-es naplóbejegyzés)

„Mater, az egész életemet neked és Krisztusnak fogom adni, mert megbízom bennetek.” (52-es naplóbejegyzés)

Keresztény értelemben a hit nem csak azt jelenti, hogy bizonyos tanításokat igaznak tartunk, vagy hogy némely morális elvet fontosnak vélünk. Mindenekelőtt egy személyes, eredeti, érzelmekkel teli szeretetkapcsolatot jelent Krisztussal, és hozzá kell tennünk, hogy Máriával is. Tehát a hit arra hív meg minket, hogy egy szeretetszövetségben éljünk velük. Egy rövid és találó mondatban így fejezte ki Kantenich atya, hogy milyen legyen az Istenhez vezető utunk:

Állíts minket a Szentháromságba,
és így Szentlelken keresztül eljutunk az Atyához.

Barbara így élt. Biztos, hogy nem egy tudatos fejlődés eredményeképp, hanem egy olyan életfejlődés gyümölcseként, amit a Szűzanya vezetett.

Röviddel a halála után, amikor megtalálták a naplóját (senki sem tudott a létezéséről), nyilvánvalóvá vált a hitének mélysége. A bátyja, Miguel azt mondja: „Sosem tartottam őt ennyire »gyermeknek«, a Máriával és Krisztussal való kapcsolatában sem gondoltam, hogy ennyire gyermeki és eleven...”

21. SZERETETSZÖVETSÉG-KÖTÉS

Egyre jobban közeledett legbensőbb vágya nagy napja, amelyre az év folyamán oly sokat készült. Már télen ezt írta a naplójába:

„Kedves Madrecita, elérkeztünk a kedvenc témámhoz, a szenteléshez. Ez olyan nagy dolog, annyira csodálatos, hogy nem is tudom, hogy én, aki ennyire tökéletlen, hogyan lehetne méltó egy ilyen végtelenül hatalmas eseményre. Mater, nagyon meg vagyok hatva ettől a dicsőséges valóságtól: mostantól egy szövetségben haladunk mindketten tovább, anélkül hogy bármikor is elválnánk egymástól!!!” (31-es naplóbejegyzés)

A maipúii szentélyhez való zárándoklat utáni fáradtság miatt sem feledkezett meg nagy céljáról:

„Hamarosan megkötöm a szeretetszövetséget. Készítsd elő a szívemet és a lelkemet, hogy Krisztus azon a napon még az eddiginél is nagyobb örömmel költözhessen be a szívembe. Mater, tudom, hogy azon a napon örökre Krisztushoz kötöm magam, és egyesülni fogok az Atya szívével. Azt kívánom, hogy azon a napon a szívem fehér legyen, gyönyörű virágokkal legyen díszítve: a csoportommal, a kegyelmi tőkével és az irántad érzett szeretetemmel.” (48-as naplóbejegyzés)

Barbara év végén már nagyon izgatott volt: iskolai vizsgák, búcsú az osztálytól, készülés az érettségire, az iskolaújságért való felelősség, csoporttalálkozók és a felkészülés a szeretetszövetség megkötésére. A sok izgalom közepette, néhány nappal a szentelés előtt Barbara még egyszer úgy gondolta át, hogy mit is jelent neki ez a lépés, hogy végignézte a Máriához szóló szentelési imát (Úrnőm és Anyám):

„Kedves Mater, a tabernákulumban lévő Krisztus előtt szeretném az anyai oltalmad alatt átgondolni, hogy mit is jelent számomra, neked szentelni a szememet.

Mater, ha neked szentelem magam, akkor a szemeimet is neked szentelem. Ezek többé már nem az én szemeim lesznek, hanem a tied, vagyis mostantól kezdve te fogsz rajtuk keresztül nézni. Mater, tudod, hogy ezzel kapcsolatban egyszer már átéltem egy nagy fájdalmat. Segíts, hogy mindig téged tükrözzenek vissza, és hogy a tekintetem tiszta legyen, hogy a szereteted, a megértésed, a szívélyességed átsugározhasson rajta. Mater, a szemeim többé nem szemlélhetik úgy a világot, mint korábban. A kritikának, a gyűlöletnek, és az irigységnek nem lesz többé hely bennük. Mater, mivel neked szentelem a szemeimet, szeretném, hogy a szereteted és Krisztus jelenléte már mostantól kezdve elevenen felragyogjon közöttünk. Az egész lényem tabernákulum lesz. Ha megkapom azt a medált, ami benne volt a legtökéletesebb tabernákulumban, akkor a szemeim a te szemeid lesznek. A szemeim végérvényesen neked szentelt szemek lesznek.” (57-es naplóbejegyzés)

„Kedves Mater, egy kicsit át szeretném ma gondolni, hogy mit is jelent, hogy neked szentelem a füleimet. Mater, pontosan tudom, hogy ez azt jelenti, hogy többé nem az én füleimmel fogok hallani, hanem a te füleiddel. Az én füleimmel fogsz hallani, ezért lesz ez olyan, mintha azok a te füleid lennének. Mater, ezek tiszta fülek lesznek, amiknek a szívem és a felebarátaim szívének minden megmozdulását meg kell hallgatnia. Meg kell tanulnom az egész lényemmel fülelni, először nem a saját eszményeimet kell másokra ráerőltetnem, hanem tudnom kell hallgatni. Mater, de jó, hogy a füleim a te füleid lesznek! Tiszta fülek lesznek, semmi tisztátalan dolgot nem fognak meghallani, mert ilyenek nem érdeklik. Ha illetlen dolgokat hallanak, akkor meg fogják ezt mondani a nyelvemnek, hogy szív-

ből vezetve más beszélgetésre terelje a szót. Mater, nehéz hallgatni, ha az embernek semmi kedve sincs hozzá, de tudom, hogy te mindenkit meghallgatsz. Ezért, Mater, neked adom a füleimet. Szenteld és változtasd meg őket.” (63-as naplóbejegyzés)

„Kedves Anya! Szeretnék ma beszélgetni veled, és azt átgondolni, hogy mit is jelent neked szentelni a számat. Ez nagyon fontos. Mostantól kezdve ez már a te szád lesz, a tabernákulum szája. Minden, ami kijön belőle, az azt fogja tükrözni, ami a bensőmből árad, a tabernákulumból. Mater, a számban fecsegésnek, irigységnek vagy ronda szavaknak ezentúl nem lesz helye. Ez a te szád lesz, és ezen keresztül fogsz majd az emberekhez beszélni, és ezen keresztül viszed el majd nekik az örömhírt. Mater, kérlek, minden nap szenteld meg a számat, hogy valóban a tabernákulumom ajtaja lehessen, az az ajtó, amelyen át Krisztus kilép és eljut más emberek szívébe. Mater, vigyázz a száma-ra, hogy semmi olyat ne mondjon, amit te nem akarsz.” (63-as naplóbejegyzés)

„Ma neked ajándékozom a szívemet, Mater. Ez egy olyan szív, aminek semmije sincs, amit neked ajándékozhatna; csak nyitottan áll, hogy minden kegyelmedet, az egész szívedet belehelyezhesd. Mater, már nem a magamé vagyok, már hozzád tartozom. Tudod, hogy most még nem sokat értek abból, ami majd történni fog az életemmel, de ez nem baj. A te szívedben élek, szóval már nem vagyok egyedül.

Matercita, vegyél örökre a kezeidbe, és soha többé ne engedj el. Ha önféjú vagyok, és el akarok menni, akkor csak érintsd meg a kezeddel a szívemet, hogy az helyesen cselekedjen. Mater, lesznek nehéz pillanatok, ezért te védelmezz engem, hisz te mindig hűségese vagy.” (64-es naplóbejegyzés)

December 7-én, szombaton Barbara a csoportjával és Maria Luz nővérrel a délutáni órákban jócskán megkés-ve érkeztek meg Bellavistába, mert a szentelési imát és a szentelési szertartást még begépelték és összefűzték. Barbara megkérte a nővért, hogy erre az éjszakára tegye be a medálját a szentély tabernákulumába. Másnap, a Szeplőtelen Fogantatás ünnepnapján, korán felkelt, úgy 7.30 körül. Izgult, mert a szentelési imáját még nem fejezte be, de nagyon boldog volt, hogy végre elérkezett a nagy nap. Ismét elmondta Maria Luz nővérnek: „Tabernákulumként a szentelés nem is lehetne más napon, mint december 8-án, a Szeplőtelen ünnepnapján.”

A naplójában leírja, hogy mire vágyott abban a bizonyos pillanatban, és milyen volt a hangulata:

„Kedves Mater, ma neked szentelem magam. Mater, az igazi nevemen szólítottál magadhoz, és meghívtál, hogy legyek a családod tagja, és hogy osztozzak az országon. Azzal a névvel hívtál magadhoz, amellyel Isten megke-reesztelt engem: Tabernákulumnak neveztl. Mater, tudom, hogy már kezdettől fogva kiválasztottál, és ma a Szeplőtelen Fogantatás napján azt mondod nekem: 'Jöjj, és ünne-peld az ünnepnapod, akkor is, ha ez az én ünnepnapom! Ez az életed legfontosabb napja, a szentelésed napja!' Ma-ter, óvj meg engem, hogy végig tiszta legyek, mert tudod, hogy mindig a te Fiaid otthona szeretnék lenni.

Mater, ahogy elmondom ma neked, hogy mennyire szeretlek, azt is elmondom most, hogy gyenge vagyok és szükségem van rád.

Most még nem értem teljesen, hogy milyen nagy do-log ez az egész szentelés, de tudom, hogy mindig örköd-ni fogsz felettem. A bizalmam benned nyugszik. Mater, a mai napon, amikor a közbenjárásodra kicsit összekapcso-lom az eget és a földet, arra kérlek, hogy mindenkit, aki-nek szüksége van rád, az egész családot írd be a szívedbe.

Mater, legyen ma a szentáldozásom egy eleven találkozás Krisztussal, hogy ténylegesen tovább tudjam Őt ajándékozni. Add, hogy a bensőmben érezhessem Őt, és hogy a szívem Krisztus szívével egy ütemben verjen.

Kentenich atya, kérlek, segíts nekem és áldj meg engem az égből. Te is végigcsináltad ezt, amit most én is keresztülmegyek; kérlek, csiszolj még egy utolsót a szívemen.

Mater, legyen a szentély mindig az a hely, ahol találkozom Istennel, és ahol mély beszélgetéseket folytatok veled, segíts, hogy a szívem a tiéd és Isten elé álljon, és azt mondja: »Itt vagyok, Anya, egészen a tiéd; a bizalmam benned nyugszik.«

Mater, ma teljesen a kezedbe ajánlom magam, ha egy nap el akarok szakadni tőled, akkor ma arra kérlek téged, hogy tedd meg nekem azt a szívességet, hogy erősen tartasz, és nem engedsz el. Szeress mindig féltékeny és páratlan szeretettel, mert csak így lehetek majd boldog. A medálom mindig emlékeztetni fog a személyes eszményemre, mert most már meg van szentelve, hiszen ott volt a tabernákulumban is. Mindig az igazi nevémet fogja az eszembe juttatni.

A gyertya Krisztus fénye lesz, amely majd megvilágítja az utamat; ez a fény fog gondoskodni arról, hogy sose járjak sötétben. A nehéz pillanatokban engem fog megvilágítani, és az öröm pillanataiban velem együtt fog ragyogni.

Mater, te és Kentenich atya, ti vagytok az én legbiztosabb oltalmam; bennetek bízom, most és mindörökké.”
(70-72-es naplóbejegyzés)

Bellavistában ünnepi hangulat uralkodott. A távolból észak felé tekintve már látható volt a San Cristobal dombon egy kis fehér pont, a Szeplőtelen Szűz szobra. Amikor köszöntötték az arra járó embereket, arcukon különleges öröm ragyogott. A Schönstatt Család számára nagyon jelentős ez a nap, mert a Szeplőtelen Szűzben látják a Krisz-

tusban élő új ember eszményét, azt az embert, aki minden bűntől, sötét gondolatoktól vagy elnyomástól mentes, bensőleg szabad, Krisztus fényével megtelt, átlátható, Istené lett, aki győzedelmeskedett a sötétség hatalma felett, és egy napon a halál felett is. A szentély a szokásosnál is szebben ragyogott, fehér liliummal és szegfűvel volt feldíszítve, amiket a sekrestyés az előző este gondosan elhelyezett. A szentelés a szentmise közben történt, nagyon sokan voltak, és gyönyörű dalokat énekeltek.

Barbara, nagyon összeszedetten, térdelve hallgatta a nővér és a celebráló atya szavait. A válaszaiból komolyságot és bizalmat lehetett kiérezni.

Nővér: „Schönstatti Háromszor Csodálatos Anya és Királynő, Barbara az életében megtapasztalta a te hűséges jelenléted, amivel mindig kerested, kiválasztottad és vártad őt, amivel végigkísérted, mindig készen a megbocsátásra, és arra, hogy elfogadd ismét egy olyan kisgyermekként, aki tudja magáról, hogy gyenge, és hogy szüksége van rád és a többiekre. Ma itt van, hogy megkösse veled a szeretetszövetséget, Krisztus ereje biztonságával, ami a te kezdedben majd az Atyához vezet.”

Atya: „Barbara, az Úr és a Megváltó előtt, aki jelen van a szent oltáriszentségben, a Mater előtt, az atyánk és alapítónk előtt, a csoportja és az összes fiatal előtt, megvallja hitét, ami ma idevezette, hogy ezen a napon a Szűzanyának szentelje magát.”

Barbara: „Itt vagyok, Mater, előtted, mert szentül hiszem, hogy ezen a helyen atyánkkal és alapítónkkal köztől egy szeretetszövetséget. Emiatt vált ez a hely kegysszentéllé. Általa akarsz nekünk otthont adni, átformálni és kiküldeni minket a világba, hogy továbbvigyük a küldetésed, hogy elvigyük Krisztust az emberekhez. Azért jövök hozzád, mert hiszem, hogy kiválasztottál, hogy kizárólag csak hozzád tartozzam, és hogy Schönstatt küldetését sze-

mélyes életfeladatomban tekintsem, és sorsomat összekapcsoljam vele.”

Atya: „Barbara, ismeri a Család tagjaként a szenteléssel járó kötelezettségeit Isten és Schönstatt előtt?”

Barbara: „Mater, a legfontosabb kötelezettségem az, hogy a felém intézett híváshoz mindig hű maradjak; szabad akarattal szentelem neked magam, és szeretnék mindig hűséges lenni hozzád, azért hogy Schönstatt lelkiségében élek. Ezért arra kérlek, hogy segíts, hogy hű maradjak a szentélyhez, a kegyelmi tőkéhez és azokhoz a konkrét dolgokhoz, amiket az atyánk és alapítónk által ajándékoztál nekünk: a lelki napirendhez és a rendszeres gyónáshoz. Megígérem, hogy részt fogok venni és segídek a fiatalok rendezvényein, és konkrét apostoli munkában eszközként fogok szolgálni.”

Atya: „Most mondja el a saját szavaival a szentelési imáját, tudván, hogy a Szűzanya és atyánk és alapítónk hallgatják és szeretettel fogadják Önt.”

Barbara: „Kedves Mater!

Örömmel teli szívvel jövök ma hozzád, hogy hallhasd az én kedves „ámen”-emet. Mater, a szentélyből jöttél hozzám és hívtál meg arra, hogy örökre a kezeid közé vegyél. Mutattál nekem egy utat, amelyen soha többé nem fogok egyedül járni, egy olyan utat, amelyen ti, te és Krisztus, fog engem az Atya felé kísérni.

A választásod, tudom, Mater, hogy csak a szeretet vezérelte, mert te minden gyengeségem ellenére szeretted engem. Ezért ajándékként ma egy nyitott szívet hoztam neked, mely a te szereteted után vágyakozik. Helyezd bele a szereteted, a különleges vágyaidat és a kéréseidet is. Ebben a pillanatban a Schönstatt Család örökös tagjává válok, mert tudom, hogy öbennük és Kentenich atyában ma egy választ adtál a világnak. Az ő életük és sorsuk mostantól az én életem és sorsom lesz.

Ezért, Mater, teljesen az atya rendelkezésére állok. A mennyből vezet és megáld minket azáltal, hogy a művét mibennünk továbbviszi.

Mater, segíts, hogy bizonyosságot tegyék az élő és személyes Istenről, aki nélkülözhetetlenül és valóságosan avatkozik bele a mindennapi életünkbe. Segíts, hogy bizonyosságot tegyék arról az Istenről, aki keres, szeret és elfogad. Mater, a szívem ezen vágyait és minden más vágýamat a kezeidbe helyezem, mert az erómet és húségemet illetően már nem magamra hagyatkozom, hanem csakis te rád, a te végtelen anyai szeretettedben. A szentély ettól kezdve örökké az én természetfeletti életem forrása lesz, az a lelki otthon, ahol a Mater minden arra járó szívnek kinyilatkoztatja az Isten szívét.

A fiatalok zászlaja mostantól az én zászlóm is, mindig erre a különleges eszményre fog emlékeztetni. Minden erómmel azért fogok harcolni, hogy ha egy napon majd hozzád megyek, akkor azt mondhassam: 'Tedd fel, Mater, a koronád, mert a zászlód veretlenül tért haza.'

Mater, kérek, add meg nekem, hogy sikerüljön minden nap a menny felé nyitnom, úgy, mint egy élő kehely, ami szeretné, ha te és Krisztus megtöntenétek, hogy maradéktalanul a schönstatti művedet szolgálhassa.

Mater, mostantól kezdve a szívem örökké a te szívedben foglal helyet, ugyanakkor a fiatalok szívében is, ugyanis családként mindnyájan benned egyesülve az Atya szívében szeretnénk megpihenni, aki végtelen szeretetével az ő nagyon kedves gyermekeiként fogad el minket."

Atya: „A Család Szűzanyja és Atyja nevében elfogadom a szentelését.”

Átadják neki az égő gyertyát.

Atya: „Mint ahogy a pap szavai átváltoztatták a bemutatott kenyeret és bort a jelen és eleven Krisztussá, úgy fogadta el Isten és a Mater az Ön szeretetszövetség általi

szentelését. Ők Önt elfogadják, és ugyanakkor magukat Önnek ajándékozzák. Ettől a pillanattól kezdve ők is hűséget és örök szövetséget ígérnek. Mától egy új fény ragyog az életében; fogadja az égő gyertyát egy új, fénylő jelként arra vonatkozóan, hogy Isten mindig jelen van az életében. Őrizze ezt a lángot, hogy az égessen, növekedjen, másokra átterjedjen és másokon segítsen, és hogy a világ egy olyan szeretettüzzé váljon, ami az Atya tiszteletére ég.”

Ezt az eseménydús napot zárásként Barbara még egyszer átgondolta, a csendes éjszaka közepén leírta az érzéseit a füzetébe:

„Kedves Mater, ma neked szenteltem magam. Mater, nem találok szavakat, hogy elmondjam, mit is érzek. Most, amikor egyedül vagyok, lelkileg összekötve a szentéellyel, el szeretném neked mondani, hogy mi mindent jelentett nekem a szentelés.

Mennyei Matercita, a szentelés előtt egy kicsit nyugtalan voltam, mert nem éreztem magam méltónak a szentelésre. Az egész életemnek ez a szentelés volt a csúcspontja. Úgy érzem, hogy ez az életem első szakaszának a csúcspontja. Az a szakasz, amelyben megkerestél és meghívtál, és amelyben én elfogadtalak. Mater, ma a szentelés közben úgy éreztem magam, mintha a mennyben lennék. Minden jelenlétéről megelégedtem. Csak téged éreztelek, Istent és az atyát.

Mater, ez csodálatos. Emlékszel, hogy a szentáldozásnál milyen határtalan volt a boldogságom? De minél boldogabb voltam, annál inkább nem értettem a szeretetnek ezt a titkát. Kentenich atya, éreztem, hogy a mennyből milyen közel vagy hozzám. Elöntöttél nyugalommal, ami akkor lett tökéletes, amikor megkaptam az áldásod. Atya, kérem, mindig segítsen nekem. Maga ismer engem, tudja, hogy olykor kicsit ostobán viselkedem Istennel. Mondja meg neki, kérem, hogy kedvenc lányaként szeressen, mert szükségem van rá.

Mater, a műved, az atya műve most már az én művem is. Segíts, hogy teljesen átadhassam magam, teljes lélekkel és teljes szívvel.

Madrecita, tudod, hogy milyen vagyok. Sokszor vagyok önfejű, de te segítettél nekem megtalálni az igazi nevemet, a Tabernákulumot. Ma valami nagyon különlegeset kérek tőled: add meg nekem azt az ajándékot, hogy téged, Krisztust és Kentenich atyát mindig valós, élő személyként érezzelek a bensőmben. Többé ne az én szívem verjen, hanem a tiétek, a természetfeletti világé verjen bennem. Az életem a ti életetektől függ. Mater, őszintén arra kérek, hogy inkább szeretnék meghalni, minthogy úgy legyek ezen a földön, hogy nem úgy vagytok jelen, ahogy mondtam. Mater, legyen az egész földi tartózkodásom veled, Krisztussal és az Atyával átítatva, mert csak így van értelme az életemnek.

Mater, nem tudom, hogy milyen utat terveztél el nekem, de teljes bizalommal mondom neked, hogy félelem nélkül fogok azon járni, mert tudom, hogy soha nem engeded el a kezem. Kérlek, ajándékozz meg a lehető legnagyobb közelségeddel. Nem számít, hogy milyen hivatást választottál nekem, számomra csak az fontos, hogy mindig veled legyek. Mater, ha küldesz nekem valakit, akkor őt boldogan el fogom fogadni, és ha Krisztushoz küldesz, akkor ő lesz az az út, ami engem majd a birodalmadba vezet.

Mater, meg fogom próbálni a természetfeletti világ teljes valóságát továbbadni, mert mostantól kezdve örökké ez lesz az én világom is. Mater, teljesen hozzád szeretnék tartozni.” (72-74-es naplóbejegyzés)

Pár nappal később, amikor visszament Linderosba, így köszöntötte az édesanyját: „Tudod, anya, mit jelent az, hogy a Szűzanyának szenteled magad? Azt, hogy kiállítasz egy biankó felhatalmazást. Most már azt csinál az életemmel, amit csak akar.”

22. EGY FÁRASZTÓ ÉVVÉGE

1968 utolsó hónapjai voltak Barbara életének talán legaktívabb időszaka: felkészülni a szeretetszövetség-kötésre, két csoportot vezetni, iskolai vizsgák, felkészülni az egyetemi felvételi vizsgára, érettségi, iskolaújság, gyűjtés a szüneti táborra. „Amikor éjfél körül hazaértem, legtöbbször már az ágyában feküdt szemüvegben, egy pohár tejjel és a füzetével. Vagy a mozgalmról írt valamit, vagy tanult”, mondja Miguel. Barbara az anyagait mindig gondosan előkészítette, de ennek az évnek a végén a mozgalomban olyan sok különböző dolgot vállalt el, hogy már nem jutott olyan sok ideje a tanulásra, mint korábban.

„Mater, nem tudom, hogy hogyan sikerülnek majd a vizsgáim, csak keveset tanultam. Mindenesetre megbízom benned. Mater, te azt fogod tenni, ami jó nekem.” (November 11-i naplóbejegyzés)

Nem sokkal később visszatér erre, mert biztosan tudja, hogy nincs egyedül:

„Mater, jól tudom, hogy csupán csak az emberi eszközeimmel nem fogok a vizsgán jól teljesíteni. Ezért teljes bizalmat tanúsítok feléd. Felajánlom neked a vizsgáimat, és vakon bízom benned, annál is inkább, mert most épp a szentelésre való felkészülés közepén vagyok, és a szentelés ezt kívánja tőlem. Mater, az egész életemet át fogom adni neked és Krisztusnak, bízom bennetek.” (52-es naplóbejegyzés)

December 4-én, Szent Borbála neve napján, rábízta magát a védőszentjére.

„Szent Borbála, ma van a névnapom. Kérlek, ajándékozz meg ma azzal, hogy átmegyek a vizsgákon, és hogy azzal, hogy mindenkit megvigasztalsz, akinek szüksége van rá.” (64-es naplóbejegyzés)

Mindemellett szinte minden nap elmegy a bellavistai szentélybe Carmen Deliával. Miguel viccből azt mondta neki, hogy tanulás helyett biztos az egész napot a szentélyben tölti. „Figyelj csak, öcsikém”, volt a válasza, „ha rájönnek, hogy mit is kellene csinálnom, hogy elég legyen az időm, akkor azonnal szünetet csinálnék, mert azt sem tudnám, hol kezdjek hozzá. Ezért kötöttem egy szerződést a Matherrel: mivel minden, amivel foglalkozom, legalább annyira érdekli őt is, mint engem, azt a 'megbízást' kapta, hogy oldja meg a legnehezebbet, amíg én övele foglalkozom. Mostanáig, mint láthatod, minden jobban megy, mint vártam!”

Ez tényleg így volt. Minden a lehető legjobban ment, kivéve egy vizsgát, aminek az érdemjegye nem lett annyira jó. Az osztályban neki lett az egyik legjobb átlaga. Mindehhez jött még a felkészülés az egyetemi felvételi vizsgára is. Pedagógiát akart tanulni az „Univesidad de Chile”-n (az Állami Egyetemen), hogy ott is apostolkodhasson, ahol az nehéz lenne. (Az édesapja nem nagyon volt ettől elragadtatva, inkább azt tanácsolta, hogy menjen a katolikus egyetemre.) Barbara azt mondta: „Az Állami Egyetemen uralgó erőszakos légkör szükségessé teszi, hogy a keresztény hallgatók egy közös akcióval összefogjanak. Hiszen eddig csak egyenként próbálkoztak.” A humán tantárgyak mellett döntött, pedagógiát és történelmet akart tanulni.

December közepén az egyik este Barbara a bátyjával beszélgetett. A Suecia utcai házukban voltak.

„Az egyetemi terveiről kezdtünk el beszélgetni. Azt mondta,” meséli a bátyja, „a vizsgaidőszak nagyon kifárasztja, és kétséges, hogy sikerül-e neki a történelem, mert nem kapott olyan jó jegyeket, mint amire számított. A fáradtság és a csalódottság mellett úgy tűnt nekem, hogy van még egy mélyebb oka is ennek, amit aztán be is vallott. Az volt a legnagyobb vágya, hogy egy évet kihagyjon az egye-

temen, vagy legfeljebb csak lazán csinálja, hogy teljes mértékben a mozgalomért dolgozhasson. Bátorítottam, hogy azt tegye, ami a legtöbb örömet okozná neki. Mondtam neki, hogy a szüleinknek biztos nem lenne kifogása ellene, és hogy én mindenestre az ő oldalán állok.”

A két testvér átgondolta a teológiai tanulmányok melletti érveket és ellenérveket. A beszélgetés már nem tartott sokáig.

„Nem tudom, hogy alakult így, de ezen az estén végül a halálról beszélgettünk”, meséli tovább Miguel. „Azt mondtam neki, hogy engem nem érdekelne, ha egyszer csak meghalnék, ha tudnám, hogy kegyelmet kaptam.”

„Oh, nem... én nem szeretnék meghalni, amíg nem értettem meg teljesen egy-két dolgot, még akkor sem, ha tudom, hogy azokat ebben az életben soha nem fogom tudni megérteni.”

Barbara az év végén sokat szenvedett attól, hogy nem látta teljesen tisztán maga előtt a jövőjét. Amúgy más helyzetekben mindig nagyon határozott volt, és mindig tisztán látta, hogy mi az ő útja.

„Jövő márciusban olyan boldog leszek, ha már tudom, hogy mit kell tennem”, mondta az egyik barátnőjének. Ennek ellenére valami viszont egyre jobban kirajzolódott benne. „Sok mindent kell csinálnom, ezért egy olyan szakmát kell magamnak választanom, ami további munkaköröket nyit meg a számomra”, mondja az édesanyjának. Egy másik lánynak a Schönstatt Mozgalomból november közepén ezt mondta a jövőbeli tanulmányai illetően: „Szeretnék valami olyat tanulni, ami majd 'teljesen' lefoglal.” Ennek az ismeretlen „valaminek” a rejtélyét egy Maria Luz nővérrel folytatott beszélgetés alkalmával egészen spontánul így oldotta meg: „Tudja, nővér, ez az összevissza gondolkodás arról, hogy milyen szakmát kellene választani... A legszívesebben nem választanék egyet sem, hanem fog-

nék egy matracot, idehoznám a mozgalmi házba, és csak a találkozóiimnak szentelném magam.”

Barbarában igazi változás ment végbe. Nagyon megragadta a schönstatti küldetése, és mindent ez alá rendelt. Nem meglepő, hogy nem csak az idejét és erejét, hanem saját magát is, az életét is ennek szolgálatába állította.

„Krisztus, hogyha szükséges az, hogy odaadjam az életem, akkor félelem nélkül vedd csak el, mert tudom, ha szükségem lesz rá, mindig elég erőt adsz. Krisztus, tudom, hogy ezeknek a szavaknak a súlya borzalmasan nagy, és talán egészében sohasem fogom tudni teljesen megérteni, de egyet pontosan tudok: érted, és csakis érted szeretnék dolgozni, örülni, élni vagy halni.” (35-ös naplóbejegyzés)

„Krisztusom, ma szenvedtél? Bocsáss meg nekem mindenért, amivel ma megbántottalak; bocsáss meg nekem és mindazoknak, akik ma ugyanezt tették. Készíts fel engem, ha ez az akaratod, hogy a kereszted terhét is magamra vehessem. Krisztus, ezek a szavak a bensőmből jönnek, anélkül, hogy tudnám, miért. De tudom, hogy te ezeket te tápláltad belém.” (37-es naplóbejegyzés)

„Matercita, ma valami különleges dolgot kértél tőlem. Azt szeretnéd, hogy schönstatti hős legyek, egy 'fekete kereszt'. Mater, most nem egészen értem, hogy hogyan is lesz ez mind, de a szívem továbbra is nyitottan áll.” (46-os naplóbejegyzés)

Ezekben a napokban írt egy levelet az egyik schönstatti ifjúsághoz tartozó barátnőjének, amiben ez áll:

„...Nekünk a szentély egy szelet mennyország. Ez lesz a mi szeretet- és kegyelemforrásunk, ahol minden egyes alkalommal, ha bemegyünk, megújítjuk a küldetésünket. A minket körülvevő légkörnek annyira szentnek kell lennie, hogy az egész menny osztozhasson rajta. Tanúsítani fogjuk Krisztust, aki az emberek között él, és mivel mi ilyen kicsik vagyunk, tudatos marad bennünk, és ráha-

gyatkozunk arra, hogy a Szűzanya majd megsegít minket. Így egyszer majd még a mennyben ismét megkoronázhatjuk őt, mint ahogy azt az atyánk és alapítónk korábban már megtette. A mi koronánk az eszményiség és a küldetésünkre való teljes átadás koronája lesz. Nem tudjuk pontosan, hogy mit fog hozni nekünk, örömet vagy fájdalmat, de azt jól tudjuk, hogy mindig közelebb visz majd minket Istenhez és a Materhez, és az egész Schönstatthoz, mert mi azt a szívünkben hordozzuk...

Hősök leszünk, akik mindenre készek. A Mater külön minket választott ki. Ezért a szívünk mindig ragyogni fog, és Istent örökké dicsérni fogják, mert mi vagyunk a kiválasztottak. Most, hogy a Mater megmutatta nekünk azt az utat, amely minket a hősiességhez vezet, amely Krisztushoz hasonlóvá tesz minket, vakon megbízunk őbenne, a mi anyánkban, és meg fogod látni, hogy mindenből győztesen kerülünk ki."

December 7-én a bátyja, Miguel megkötötte a szeretetszövetséget. A csoportja ennek a lépésnek a szimbólumaként egy kis fekete fakeresztet ajándékozott neki. Miguel az éjjeliszekrényre helyezte. Nem sokkal később meglátta ezt Barbara:

„Miguel, ki adta neked ezt a fekete keresztet?"

„A csoportom, a szentelés napján."

„És miért dobtad ezt csak úgy ide az éjjeliszekrényedre, a többi cuccod közé?"

„Hát... azért van ez itt, mert alapjában véve ez csak egy szimbólum, semmi több."

„De nekünk, schönstattosoknak ez igazán nagy dolog, mert ez azokra emlékeztet, akik mindent feláldoztak a küldetésük teljesítéséért, akik bizonyos tekintetben a családunk mártírjai, akiknek az önátadása által a Szűzanya ki nyilvánítja dicsőségét a szentélyből."

(Miguel töprengve:) „Az igazat megvallva, Barbara, erre én nem gondoltam; amit most mondtál, az még nem tudatosult bennem. Már hallottam a 'fekete keresztről' a mozgalomban, de nem igazán értettem, hogy mit jelent.”

„Öcsikém, gondoltam, hogy így van, és hogy ezért dobtad csak úgy oda a többi cuccod közé. Az utóbbi időben, a szeretetszövetséggel kapcsolatban nagyon sokat gondolkodtam azon, hogy mik voltak a 'fekete keresztek'. Schönstatt mindig ezen az alapon élt, és így növekedett. Gondolj Joseph Englingre, Mario Hiriartra vagy Emilie nővérré.” (Miguel nem szól semmit, csak figyelmesen hallgat.) „Schönstattban minden új generációnak szüksége van hősökre, 'fekete keresztekre'. Nem tudom, hogy láttál-e már egy olyan kis képet, amelyen alul Kentenich atya kézírásával ez áll: 'Non sine sanguine' (vér nélkül semmit). ... A kereszttel kapcsolatban rendbe akartam ezt tenni nálad, és méltó helyet szerettem volna neki szerezni. Felakaszthatom a falra?”

Ezt írja a naplójába:

„Mater, tudod, hogy neked áldozom az én boldog életem; tudom, hogy nagyon boldoggá fogsz tenni, még a bajban is.” (48-as naplóbejegyzés)

A szeretetszövetség intenzív megélése következtében észrevette a szívében Krisztus jelenlétét és fenntartás nélkül átadta magát Schönstattnak. Ezáltal egyre tisztább lelkű lett, mindinkább Isten lénye tükröződött benne vissza. A mozgalom vezetői észrevették, hogy száz százalékban számíthatnak rá. Mintha ő azt ki is sugározta volna, hogy milyen mélyen gyökeret vert a Schönstatt Családban. November vége környékén beszélgetett az egyik atyával, amire az atya így emlékszik vissza: „Érezhető volt, hogy milyen jól megtalálta a helyét Schönstattban. Számomra nagy öröm volt őt ennyire szabadnak, ennyire tiszta lelkűnek látni. Igen, az volt a benyomásom, hogy tiszta lelkű.”

A lánymozgalom vezetői – közöttük Barbara is – felvették a kapcsolatot az „Egység kezei” nevű csoporttal. Ez a carascal Schönstatt Család egyik leendő csoportja volt. (November 16-án találkoztak velük Temucóban az ayinrehuei szentély szentelésakor, és Barbara meghívta őket a december 8-i szentelésére.) A lányok elmentek, és meghívták a vezetői csoportot magukhoz abba a S. Luis kápolna melletti kis faházba (Salvador Gutierrez 5455, Quinta Normal), ahol ők tartják a találkozóikat. A vezetők és a lányok december 15-re tűzték ki a találkozó időpontját. A Carrascal-Santa Julia megállóban, pont a „San Luis” kápolna mellett, délután 5-kor találkoztak. Mihelyt elrendezkedtek – már túl is voltak az első vidám beszélgetésen –, felszolgálták a maradék teát, és természetesen dalokkal színesítették a délutánt. Aztán a vezetők elmesélték, hogy hogyan ismerkedtek meg a mozgalommal. Barbara kezdte. „Mintha még most is látnánk fehér galléros kék ruhájában;” meséli az egyik jelenlévő lány, „ott ült és a bejárati ajtót nézte. A hátsó ajtón befújó szél belekapott a hajába. Azért hagytuk nyitva, hogy egy kicsit hűsítse a forró decemberi délutánt.”

Barbara elmesélte, hogy mit érzett akkor, amikor megismerkedett Schönstatt-tal:

„Amikor beléptem a mozgalomba, sok olyan dolgot találtam, ami számomra nem volt ismeretlen: nekem nem volt újdonság a Materrel és az Atyával szoros és bizalmas kapcsolatot ápolni. Olyan volt, mintha már mindig is ismertem volna Schönstattot.”

Minden lány elmesélte a saját tapasztalatát. Mielőtt elmentek, Barbara meghívta a csoportot egy nyári táborok javára történő filmvetítésre a „Ducal” színházba december 29-én reggel 10.30-ra. Dalokkal búcsúztak, és megköszönték a Szűzanyának ezt a szép, családi találkozót.

Ennek az összevisszaságnak a közepén és az állandó bizonytalanságában olyan nagy öröm érte Barbarát, mint amikor egy nagyon régi vágy teljesül: decemberben kapott az édesanyjától egy Fiat 600-at ajándékba. „Igen, van egy új autóm”, mondta Maria Luz nővérnek, „most lesz időm gyakrabban eljárni a csoporttalálkozókra. Anya ezt nem mondta, de tudom, hogy ezért kaptam.”

Barbara nagyon fáradt volt. Kast asszony ezt észrevette és meg is figyelte, hogy Barbara egyre elfoglaltabb, és ezt mondta neki:

„Barbara, ebéd után miért nem itthon tanulsz, ahol egy kicsit pihenhetnél? Santiagóban sokkal nagyobb a forróság.”

„Anya, aki nem schönstattos, az ezt nem érti. Bellavistában a cserjék között minden olyan nyugodt, és ott olyan közel vagyok a szentélyhez, ahol aztán mindent megértek.”

Az egyik iskolai füzetében találunk egy bejegyzést, amit ebben az időszakban írt:

„Kedves Mater, ma, ha elfogy az erőm, akkor teljesen a te kezeidbe ajánlom magam. Gyengének, szinte erőtlennek érzem magam, ezért még inkább a te kezeidbe ajánlom magam. Mater, továbbra is eszközödként használj, mint ahogy eddig is tetted. Ez a legnagyobb vágyam. Mater, én semmit sem tudok, semmit; levertem vagyok, bátortalan. De tudom, hogy pontosan ez az a pillanat, amikor még inkább a te anyai kezeidbe kell adnom magam, amik engedelmességgel és figyelmességgel ajándékoznak meg engem. A kezeidbe helyezem magam, ma jobban, mint eddig bármikor. Lányod, Baby.”

Ezekben a napokban nem sokat írt a naplójába. December 18-án a következő bejegyzés született:

„December 18. ... Matercita! Nagyjából nyolc napja volt a szentelése. Kérlek, segíts megújítani a szentelé-

sem. Mater, nem úgy viselkedtem, ahogy kellett volna. Az imádkozás nem megy valami jól, a lelki napirend sem. Mater, kérlek, a mai naptól kezdve segíts nekem, és adj egy újabb lökést. Ma eldöntöttem, - még ha nehezemre is fog esni -, hogy az egységre fogok törekedni. Mater, karácsonyig azon fogok fáradozni, hogy az egység légkörét megteremtsem a környezetemben. A szentélyben majd még beszélünk.” (75-ös naplóbejegyzés)

„December 20. Kedves Mater, már két napja nem írtam neked. Tudod, egy kicsit eltávolodtam tőled, talán azért is, mert több időt töltöttem a külvilággal, mint a bensőmmel. Te értesz engem, igaz? Mater, ma már nem bírtam tovább. Bocsáss meg, hogy úgy kiakadtam a szüleim és a testvéreim előtt. Nem kellett volna. Tudom, hogy csak nálad ereszthetem ki a gőzt, mert a bánatom fő oka az, hogy elégedetlen vagyok magammal. Mater, kérlek, küldj nekem békét és teljes boldogságot, mert most nagy szükségem van rá. Tudod, hogy mire gondolok. Mater, szükségem van egy útra, és ezen az úton valami támaszra. Rajtad kívül szükségem van még valakire, akivel együtt eljutok hozzád. Tudasd velem hamarosan, hogy ez a „valaki” Krisztus vagy egy emberi „te”. Madrecita, olyan sok mindent nem értek: a halált, az életet. Te a mennyekben vagy, és én olyan korlátozott, olyan jelentéktelen vagyok. Segíts, hogy igazán gyermek lehessen ez előtt a végtelen, isteni valóság előtt, és hogy tök nagyságú hitem legyen. Matercita, szerintem az élet olyan törekeny, elég csak egy rossz lépés. Mater, soha ne hagyj egyedül, mindig úgy fogd a kezem, ahogy ma is teszed, és ha csak egy kicsit is elengedném a tiéd, mindig fogadj vissza.

Figyelj, mennyei Madrecita, segíts nekem az eszményemmel kapcsolatban. Tudom, hogy csiszolgatsz. Ezt továbbra is folytasd, és méghozzá úgy, hogy közben egyre közelebb kerüljek hozzád. Bocsáss meg, ha miattam kell

szenvedned, de engedd, hogy mindig a kedvenc gyermeked legyék. Tudod, szerintem már kezdettől fogva az vagyok. Ugye?

Szeretettel: a tabernákulumod”

A karácsony már az ajtó előtt áll. Ez a boldog nap a Kast családnak mindig nagyon nehéz volt. Ugyanis 10 évvel ezelőtt fulladt bele a kis kétéves Monica Linderosban az öntözőcsatornába. Kast asszony már több alkalommal is nagyon maga alatt volt emiatt karácsonykor. Barbara elhatározta, hogy most karácsonykor ez másként lesz. A szervezésben az volt a célja, hogy a gyerekek készítenek valamit, ami a szülei szívének nagyon kedves. A próbálkozás nagyon sikeres lett. Az édesanyjuk azt mondta: „Gyerekek, ez az első alkalom, hogy karácsonykor teljesen boldog vagyok.” Barbara ezen az estén Romano Guardini „Az Úr” című könyvét kapta ajándékba, amit a következő napokban szinte teljesen el is olvas.

24-én délután, szenteste előtt pár órával Miguelnek el kellett vinnie a teherautót otthonról Buinba, hogy ellenőriztesse a fékeket. Barbara elkísérte. A nap nagyon magasan sütött, és egyfajta álmoság uralkodott a levegőben, miközben tartott még a hagyományos déli pihenő. Az autók és egyik-másik teherautó is gyorsan hajtott a déli úton. Észak felé barna füst jelent meg Santiago felett. Amikor déli irányban elhagyták a várost, hirtelen minden világos lett. Látni lehetett a hó nélküli Andok hegységet, a parti hegységet és valamivel lejjebb azt a pontot, ahol a két hegylánc a painei szorosnál összeér. Egy könnyed szellő gyengéden ide-oda mozgatta a karcsú, zöld nyárfákat.

„Barbara, bemenjünk a temetőbe?”

„Igen, menjünk.”

A Fiattal nyugati irányba fordultak. Néhány perccel később már meg is érkeztek a temetőbe. A kiskaputól kezdve szó nélkül mentek kis testvérük sírjáig. (Miguel

Barbarával csak négyszer volt ott egész életében.) Amikor egymás mellett mentek, Miguel, anélkül hogy tudta volna miért, nagyon közel érezte őt magához. Ez volt a legszebb pillanat, amire a hűgával kapcsolatban emlékezhetett, ő nagyon szelíden és anyáskodóan viselkedett. Miguel teljesen nyugodt maradt, és úgy érezte magát, mint kiskorában, amikor az édesanyja odament hozzá.

„Barbara, szerinted imádkozzunk valamit?”

„Igen, szeretnéd, hogy hangosan imádkozzak?”

„Igen.”

„Üdvözlégy, Mária, kegyelemmel teljes! Az Úr van teveled. Áldott vagy te az asszonyok között, és áldott a te méhednek gyümölcse, Jézus...” (háromszor is elimádkozták).

„Miatyánk...” Egy rövid ideig még csendben ott maradtak, majd visszamentek az autóhoz.

„Miguel, mond csak, hát nem nagyszerű, hogy a mennyben ilyen jó kapcsolataink vannak?”

23. HAZATÉRÉS AZ ATYÁHOZ

„Halálos balesetet szenvedett egy fiatal lány. Két személy meghalt, az egyikük egy 18 éves gimnazista. A közlekedési balesetek során az elmúlt 24 órában további nyolc súlyosan sérültet regisztráltak a fővárosban és az ország különböző helyein.

A José-Domingo Canas és a Pedro de Valdivia kereszteződésénél összeütközött Barbara Kast-Rist IB-765 rendszámú autója G.M. GI-52 rendszámú Santiagóból érkező teherautójával. Az ütközés folytán a lány olyan sérüléseket szenvedett, amik később, már a kórházban a halálát okozták. 20 perccel a kórházba szállítása után meghalt.” (El Mercurio, 1968. XII. 30.)

„Tehát, azon a napon, amikor az Atya magához hív, Krisztussal fogok elé menni, mert az ő tabernákulumaként Krisztus már előtte a szívemben fog élni.” (44-es naplóberegység)

Az emberek már egy órától fogva Bellavistában voltak, mindvégig arra vártak, hogy Barbara megérkezzen. Délután négy és öt között vitték a testét a szentélybe. Az ifjúság zászlajával borított koporsó ott állt középen, az oltár előtt. Délutánra, még a szentmise előtt, jó nagy tömeg gyűlt össze: az egész lánymozgalom, a fiúmozgalom nagy része, nők és házaspárok, az iskola Mária-nővérei, Barbara osztálytársai, a szülei, a testvérei, a barátai és három atya. Francisco José atyának jutott az a feladat, hogy megtartsa a beszédet.

Kívülről mindenki nyugodtnak látszott. „Ez mindnyájunkat nagyon megérintett” mondja Carmen Delia, „nem csak Baby halála miatt, hanem mert éreztük, hogy Isten milyen erősen jelen volt a bellavistai ifjúság és családok életében.”

A szentmise alatt – a bevonuláskor, az átváltoztatáskor, az áldozás előtt és az áldáskor – részleteket olvastak fel a szentelési imájából. Az hatotta és érintette meg leginkább a jelenlévőket, hogy hallották azokat a szavakat, amikkel Barbara megkötötte a szeretetszövetséget, és hogy tudatosult a bennük, hogy Isten mennyire komolyan veszi azt, amit ő felajánlott neki.

Aztán elénekelték azokat a dalokat, amiket a legjobban szeretett: „Más cerca, oh Dios, de ti” (Istenem, közelebb hozzád), „La bandera” (A zászló), „Oh mi Dios” (Ó Istenem). Végül a mély megihatottság és a fájó nyugalom légkörében mindenki elkezdte spanyolul a Csendes éjt, csak a nővérek énekelték németül.

Csendes éj! Szentséges éj!
Mindenek nyugta mély;
Nincs más fenn, csak a Szent szülepár,
Drága kisdedük álmainál,
Szent Fiú, aludjál, szent Fiú aludjál!

Csendes éj, szentséges éj,
Szunnyad már minden lény,
Csak a szent család virraszt ébren.
Égi kisdéd csak aludj szépen,
Mennyei álom ölén,
Mennyei álom ölén!

A szentmise után összejött a vezetőségi csoport. Arról beszélgettek, hogy mit jelentett nekik Barbara, és rájöttek, hogy benne testesült meg a vezető személyiség. A szentelési imájának soraira emlékeztek vissza:

„Mater, kérlek, add meg nekem, hogy sikerüljön minden nap a menny felé nyitnom, úgy, mint egy élő kehely, ami szeretné, ha te és Krisztus megtöltenétek, hogy maradtalanul a schönstatti művedet szolgálhassa.”

A kehely lett a vezetőség szimbóluma, és írtak egy imát, amelyet Barbarának ajándékoztak, és egyúttal ez lett a közösség imája is.

Barbara a szentélyben maradt. A meleg nyári éjszakán világitottak a csillagok Bellavista felett, a hold sápadtan fénylett, miközben egy lágy szellő, mint ahogy Santiagóban mindig, a nyárfa, az eukaliptuszfa leveleit ide-oda fújta. Kast asszony ott maradt vigyázni a lányára. Volt vele két Mária-nővér is.

„Kast asszony, szeretne ma éjszaka Bellavistában maradni?”

„Nem, köszönöm, mert Barbara már a mennyben van. Nekem vannak még gyermekeim itt a földön, akik ugyanúgy szenvednek, mint én. Velük kell lennem.” És visszament Linderosba.

Másnap, hétfő reggel, december 30-án nagy köd volt. Fél 11-kor a szentélyben hatalmas tömeg vett részt a szentmisén. A vezetőség készítette elő és állította össze. A szentmise végén Barbarát az édesapja, Miguel, néhány atya és pár fiatalember vitte ki a szentélyből. Körmenetben vonultak, elől a lánymozgalom zászlaja, a szentelési gyertyájuk és egy kereszt. A szentély körül mentek, azokon az utakon, amelyeken Barbara az elmúlt hónapban szinte minden nap sétált. Aztán a tömeg lassan balra fordult, Mario Hiriart sírjához. Mindnyájan schönstatti dalokat énekeltek: a családok himnuszát, a „La bandera”-t, „La primera legión”-t (Az első versszak így hangzik: „Az első légió aratta a legtöbb győzelmet, senki sem tudta elhallgattatni a reményük dalát, sem börtön, sem száműzetés, sem vér, sem tűz, még a halál sem, mert a halállal megpecsételte a szeretetszövettségét.”)

Mario Hiriart, Bellavista „első fekete keresztje” mellett egy kicsit megálltak, és felolvastak egy imát. Azután ismét útnak indult a menet az iskola és a nővérek háza felé,

átvonult lassan a nyírfasoron, majd a téren is. Messziről mennydörgést lehetett hallani. „Ez Szent Borbála búcsúja”, mondta egyszer csak Kast asszony. Ahhoz a kapuhoz közeledtek, amely a Walker Martinez utcára vezet, és a „La bandera” (A zászló) című dalt kezdték el énekelni. Nem énekelt mindenki, sokan túlságosan elérzékenyültek.

„A ragyogó zászlónkra
Pirossal hímezted fel a szentélyt.
Az egész világ tudni fogja,
Milyen nemes királynőt küldtél nekünk.
Az utolsó hódítás után ezt fogjuk énekelni neked:
Légy büszke, mi visszük a zászlódat!
Légy gondtalan, mi visszük a zászlódat!
Szeress minket, mi visszük a zászlódat!...”

Barbara teste elhagyja a drága otthonát, azt a helyet, ahol megkötötte a Szűzanyával a szeretetszövetséget, a lelke viszont örökre ott marad... Épp amikor felemelik a halottaskocsira, akkor fejezik be az éneket, és az egész úgy hangzik, mint egy győztes reménnyel teli búcsú:

„Tedd fel a koronád, mert a zászlód veretlenül tér vissza.”

Autók hosszú sora kíséri Barbarát Linderosig. A ház kis kápolnájában ismét szentmisét ünnepelnek. Az emberek megtöltötték az egész udvart és a mellette lévő területet is. Még Sergio Valero tánctanár is közöttük volt, aki négy hónappal korábban a buini „Rotary Club” termeiben tanította meg Barbarának a „cueca” chilei néptáncot. Amikor meghallotta a szomorú hírt, úgy érezte, kötelessége, hogy a tanítványának tiszteletét tegye, imádkozzon érte, valamint hogy kifejezze részvétét a szüleinek.

Délután pár perccel három után a meghatóan hosszú gyászmenet (150 autót számoltak) elindul a temető felé. Mielőtt a koporsót leeresztették volna a földbe – pontosan ott, ahova Barbara öt nappal korábban ment a bátyjával,

Miguellel, és ahol a kishúguk sírjánál imádkozott –, Carlos atya, a család papja és barátja, elmondta a búcsúimát. Már épp be akarta fejezni, amikor Kast úr odalépett hozzá, és súgott valamit a fülébe. Carlos atya ezt minden jelenlévővel hangosan megosztotta:

„Barbara édesapja az imént azt mondta nekem, hogy szeretné mindenkivel nyilvánosan tudatni, hogy ő a törtétek miatt nem haragszik Istenre, hanem hálás azért a 18 évért, amit a lányával együtt eltölthetett.”

UTÓSZÓ

„Mert most tükör által homályosan látunk, akkor pedig színről színre; most rész szerint van bennem az ismeret, akkor pedig úgy ismerek majd, amint én is megismer tettem.”

1Kor 13,12

Ha a főút felől megyünk be a buini temetőbe, akkor nem messze a kaputól, balra található a Kast család szelvény sírköve. Ha kinyitjuk a síremlék kovácsoltvas ajtaját, a sír egyszerű szépsége elhallgattatja a belépőt.

A falon a schönstatti Háromszor Csodálatos Anya képe lóg. Monica és Barbara virágokkal díszített sírja van a kép alatt, még az anyai tekintet látószögén belül. Van ott egy gyertya, amit meg lehet gyújtani, ha valaki odamegy imádkozni. Egy fehér háttéren fekete betűs felirat vonja magára a figyelmet: „Isten tabernákulumaként elvinni Krisztust és Schönstattot az emberekhez”.

A környezetben uralkodó békében érezhetjük a szentek közösségét, és könnyen át tudjuk adni magunkat ennek a titoknak.

„Talán nem is volt még olyan időszak a történelemben, ahol a végtelenség utáni vágy nyugtalansága ennyire uralkodó lett volna, de olyan sem, ahol ez a vágy ennyire erősen és egyoldalúan a földi életben akar kibontakozni. Ezért egyik sem volt még annyira kielégítetlen, nyugtalan és boldogtalan, mint a miénk.”

„A végtelen szekularizált vonzását meg kell szabadítani a tévedéseitől, rabláncaitól, azért hogy ő szabadon fejlődjön az örökkévalóság, a végtelen, és a személyes és végtelen Istennek való átadás hívő víziójában, hisz ő egyedül az, aki a vágyainkat beteljesítheti, és aki szabadabbá és boldogabbá tehet minket.” (P. Kentenich, 1949)

„Az úton levőknek és a Krisztus békéjében elszenderült testvéreknek egysége a legkevésbé sem szakad meg, sőt az Egyház mindig vallott hite szerint a lelki javak közösségében erősebb lesz. 'Mindazok, akik már hazaértek, örvendeznek Isten jelenlétének...'”

(A Második Vatikáni Zsinat dogmatikus konstitúciója az Egyházzól, 49)

Barbarának beteljesült az a nagy vágya, hogy láthassa Istent.

„Mater, te és Krisztus ebben a pillanatban hozzám beszéltek. Érzem, pedig nehezemre esik hinni, mert nem látalak benneteket.”

Most szemtől szemben állnak egymással. A keresztény hitünk biztosít minket erről.

Bizonyára elérte a célját, és befejezte az útját, viszont a küldetését még nem:

„bizonyágot tenni az élő és személyes Istenről, aki meghatározó módon és valóságosan van jelen a mindennapi életünkben”

Egy olyan világban, amely kínlódva keres egy új humanizmust, és aminek az élet gépiességéből nem sikerül kijutnia, ami az embereket egy óriási gép pótolható részévé alacsonyítja le; egy olyan világban, amely az embereket nagyon gyakran a saját igényei szerint irányítja, ami a fogyasztói társadalom csalásával vagy egy emberségesebb világ – Isten nélküli – utópiájával félrevezeti őket; egy ilyen világban Barbara élete és halála tiltakozás, út és fény. Ékesszóló nyelven beszélnek és megmutatják, hogy miben rejlik az emberi méltóság utolsó gyökere: az emberek Isten-szerűségében, abban hogy ő Isten hordozója („Isten tabernákuluma”), és hogy a sorsa örök és szükségszerű.

Egy olyan városi, megfertőzött levegőben kell élnünk, ahol napról napra egyre kevesebben hisznek a szeretetben,

és ahol az emberek szinte teljesen leereszkednek a pusztaszexualitás szintjére. Ebbe Barbara élete és halála világos és tiszta hegyi levegőt hoz nekünk, és megmutatja, hogy a tisztaság és a fény lehetséges, ezek tényleg léteznek.

„Madrecita..., egy pillanatra se hagyj el engem, hogy az anyai és baráti szeretetedtől hordozva mindig tiszta lehessen: hogy az egyetlen, amit kisugárok, az a nemes lelkelet és a szeretet legyen, de ami még ezeknél is fontosabb: Krisztus.”

Élete és halála az isteni hatalom jele és gyümölcse is egyben, ami valós helyen történt meg: a bellavistai szentélyben, és a kegyelem jele és gyümölcse is, amiben mindenki részesül, aki oda belép.

„...most már tudom, hogy az eszményemhez az is hozzátartozik, hogy elviszem Schönstattot az emberekhez; mert sokaknak el kell találnia hozzád, Schönstatthoz, azért hogy hazát és küldetést adhass nekik, és hogy alakíthasd őket. Idővel sok apostolod lesz majd, akik neked és Istennek ajándékozzák az életüket...”

Az ő élete és halála a kereszténység egy központi értékével szembesít minket: azzal, hogy ez a jövő vallása. Ez egy olyan vallás, ami jellemétől fogva megtöri az emberi élet összes olyan felfogását, ami csak egydimenziós, és minden olyan reményt, ami csak földi. Egy olyan vallás, ami egy új társadalmi rendben hisz, egy megváltott emberiségben, megszabadítva minden rabságtól, minden egoizmustól, minden szolgaságtól, még a haláltól is. Mert ez a világ a hitet az Atyaistenre alapozza, a Mindenhatóra és Jézus Krisztusra, a Fiúra, a mi Urunkra, aki meghalt értünk, és a Szentlélek erejével legyőzte a halált. Tehát egy olyan vallás, amely hisz a halottak feltámadásában és az örök életben.

A december 29-i szentmisén Barbara fogadására és búcsúztatására a bellavistai szentély fehér virágokkal volt

feldíszítve. A jelenlévők spanyolul énekeltek egy dalt több szólamban. Ebben a dalban fejezték ki, hogy milyen volt az ő élete, egy keresztény emberé: milyen volt a vágy, az út, a honvágy, az átalakulás, a remény és a találkozás.

Közelebb, Istenem, hozzád,

Közelebb hozzád!

Még ha kereszt is vezet hozzád,

A dalom akkor is az lesz, hogy:

Közelebb, Istenem, hozzád,

Közelebb, Istenem, hozzád,

Minél közelebb hozzád.

Azon az úton járok,

Ami a mennybe vezet.

Örömmel és fájdalommal szeretnék odaérni.

És te vezetni fogsz engem,

Hogy hozzád találjak,

Közelebb, Istenem, hozzád,

Minél közelebb hozzád.

RÖVID ÉLETRAJZ

1950. VII. 24. Michael és Olga Kast-Rist második gyermekeként megszületik Barbara Thalkirchdorfbán (Allgäu).
1950. VIII. 6. A thalkirchdorfi plébánián megkeresztelik.
1951. március A kétéves Barbara édesanyjával az édesapja után megy Chilébe. A család Linderosban telepszik le.
1957. XII. 08. Elsőáldozás a „de la Purísima” templomban.
- 1958 Édesanyjával Németországba utazik.
1958. XII. 24. Kétéves kishúga, Monica belefut a házuk közelében található öntözőárokba.
1966. március Iskolaváltás, a negyedik osztályt kezdi meg a Mária Iskolában.
1967. július Osztálykirándulás Brazíliába.
aug. Schönstatti lánytábor Pirque-ben. Barbara elkezd érdeklődni a mozgalom iránt.
1968. január A La Leonaera-i tábor.
április Ismerkedési nap. Barbara részt vesz rajta a csoportjával.
május A vezetőség országos találkozója. Részt vesz a Viña del Mar-i szentély alapköletételénél, és aláírja azt az okiratot, amit az alapkövel együtt befalaztak.
- június 29. Csoporttalálkozó Lontuéban.
aug. A fiúmozgalom tábora „P. Hurtado”-ban.
szept. 15. Kentenich atya halála. Barbarát nagyon mélyen érintette.
okt. 16. A szeretetszövetségre való felkészülésként elkezd naplót írni.

- november 1. Csoporttalálkozó Bellavistában.
november 10. Zarándoklat a maipúi szentélyhez.
november 16. Utazás Temucoba az ayinrehuei kápolna-
szentelésre.
november 19. Életpálya napok „P. Hurtado”-ban.
november 23. A máriaiskola befejezése az érettségivel.
december 8. A szeretetszövetség megkötése a Szűz-
anyával a bellavistai szentélyben.
december 29. Halálos autóbaleset reggel 7.40-kor.
december 30. Eltemetik a buini temetőben a kishúga,
Monica mellé.

Tartalomjegyzék

A spanyol kiadás előszava.....	6
Előszó a német kiadáshoz.....	9
1. Thalkirchdorf – szülőhelye.....	10
2. Gyermekévek	14
3. Iskolaváltás	19
4. Az első szerelem	25
5. Linderosi élmények	28
6. Tanulmányi út Brazíliába	34
7. Megismerkedés Schönstatt-tal	41
8. A „La Leonera-i” tábor	45
9. Csoportvezető.....	52
10. A halál titka	60
11. Kötődése Kentenich atyához.....	64
12. A személyes eszménye	69
13. A hivatás kérdései.....	79
14. A csoport-eszmény keresése.....	86
15. Egy fontos nap	91
16. Kebelbarátnő	96
17. Zarándoklat a maipúi szentélyhez.....	103
18. A szentély – végleges otthon.....	107
19. Az életpálya napok és az évzáró ünnepély.....	114
20. Hitbéli útja	120
21. Szeretetszövetség-kötés	131
22. Egy fárasztó évvége.....	141
23. Hazatérés az Atyához	152
Utószó	157
Rövid életrajz	161

Azok a kérdések, hogy „Ki vagyok?”, „Honnan jövök?”, „Merre tartok?”, „Mi a feladatom?” stb., mindig aktuálisak. Az ember nem csak csinálni szeretne valamit, hanem legfőképp szeretne lenni valaki, élni akar, és nem egy olyan életben, amit mások élnek meg helyette. Tehát: személyiségre van szüksége. Ez ma fontosabb, mint valaha bármikor is volt, ebben a gépesített világban, ahol az egyéniségek kibontakozását egyre inkább felváltja a tömegesedés...

„...Istennel teli tabernákulum leszek. Minden nap meg fogom ezt újíttani a szentáldozással, hogy csillapítsam az utánad, Krisztus után, Isten után érzett végtelen vágyamat. Az életem örökre összekapcsolódott veled, mivel te voltál Krisztus anyja, akit te a méhedben hordoztál, majd nekünk, embereknek ajándékoztál. Mater, a te inspirációd és támogatásod hatására a fent írottakban látom a feladatomat: szereteteddel és segítségeddel hagyom, hogy Isten és Krisztus a lényem legmélyét is betöltse, és először az egyiket, majd a másikat is továbbadom. Ez az én küldetésem, Istent eljuttatni az emberekhez.”

